

Giới thiệu Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò

Tình trạng: Tiểu Nãi vẫn chăm chỉ hoạt động

Thể loại: Xuyên không, hài, HE

----000----

Trích đoạn: Ta đã sống thì thề chết trung thành với năm câu châm ngôn

- Phải biết điểm dừng trước mỹ nam càng không giết mình trước mỹ nữ
- Vì tương lai con em mai sau, đánh chết bọn tiểu tam
- Không được đầu gối với mỹ nam, không được dịu dàng với mỹ nữ
- Một điều nhịn là chín điều nhục
- Trên bước đường thành công không có dấu chân của kẻ lười biếng, chỉ có vết bánh xe mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không

Xin chào! Ta tên là Hạ Mễ Bối, một thiếu nữ mười bảy cái xuân xanh. Là một hủ nữ chính hiệu, chân lí sống duy nhất của ta là ngắm nhìn mỹ nam và đoán xem là công hay là thụ.

Cũng vì sở thích này mà ta vẫn chưa có một mối tình vắt vai, đến cả Hỷ Phụng - đồng chí cùng cam cộng khổ của ta cũng phải lắc đầu ngán ngẩm mà vỗ vai ta đầy bất lực

- Đồng chí Mễ Bối à! Tớ thực sự lo cho tương lai của cậu. Lỡ như sau này cậu trở thành bà cô già suốt ngày dòm ngó trai đẹp thì đến cả chú Hạ cũng không thể xóa nổi tội danh biến thái của cậu đâu.

À nhân tiện đây để ta giải thích thêm nhân vật "chú Hạ" mà Hỷ Phụng nói ở trên. Hạ Dĩ Khiêm - phụ thân của ta, từng là bộ đội đặc chủng bây giờ đã giải nghệ nhưng vẫn còn đam mê súng đạn nên xin vào làm tình báo viên cho chính phủ. Mẫu thân đại nhân - Mục Y Vũ, từng là mafia nhưng sau khi kết hôn thì chuyển nghề thành thẩm phán. Gia cảnh hết sức "bình thường".

Do hoàn cảnh công việc không mấy ổn định nên phụ mẫu sau khi nuôi ta lên tám liền quăng ta ở nhà tự sinh tự diệt, còn hai ông bà thì đi theo tiếng gọi của "đam mê" mà tiến bước.

Sau chín năm ròng rã vất vả, cuối cùng ta cũng có thể tự lo cho bản thân. Tự mình đi làm thêm để kiếm thêm tiền mua truyện.

Hiện tại ta vẫn sống rất bình thường, nhàn nhã mà thường thức từng bộ đam mỹ. Cho đến một buổi tối đẹp trời, khi ta vừa đi làm thêm về nhà với hai bộ đam mỹ mới nhất đang cầm trên tay. Ta đột nhiên thấy trên sàn nhà mình có thêm một "xác chết", máu chảy lên lán.

Đối với tâm hồn mỏng manh dễ vỡ của một thiếu nữ mười bảy ta liền lấy bọc mà thu dọn "xác chết". Có trời mới biết mẫu thân đại nhân sẽ điên máu thế nào khi sàn nhà bị bẩn.

Khi chạm vào "xác chết" bỗng nhiên một quảng sáng màu xanh xuất hiện, "xác chết" đột nhiên mở bừng mắt khiến cho ta sợ đến rụt người lại. Nhưng cánh tay kia vươn đến chụp lấy cổ ta kéo lên như xách một con gà quay sắp chết. Bây giờ ta mới nhìn rõ được "xác chết" này trông như thế nào.

Trước mắt ta là một mỹ nam mang từ y từ thời cổ đại, bên hông đeo miếng ngọc xanh biếc, một đầu tóc bạch kim dài được quấn gọn trên đỉnh đầu, đôi mắt xanh như ngọc phi thủy, lạnh lùng nhìn hết thấy. Ánh mắt thâm thúy, tính trí như ngọc hoa.

Ta hoàn toàn không phòng bị, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng ra ngoài. Mẫu thân ta ơi! Tên này ở đâu rơi xuống nhà ta vậy, con mẹ nó đẹp gì mà đẹp không giới hạn luôn vậy. Chuẩn là một mỹ thụ rồi

- Ngươi là ai?

Âm thanh từ tính dễ nghe nhưng cũng lạnh như băng không một chút độ ấm. Đôi tay kia cũng không hề có dấu hiệu buông lỏng

- A... bi... tế... nay... ao... à... noi

(P/s: Ta bị thế này sao mà nói)

Ta bây giờ mới sực nhớ ra mình bị thiếu dưỡng khí suýt tắc thở. Mỹ thụ nhìn ta một lát rồi cũng từ từ hạ tay xuống nhưng ánh mắt vẫn đề cao cảnh giác như cũ.

- Khụ... khụ...

Cảnh giác cái mông nguoi. Đây là lần đầu tiên có người xâm phạm nhà ta bất hợp pháp đấy.

- Nguoi là ai? Vì sao dám lên vào phủ của bốn gia.

- Khụ... khụ... phủ của anh cái beep. Đây là nhà của tôi, người nên hỏi phải là tôi mới đúng. Anh là ai? Làm gì ở nhà tôi?

Mỹ thụ lúc này mới nhận thấy điều bất thường, dù không thể hiện ra nhưng hấn vẫn bắt ngờ trước căn phòng kì dị này.

- Uy! Bị sao vậy?

Ta thấy hấn im lặng liền cho rằng hấn bị thương ở đầu nên mất trí nhớ. Khụ! Trong manga thường nói vậy.

- Nguoi là ai?

Vẫn câu nói cũ, mỹ thụ nhìn ta đầy nghi ngờ.

Ta kháo! Đã ở trong nhà ta bất hợp pháp mà còn nhìn ta bằng ánh mắt đó. Rõ là khinh bỉ nhau a~

- Tôi là Hạ Mễ Bối. Còn anh là ai?

- Bốn gia là Dương Cẩn. Ở đây là đâu? Tại sao lại có một nữ nhân thô lỗ đã vậy còn ăn mặc không hợp nữ quyền thế này.

Ta đen mặt, tên mỹ thụ này thật không biết trời cao đất dày, bốn tiểu thư xưa nay người gặp người khen dịu hiền thế mà nguoi dám ở trước mặt bảo ta là người thô lỗ. Được, rất được. Nể tình nguoi có cái bản mặt đẹp nên ta không ra tay với nguoi.

- Tôi ăn mặc như thế nào không liên quan đến anh. Bây giờ đề nghị anh bước ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi báo cảnh sát tổng anh vô tù. Còn muốn thể thâm hơn nữa thì đợi mẫu thân đại nhân về chắc chắn anh sẽ bị mất vài cái xương sườn đấy!

Ta hít một hơi dài để ổn định tinh thần. Nhưng tên mỹ thụ kia dường như không để ta vào trong mắt. Rồi bỗng nhiên ánh sáng xanh đỏ lại xuất hiện bao bọc lấy thân thể hấn, người hấn từ từ trong suốt. Rồi ta chợt hoàn hồn nhìn thấy trên tay hấn còn cầm theo quyển "Tình yêu nam sinh" số mới nhất mà ta vừa mua về. Không kịp suy nghĩ ta liền đưa tay chụp lấy hấn để phòng cuốn truyện ta mất hai ngày nai lưng ra làm để mua biến mất. Nhưng ai ngờ được chính ta cũng bị kéo theo hấn luôn.

Căn phòng trống không cả hai con người đều biến mất không tung tích, chỉ còn lại cuốn đam mỹ nằm lổn lổn trên nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lão nam nhân quái dị

- Ai da~

Đầu óc ta đau như búa bổ, cơ thể thì rã rời y như ai vừa tháo hết xương ra gắn lại vậy. Mí mắt chăm chăm mở ra, đập vào mắt là cảnh núi rừng hoang vu không một bóng người. Ta không khỏi hoảng hốt, con mẹ nó đây là đâu vậy a~ ta vừa mới ở trong nhà của mình mà.

Trong lúc ta chưa ổn định tinh thần thì từ bốn phía đã xuất hiện một bầy hắc lang đang nhe nanh trợn mắt nhìn ta. Khóc không ra nước mắt, rút cuộc ta xui xẻo cỡ nào đây. Vừa mới tới một nơi lạ lẫm liền "kết duyên" cùng với bầy lang sói này rồi.

- Các đồng chí lang lang bình tĩnh a~ ta không cố ý đi vào đây đâu. Thề có trời ta không dám chọc đến tộc sói của nguoi đâu a~ xem xem ta cũng rất gầy, không có tí thịt nào đâu, sẽ ăn không ngon nha~ các nguoi nên suy nghĩ kĩ trước khi hành động nha! Sẽ không tốn thời gian đâu a~

Ta đồ mò hôi hột, nói bậy nói bạ với đám sói xung quanh mình mặc cho đám này có hiểu ta đang nói gì hay không. Có ai không cứu ta với, người cũng được, thú cũng được, thực vật cũng được mau cứu mạng a~

- Hahaha!

Có phải ta nghe lầm hay không? Có phải có người đang cười trên nỗi đau của ta không?

- Tiểu nha đầu! Đám sói này đâu hiểu tiếng người, người muốn khuyên bảo chúng thì ít ra cũng phải làm no bụng chúng đã.

Trong lúc ta còn hoang mang kiếm tìm chủ nhân của giọng cười không mấy có duyên kia thì trước mặt đã xuất hiện một bạch y nam nhân. Hắn đại khái chừng mười bảy mười tám tuổi, bên hông vắt theo một cây kiếm nhìn thoáng qua như một món đồ trang sức treo lủng lẳng, tóc trắng phấp phới bay bay trong gió, vài cọng còn quất thẳng vào mắt của ta. À! Tên này khó xếp vào quá, không biết là công hay là thụ nhỉ? Cơ mà tại sao lại mặc đồ cổ trang! Quái lạ.

Ta nghĩ hắn sẽ rất ngầu nếu không núp đằng sau lưng ta. Làm ta còn cho rằng hắn là anh hùng đến cứu mỹ nhân. Điều này khiến ta khinh bỉ chút ít

- Tiểu nha đầu cái đầu người! Bỏ tiểu thư bằng tuổi với người đấy, còn dám ở đó mà lên giọng đàn anh đàn chị. Mà ta đang ở trại tâm thần hay sao? Làm sao thời này lại còn mặc đồ nóng nực như vậy.

Bạch y nam tử ngạc nhiên nhìn ta, hắn kích động lắc vai ta đến nỗi sao bay đầy đầu.

- Chẳng phải tiểu nha đầu người cũng mặc như thế sao! Mà nha đầu người nói người bằng tuổi ta?

- Nhìn mặt người cũng khoảng mười bảy mười tám, ta năm nay mười bảy đương nhiên là cùng trang lứa với người rồi.

Bạch y nam tử bỗng nhiên cứng đờ người, miệng y như bị ai đó kéo, giật lên giật xuống.

- Bỏ tọ năm nay năm mươi...

- Người cứ đùa. Cái mặt non choẹt thế kia mà bảo năm mươi, có trời mới tin.

- Ta năm mươi!

- Năm mươi cái đầu người!

- TA ĐÃ NÓI TA NĂM MƯỜI!

- ...

Ta há hốc mồm nhìn bạch y nam tử à không lão nhân từ trên xuống dưới. Năm mươi tuổi mà cơ thể cường tráng, mặt tiền đẹp không tí vết vậy hả?

- Tiểu nha đầu! Ta nói này người dù có gạt người thì cũng phải có bằng chứng hợp lý một chút. Người nhìn qua bất quá chỉ mới mười một, mười hai tuổi.

Ta hóa đá. Mười một mười hai? Ta đâu có nhỏ đến mức đó.

- Lão nhân gia! Thân thể ta rất bình thường, ta đích thị là mười bảy... Á!

Đang nói giữa chừng thì con sói đầu đàn lao về phía ta, nhìn bộ dạng như muốn làm một cú tấp ngay cổ cho ta chết tươi. Thật may là lão nhân gia kia nhanh tay lẹ mắt đem ta né ra phía sau. Ta run rẩy níu vạt áo của lão rồi nói

- Gia gia người giết hết đám sói này đi được không? Cứ thế này ta thế nào cũng bị chúng làm thịt đó.

Lão nhân làm bộ vuốt râu dù trên mặt lão chẳng có một cọng râu nào cả.

- Nha đầu! Ta xưa nay ăn chay không sát sinh, ngay cả một con kiến ta còn không giết thì đừng nói chi nhiều sinh mạng như vậy.

- Gia gia!

- Há?

Ta nuốt nước miếng chỉ về phía sau. Một con sói không biết vô tình hay cố ý mà "ngoạm" ngay mông của lão, nước miếng của nó còn theo đà nhiễu tung tung xuống đất.

Bạch lão nhân chăm chú nhìn một lúc, tâm trạng không biết thế nào. Nhưng đột nhiên lão quay lại cười với ta một cái rồi ngay tức khắc con sói ngậy thơ "ầm" một tiếng đập vào gốc cây tắt thở mà chết.

- Hừ! Xem như ta nương tay.

Ta tròn mắt há hốc mồm hết nhìn thì thể sói rồi lại nhìn bạch y nhân. Con mẹ nó vậy mà bảo ăn chay không sát sinh, cái hiện trạng trái ngược ở đây thì sao.

- Bọn các người khôn hồn thì rút hết cho bản tọa, còn ở đây thì đừng trách sao rớt xuống đất.

* Phụt *

Lũ sói thấy một đồng loại bị giết đến thảm thương thì vô thức cụp đuôi bỏ chạy theo đàn.

Ta sắc nước miếng. Đây là thể loại đe dọa gì? Không lẽ lão nhân gia đó tính đề từng con sói ra bẻ răng hay sao. Thật cmn...

- Nha đầu! Ta thấy người tư sắc cũng không tồi...

- Á! Không được, ta dù gì cũng không bán thân đâu, bán thân ta cũng không bán a~

Ta đột nhiên ý thức được câu nói của bạch lão nhân. Đừng đùa chứ! Ta dù sao cũng chỉ mới mười bảy, còn chưa nếm thử mùi vị mỹ nam làm sao có thể bị bán đi a~

* Ừm *

Mắt lão nhân giật giật, không nói không rằng thuận tay đem ta quăng vào con suối gần đó. Cũng rất may là nước chỉ dâng đến thắt lưng, nếu không thì với một đứa không biết bơi như ta thì chết chắc.

Bạch lão y nhân đứng trên bờ cao ngạo nhìn ta ướt như chuột lột. Ánh mắt pha chút khinh bỉ

- Nha đầu người lượn về nhan sắc so với nương tử của ta còn thua xa, cho nên đừng vọng tưởng

Ta hóa đá, hóa ra ta hiểu sai nghĩa, không phải lão nhân ấy thấy ta đẹp mà muốn bắt về đem bán lấy tiền à?

- Khụ... khụ... vậy chứ ý của gia gia là gì?

- Nương tử của ta chẳng qua muốn kiếm một nữ đệ tử, cho nên nhờ đích thân ta đi chọn một đứa đem về. Vốn là xuống núi bắt đại một đứa nào đó ưa nhìn, nhưng giữa đường gặp nha đầu người nên tốt rồi không cần tốn công cũng kiếm được.

Ta cầm nín nhìn bạch y lão nhân. Kiếm đồ đệ cũng có thể giống như đi chợ sao? Bày ra củ cải với cà rốt, thuận mắt cái nào thì tiện tay đem về a?

- Hiểu rồi thì theo bản tọa về!

Bạch lão y nhân cũng không thêm đề ý đến câu trả lời của ta, cứ thế mà dùng dải lụa cột ta thành cái bánh chưng vác về.

Ta bị vác trên độ cao hai mươi mét, phi với tốc độ 100 km/h, ruột gan phèo phổi muốn phun ra ngoài thì cuối cùng chân cũng đặt được xuống đất. Mắt cũng xoay vòng vòng không biết trời trăng mây sao.

Dải lụa buộc quanh người vẫn chưa được tháo ra khiến ta phải trườn người như một con sâu để nhìn rõ khung cảnh.

Trước mặt ta là một tòa nhà kiến trúc cổ, hầu như cả tòa đều xây bằng gỗ quý. Thú thật mà nói ta cũng không biết nó có phải đồ quý hay không, chỉ biết cột gỗ trước ánh mặt trời cứ lấp la lấp lánh như kim cương hộp lựu. Còn có hai con lân lai sư tử bằng ngọc đặt trước cửa. Khụ... khụ... cũng không biết phải diễn tả sinh vật trước mắt là con gì. Cảm khái a~ cảm khái a~ thành phố bây giờ còn có một kiến trúc quý mô bạc tỷ thế này a~

* Vút *

Đằng sau bức tường bỗng nhiên có một bóng đỏ nhảy ra ngoài khiến ta tròn to con mắt. Mỹ nhân khuyển đảo chúng sinh là đây a~ mắt phượng mày liễu, môi đỏ như son, thậm chí tóc dài đỏ mượt còn làm nổi lên làn da trắng ngần. Con mẹ nó còn có hai cặp đồi núi khủng nữa. Wow vẻ đẹp thế này đừng nói Lưu ty tỷ ngay cả Phạm gia cũng không sánh bằng.

Mỹ nữ đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt rồi cầm thanh đao nâng cầm ta lên. Ta suýt nữa phun huyết tại chỗ, mẫu thân đại nhân ta ơi cây đao đó có thể một nhát chém đứt đầu heo đó.

Ta nuốt nước miếng mắt đề phòng nhích nhích người về phía sau. Đùa chứ ta còn chưa muốn chết sớm, còn nữa về ánh mắt lạnh lùng đó có khi nào sẽ bám ta ra không hả?

- Ahaha làm sao trên đời lại có một đứa trẻ đáng yêu vậy a~ lại đây cho ta hôn vài phát, aaa không được rồi ta sắp không chịu được trước khuôn mặt khả ái này a~ mau mau đề ta cời đây.

Ta há hốc mồm nhìn mỹ nữ mới này còn cầm đao bày ra vẻ mặt lạnh lùng nhìn ta mà bây giờ đao cũng vút mà khuôn mặt cũng vút nốt. Bộ dạng nhiệt tình của mỹ nữ khiến ta sờn cả da gà a~

- Ai du đứng lên đứng lên cho ta xem xem có bị thương chỗ nào... ý!?

Sau khi cời được dây trói ta liền phóng về một cái cách xa mỹ nữ bốn mét. Đùa chứ mỹ nữ tuy đẹp nhưng đến gần có thể một đi không trở lại nga.

- Aaaaaa...

Mỹ nữ nhìn ta đầy nghi hoặc sau đó vô tung vô ảnh mà đứng đằng sau khiến ta thét gào. Nàng ta lật kéo váy, còn kéo cả áo ta ra kiểm tra một lượt. Điều này làm ta thương tâm muốn chết, trình tiết của lão nương...

- Là ai trói con đến mức bị thương như vậy?

- Còn ai nữa a~ không phải là tên chết tiệt kia đem ta về sao. Ô... ô... ta không muốn sống nữa...

Trong lúc bị phần ta nghiêng rãng nghiêng lợi tố cáo tội ác của tên thối kia khiến cho mỹ nữ ngay người. Khụ... khụ... cho phép ta gọi y một tiếng ca ca, vì nhan sắc kia nói hẳn là lão già thì ta không thể chịu nổi. Sau đó... nàng ta lại đi đến trước mặt ta mà cười... Ta lặng lẽ roi lệ, có thể đừng cười được không. Giết người không đáng sợ chỉ có cười khi giết người mới đáng sợ.

- ĐIỆP UYÊN! LĂN RA ĐÂY CHO LÃO NƯƠNG!!!!!!

Mỹ nữ sau khi đứng ngoài cửa rồng ba lần thì ngay tức khắc cửa gỗ liền ầm một tiếng bay ra ngoài.

Gỗ vụn bay với tốc độ chóng mặt khiến ta không kịp né tránh mà bị đập ngay vào đầu. Điều đáng nói ở đây là ta không trực tiếp hôn mê mà còn thấy được một cảnh tượng rất cầu huyết.

Bạch y nhân khi nảy từ trong nhà phi thân ra phiêu phiêu trong gió, hẳn còn chưa kịp đáp đất thì đã bị mỹ nữ trên không đập cho áo rách tả tơi.

Hắn thậm chí không tức giận mà ngược lại còn đáng thương cọ cọ vào trong người mỹ nữ

- Nương tử! Ta làm sai chuyện gì sao?

Ta suýt thì thổ huyết. Con mẹ nó, hẳn bảo ta hẳn sáu mươi tuổi mà người kia là nương tử của hắn. Không lẽ bạch y nhân này lừa gạt mỹ nữ hai mươi tuổi sao?

Mỹ nữ neho mắt nắm cổ áo bạch y nhân xách lên như con gà, sau đó vừa chỉ tay vào ta vừa mắng hắn

- Con mẹ nó ĐIỆP UYÊN đã bảo người kiếm cho ta một đồ đệ. Kiếm về được thì không nói, còn dám ở đây làm đệ tử của ta bị thương. Rút cuộc người muốn nhịn ăn bao nhiêu tháng đây hả?

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân bạch y nhân liền neho mắt đầy nguy hiểm về phía ta. Điều này khiến ta kinh hãi không ít, nhưng may thay vì mỹ nữ quá cường hãn nên ngay từ lúc đầu khi bạch y nhân vừa tóa ra sát khí thì mỹ nữ đã tặng hắn một cái tát.

-...

Ta không còn gì để nói!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lão mẹ giá đáo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(P/s: ta khuyến cáo nên mở video phía trên vừa nghe vừa đọc a~)

- Nương tử! Nàng lại vì thói nha đầu đó mà đánh ta... hức... hức... nàng không còn thương ta nữa!!! Vì phu vì nàng mà hao tâm tổn sức như vậy mà sao nàng nỡ...

Điệp mỹ thụ sau khi oanh liệt hứng trọn một cái tát của ĐIỆP phu nhân thì hốc mắt liền phủ một tầng sương dày đặc, giọng điệu bi phần như oán phụ trừng mắt nhìn ta. Ta chợt dạ quay đầu nhìn trời nhìn mây giả vờ như mình không thấy ánh mắt sắc như dao của hắn. Khụ... Khụ... Chuyện này ngoài tầm kiểm soát của ta rồi, có trách thì trách mỹ nữ quá cường hãn.

- Cút cho lão nương!

Ta nhìn bóng dáng của ĐIỆP mỹ thụ bay cao bay xa trên trời mà âm thầm đổ mồ hôi. Thiên a~ đây là lần thứ hai ta thấy một người đàn ông bị một người phụ nữ quăng vút lên trời. Lần thứ nhất là lúc ta bảy tuổi, lão cha lúc vô tình làm vỡ cái đĩa ngọc Miêu Cương trang trí trong nhà mà bị mẫu thân đại nhân "tiện tay" ném lão cha cùng cái đĩa vỡ bay qua ô cửa sổ hướng về một nơi rất xa. Mãi tới hai ngày sau lão cha mới mò được về tới nhà.

Tình huống bây giờ cũng không khác lúc đó là mấy. Điệp mỹ thụ bày ra vẻ mặt con chó nhỏ dễ bảo cũng không khiến cho mỹ nữ nguôi giận, ngược lại còn chọc vào quả bom nổ chậm nổ nhanh hơn.

- Mỹ n... Khụ... Khụ... Điệp phu nhân! Ngài mạnh tay như vậy không sợ Điệp mỹ th... À không Điệp lão gia kiếm không được đường về à?

Mỹ nữ nhìn lên trời rồi nhìn ta, giọng điệu có vẻ rất bình thản

- Mặc hử, cùng lắm mười ngày nữa tháng hử cũng biết điều mà mò về, con không cần quan tâm.

Chà. Tính ra thì Điệp mỹ thụ còn chưa lợi hại bằng lão cha a~ Cha ta dù bị ném ra xa cách mấy thì hai ba ngày sau liền trở về, biến thành một miếng cao dán chó ngày quẩn lên người mẫu thân đại nhân nha.

- Đi! Ta dẫn con vào trong.

Mỹ nữ thu hồi dáng vẻ đàng đàng sát khí lúc này, thân thiết kéo tay ta lôi xềnh xệch vào trong. Theo đánh giá của một đứa mù đồ cổ như ta thì khu nhà này bố trí cũng tốt lắm, hết như mấy cái "biệt thự" cỡ lớn trong phim cổ trang.

(" Biệt thự " mà ta nói đến to như thế này này!)

Còn nữa ta thích nhất là mấy cái cửa gỗ a~ chạm khắc rất tỉ mỉ, ngay cả lông mi của con rồng cũng hiện lên rõ mồn một. Ai chà! Khâm phục nghệ nhân chế tác có tâm với nghề này ghê.

Đúng lúc ta đánh giá hết toàn bộ tòa kiến trúc này thì bên ngoài lại vang lên âm thanh gào rú điên cuồng

- PHI Á DOANH MAU TRẢ BẢO BỐI LẠI CHO TA!!!!!!

Da đầu ta truyền đến một trận tê dại. Lão Thiên của ta ơi, giọng nói này... không phải là của lão cha đi.

Ông trời quả nhiên nghe thấu nỗi lòng, để mình chứng sống động cho suy luận của ta thì một thân ảnh màu đen vút một cái đã ôm chặt cứng lấy ta.

(Ai đây! Ai đây! Xin giới thiệu đây là Hạ lão gia - Hạ Dĩ Khiêm cũng tức là lão cha mà ta nhắc tới)

- Bảo bối à! Sao con nỡ bỏ cha đi vậy, con có biết cha về nhà không thấy con thì hốt hoảng cỡ nào, lo lắng cỡ nào không? Nói cha nghe xem tên biến thái Diệp Uyển có làm gì con không? Có phải hấn ức hiếp con không? Còn có...

- DỪNG!

Đầu ta ong ong lên như sắp nổ. Lão cha ta bình thường cũng đâu làm ra cái bộ dáng này, sao hôm nay uống nhầm thuốc gì lại quan tâm lo lắng cho ta thế?

- A Doanh lâu rồi không gặp!

Từ trên đầu bỗng nhiên phát ra tiếng nói khiến ta giật cả mình. Nhìn qua nhìn lại mới phát hiện ra là mẫu thân đại nhân.

(Khụ... Khụ... Giới thiệu một chút. Đây là mẫu thân đại nhân của ta - Mục Y Vũ)

Mỹ nữ ngạc nhiên nhìn mẹ ta

- A Vũ là muội sao? Muội cùng Bách Li chiến thần biến mất mấy vạn năm nay rút cuộc là đi đâu? Muội có biết là tỷ cùng với Phụ thần kiếm muội rất cực khổ không, còn có Mẫu thân nữa, nàng nhớ muội đến mức ngày đêm lấy lệ rửa mặt, khóc đến hoa lệ đài vũ.

Củ lạc giòn tan?

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta vừa mới nghe cái gì chiến thần còn có cái gì Phụ thần, Mẫu thân? Đây đây không phải là mơ đi, tại sao lại xưng hô như phim kiếm hiệp Kim Dung thế này. Hơn nữa mẫu thân đại nhân cùng lão cha sao lại cosplay kiếm hiệp nha!

- Cha! Có phải cha cùng mẫu thân đại nhân bị động kinh rồi không?

* Bóp *

Lão cha sau khi nghe câu hỏi của ta thì tròn tròn con mắt như muốn rót ra ngoài, vẻ mặt nhìn ta như không thể tin nổi. Còn lão mẹ thì không cần nói " động thủ không động khẩu " liền bóp một cái chọi một chiếc dép vào mặt của ta.

- Nha đầu này! Có con mới bị động kinh đấy. Hôm nay ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám nói mẹ mình động kinh.

Ta ôm mặt khóc ròng. Quả nhiên lão mẹ vẫn tỉnh táo lắm. Cái biểu cảm thần nhiên sau khi hành hung đứa con gái duy nhất này chỉ có một mình bà có thôi.

- A Vũ! Nha đầu này là nữ nhi của muội sao?

Điệp mỹ nữ vừa hỏi mẫu thân đại nhân vừa đánh giá ta từ trên xuống dưới. Sau đó thốt ra vài chữ khiến cho ta tức đến thổ huyết

- Sao đáng người lại không có tiền đồ như thế!

- Mẹ! Rút cuộc mấy người này là ai? Còn có sao hai người mang đồ như Tiểu Long Nữ cùng Quá nhi vậy?

* Bóp *

Vừa dứt lời một chiếc dép nữa liền bay vào mặt ta. Đáng thương thay khi ta nhìn sang lão cha cầu cứu thì hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ. Ta thực sự khóc ròng, rút cuộc ta có phải con ruột của bọn họ không a~

- Di Khiêm! Chàng giải thích đi. Ta với A Doanh vào trong trước.

Nói rồi lão mẹ cùng Điệp mỹ nữ bước đi để mình ta âm thầm rơi lệ.

- Bảo bối à! Lại đây cha xem, có đau lắm không?

- Cha thử bị cho ăn dép xem. Xem coi có đau hay không?

Ta tức giận phóng ánh mắt hình viên đạn về phía lão cha. Thật không có tiền đồ, đây mà gọi là người đàn ông chân chính hay sao? Lúc hoạn nạn thì ngoảnh mặt làm ngơ, lúc êm dịu rồi thì lại làm người lớn đi dỗ ngọt tiểu hài tử.

Mồ cha sau khi nhận được ánh mắt không mấy thiện ý của con gái thì nhất thời lúng túng. Không phải ông không muốn giúp mà là thực sự lực bất tòng

tâm nha. Nghĩ tới đây mồ cha chỉ còn cách cười khan mấy tiếng.

- Haha... Chuyện này bỏ qua đi. Lại đây để cha kể cho con nghe chuyện này.

Ta bủi môi khó chịu nhưng cũng thức thòi mà lết xác qua. Khi vừa được cời dây trói ta đột nhiên nhận thức được cơ thể mình bị teo nhỏ lại chỉ tầm một đũa nhóc mười một tuổi. Điều này khiến ta bị dọa không ít. Ngạc nhiên hơn nữa lão cha cùng lão mẹ nhìn ta trong bộ dạng teo nhỏ cũng không mấy mây đề ý, vẻ mặt hơn nữa còn rất bình thường. Nếu không phải vừa bị ăn một đôi dép thì ta cũng cho rằng chính mình đang bị động kinh đấy.

- Cha phải giải thích chuyện này rõ ràng cho con đây.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiểu thụ đầu tiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(P/s: có video ở trên đó nha! Nhớ mở ra nghe a~)

Theo lời cha ta kể lại. Mẫu thân ta là hậu duệ đời thứ 144 của Đông Nữ thần tộc. Từ xưa đến nay trời đất một mảng thái bình đều do thần tộc một tay chống đỡ, nghe nói chín vạn năm trước Ma tộc nổi dậy khiến thiên hạ đại loạn, ma khí tràn lan khắp nơi, sinh linh đồ oán ngút trời. Thuở khai sinh lập địa Thần tộc nắm trong tay bảy món linh khí phép thuật lợi hại. Đế Hậu đời thứ 138 - Mục Diệu Cơ thân chinh ra trận dùng bảy món linh khí này trấn áp Ma tộc, thiên hạ lần nữa thái bình.

Trong Đông Nữ thần tộc nữ nhân là người nắm quyền trong tay. Đế Hậu cũng là do ngoại tổ mẫu ta - Mục Sở Chu nắm giữ, các Đế Hậu đời trước cùng các trưởng lão trong tộc toàn bộ đều là nữ. Có thể nói Đông Nữ thần tộc giống như là "Nữ nhi quốc" trong Tây Du Ký.

Ngoại tổ phụ ta - Nạp Lan Duệ là dòng chính thất phong là Phụng Quân, hiệu là Lan Hoa Đế Quân. Cha ta nói ngoại tổ phụ dù được ngoại tổ mẫu sủng ái nhưng đôi lúc tính tình cũng hơi trẻ con. Có lần ngoại tổ mẫu không cho ông đi dự tiệc ở Thủy Tinh cung ông liền một khóc hai nháo ba đòi thất cô tự tử. Nghe kể đến đây người ta chảy mồ hôi ròng ròng. Vì diệu quá! Ở đây quả nhiên nữ cường mà. Hồi làm sao lão mẹ lại hung hãn như vậy.

Khụ... Khụ... Tiếp đến là xuất thân của lão cha. Cha ta là Bách Li chiến thần của Thiên tộc lập được rất nhiều công lao trong việc phối hợp với Thần tộc dọn dẹp ma khí ở nhân gian, được người người kính nể. Hai vạn năm trước Thiên Đế muốn ban hôn công chúa Chiêu Nghi cho hán nhưng đột nhiên không ai thấy bóng dáng Bách Li chiến thần đâu. Khụ... nói đến đây thì ta cũng có thể suy ra được cảnh tượng lão cha cùng lão mẹ bỏ trốn ra sao.

Nói tóm gọn lại ta là hậu duệ Đông Nữ thần tộc đời thứ 145 cũng là Đế Cơ duy nhất không biết téo tẹo gì về tiên phép.

Aizz nếu nói ta không sốc tâm lý thì cũng không đúng lắm nhưng mà từ nhỏ lão mẹ không ít cũng nhiều tôi luyện cho ta tinh thần thép, gặp chuyện hóa hoạn động đất gì ta cũng không hoảng hốt. Bây giờ tuy có ngạc nhiên nhưng ta cũng không đến mức máu dồn lên não ngất xỉu.

Đứng trước đại sảnh ta ngược nhìn hai vị đại nhân ngồi trên cao nhìn xuống. Một người là mẫu thân đại nhân, còn một người là a di của ta - Phi Á Doanh.

(Thỉnh các nàng muốn biết cặp đôi Doanh - Uyển ra sao thì quay về phần đầu chương hai a~)

Nàng là biểu tỷ của mẹ ta, họ hàng xa nên a di không mang họ Mục mà là họ Phi.

Cô trọng Diệp Uyển chính là ngoại tôn của Yêu vương. Lão cha ta kể hết toàn bộ mà ta không biết nên khóc hay nên cười. Tính ra thì gia tộc nhà ta cũng quá máu mặt trên chốn tiên giới đi.

- Mẹ Bối hôm nay con nghỉ ngơi trước đi ta mới nhận được tin ngày mai ngoại tổ mẫu con đến đây, chuẩn bị cho tốt.

Mẫu thân đại nhân tay cầm khối bánh vừa ăn vừa nói khiến cho vài vụn bánh văng tung tóe lên mặt ta. Nhưng điều quan trọng nhất là ngoại tổ mẫu mấy vạn năm nay không gặp lại đích thân giá đáo đến gặp ta? Ax tổ mẫu là người đứng đầu một gia tộc hùng mạnh chắc chắn tính khí sẽ khó chịu lắm. Lão thiên ơi một mình mẹ ta đã khiến ta muốn chết lên chết xuống lại thêm một ngoại tổ mẫu nữa chắc thực sự đi gặp lão Diêm. Không được, không được ta không muốn gặp La Sát bà bà đâu!

- Mẹ ngày mai con không gặp ngoại tổ mẫu được không?

* Vút *

Tức thì một con dao gọt trái cây bay với tốc độ bàn thờ xẹt qua má ta để lại vài cọng tóc rơi là tả trên đất.

- Aaaaaa...

Ta thức thối ngấm miệng chạy như bay ra ngoài. Nhưng vừa ra tới cửa ta liền đụng trúng bức tường thịt, cứ tường đập mặt ra đất may mắn thay bức tường kia kịp thời kéo ta đứng thẳng bằng trở lại.

- Thật ngại quá, đụng trúng cô nương.

Ngẩng đầu nhìn lên cảm ta suýt chút nữa rớt xuống đất. CMN tiểu mỹ thụ thật moe a~

- Đẹp Quân!

- Mẫu thân!

Tiểu mỹ thụ buông tay ta ra rồi tiến đến hành lễ với a di. Quay sang nhìn mẫu thân mình ta thiếu chút nữa sặc nước miếng, lão mẹ cứ nhiên nhìn con người ta chảy nước miếng.

- Quân nhi! Đây là Kinh Vũ thiên hậu, mau hành lễ đi.

- Đẹp Quân ra mắt Thiên Hậu.

Tiểu mỹ thụ quy củ quý một chân xuống đất, tay thì chấp thành quyền hướng về mẹ ta mà hành lễ. Ta bây giờ có thể cảm nhận được trong lòng bà vui sướng cỡ nào.

- Được rồi! Được rồi! Mau đứng lên đi. Lâu rồi không gặp quả nhiên con cao lớn tuấn mĩ hơn hồi nhỏ nhiều.

Vừa nói bà vừa đỡ tiểu mỹ thụ đứng lên. Rút cuộc ta cũng không nhịn được mà lên án

- Mẫu thân đại nhân à! Mẹ mau lau nước miếng đi kia, nếu để cha thấy thế nào cũng nháo đòi thất cổ cho coi.

* Cóp *

- Aaaaa...

- Nha đầu kia con không nói thì chết à. Mau lăn đi cho ta, còn ở đây ta chém chết con.

Ta ôm đầu sung một cục khóc ròng.

- La Sát lão bà ngày mai con méc ngoại tổ mẫu. Xem xem mẹ còn dám bắt nạt con không.. Huhu

- HẠ MẸ BỎI CON CÓ GAN THÌ ĐỨNG LẠI CHO TA!

Mặt ta trắng bệch nhìn lão mẹ tay biến ra trường đao từng bước tiến về phía ta. Hồng rồi dùng chiêu uy hiếp này vô tình khiến lão mẹ nổi điên rồi. Đứng là cái miệng hại cái thân mà. Sao ta lại quên mất lão mẹ khủng bố cỡ nào chứ.

- CHA! CHA! LÃO MẸ NỔI ĐIÊN RỒI. MAU CỨU CON ĐI A!~ CHA!!!!!! OA HU HU

Ta vừa chạy vừa hét nhưng lão cha lúc quan trọng thì đột nhiên không thấy bóng dáng đâu. Quay đầu nhìn lại thì ta đã thấy lão mẹ đuổi mình kịp sát đất. Ta lẹ roi đẩy mặt, thôi rồi đời ta từ nay chấm hết.

Lúc ta chuẩn bị buông xuôi thì tiểu mỹ thụ xuất hiện ôm lấy eo ta rồi hóa phép ra đám tường vân bay lên trời. A di ở phía dưới cũng kịp thời chặn mẹ ta lại nên ta rất nhanh cũng tẩu thoát được. Ta vỗ ngực lảm bảm

- Cuối cùng cũng thoát được, hù chết ta rồi.

- Hi..

Nghe tiếng cười ta mới quay đầu lại nhìn kĩ tiểu mỹ thụ một lần nữa. Hắc bào bay bay trong gió, khuôn mặt thư sinh cùng nụ cười dịu dàng. Diện hình của một mỹ thụ cổ trang.

(Đây là Điệp Quân biểu ca của ta)

- Huynh cười cái gì! Bộ vui lắm hả?

Ta tức giận chu môi phồng má nhìn tiểu mỹ thụ khiến cho hắn càng cười kịch liệt hơn.

- Muội tên là Mễ Bối?

Điệp Quân cuối cùng cũng không chọc giận ta nữa mà nở nụ cười chuẩn soái ca hỏi ta. Ta cũng nề tình hắn là mỹ thụ nên không so đo nữa

- Phải a~

- Vậy muội là nữ nhi của Kinh Vũ thiên hậu?

- Phải!

- Nhưng ta nghe nói trước khi Thiên Hậu mất tích đâu có nữ nhi nào đâu.

Ta liếc xéo Điệp Quân một cái.

- Vậy có ai kể cho huynh biết là sau khi mẫu thân ta bỏ trốn cùng lão cha liền ở nhân gian sinh ra ta không?

- Hi hi! Vậy ta là biểu ca của muối đó. Tên ta là Điệp Quân.

Aizz. Thật khó chấp nhận mà. Sống ở nhân gian ít nhiều gì ta cũng mười bảy tuổi bây giờ lại phải gọi đứa nhóc mười bốn tuổi ngốc nghếch này là anh họ. Thật là mất mặt quá.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đam mỹ truyền thuyết!!!!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Các nàng ơi truyện nếu bị lỗi thì các nàng cmt cho ta biết nhé! Wat đạo này hay bị lỗi quá!

Điệp Quân sau khi nhận lại biểu muối "thất lạc" là ta đây thì khuôn mặt lúc nào cũng hớn ha hớn hở như được cho kẹo. Vầng hào quang lấp la lấp lánh không ngừng đập vào ta. Aizz kể ra thì ta muốn làm tỷ tỷ của hắn hơn.

- Quân Quân!! Quân Quân!

Ta nheo mắt nhìn đốm trắng từ phía xa. Hóa ra là một hài tử cười tưng vãn xiu xiu vẹo vẹo bay đến.

- Kim Y!

Điệp Quân quay đầu liền nhận ra người quen, hóa phép cho tưng vãn đứng im đợi người.

1s... 2s... 3s... 4s... ns...

Sau một hồi chờ đợi mòn mỏi, ta chóng tay ngồi chồm hóm nhìn hài tử kia vẫn đang bay về phía bọn ta với tốc độ "tên lửa". Ta sắp nổi cáu

- Biểu ca cái kia bạn của huynh khi nào thì mới bay tới. Chúng ta đã chờ hơn một khắc rồi!

Điệp Quân nghiêng đầu chớp mắt ngây thơ nhìn ta

- Có lẽ 1 khắc nữa sẽ tới. Bình thường đều như vậy.

Ta bây giờ có thể cảm nhận được đầu mình nổi đầy gân xanh

- Huynh đùa ta đấy à! Có người còn có thể bay chậm như vậy?

- Muội đừng nói vậy Kim Y nghe thấy sẽ tủi thân.

Điệp Quân nhú mày giọng điệu có vẻ không vui nhắc nhở ta. Ta cảm thấy tâm hồn mình sắp sụp đổ, con người ta ghét nhất là đợi chờ thế mà bây giờ lại phải cúi mình nghe lời một tên nhãi nhố tuổi hơn mình. Công lí ở đâu!!!!!!

- Quân Quân!

Sau một hồi căng mắt chờ đợi cuối cùng cái nam hài kia cũng bay tới nơi. Thật không biết chuyện này làm ta tốn bao nhiêu năm tuổi thọ nữa.

- Kim Y tìm ta có chuyện gì sao?

Điệp Quân nở nụ cười tỏa nắng làm nam hài kia phải thẹn thùng một cái.

- Quân Quân! Tỷ tỷ của ta vừa mới trở về tỷ ấy nói có đồ chơi mới muốn cho Quân Quân coi!

Điệp Quân ghé sát mặt nam hài với bản mặt rất chi là... khụ... khụ... gian xảo, giọng nói cũng cao lên mấy phần.

- Là tỷ tỷ của người muốn cho ta xem hay là người muốn cho ta xem đây a~

Nam hài tên Kim Y kia người run lẩy bẩy còn có mặt hồng hồng né tránh Điệp Quân

- K-Không có... là tỷ tỷ ta chứ không phải ta... Quân Quân đừng đùa nữa.

(Ta đa ~ Đây là Kim Y)

* Phụt *

Ta suýt sặc nước miếng nhìn hai nam nhân trước mắt, nếu không kìm chế thì thiếu chút nữa ta đã vỗ tay đôm đốp. Mẹ ta ơi về thời không này cũng thật tốt quá đi! Vừa đi qua liền gặp một đôi couple kiu kiu thế này thì còn gì mãn nguyện bằng. Đó! Đó! Biểu cảm đó, lời nói đó lại còn kèm theo hành động chân thật lại bảo không phải đam mỹ đi!!!! Con bà nó sao ta lại không có đem đến một cái máy quay để quay lại cảnh này nhỉ.

- Khụ khụ! Kim Y, giới thiệu với người đây là biểu muội của ta Hạ Mễ Bối.

Có lẽ do cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của ta mà Diệp Quân không tiếp tục diễn tuồng " tình chàng ý thiếp " nữa. Điều đó khiến cho ta tiếc hùi hụi nhưng cũng phải rặng ra một nụ cười hữu lễ

- Xin chào! Hân hạnh được làm quen!

Kim mỹ thụ nhìn ta rồi cười dịu dàng như một làn gió xuân làm cho ta ngẩn ngơ vài giây.

- Chào muội! Huỳnh là Kim Y là bạn hữu của Diệp Quân, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ cứ đến Kim Lộ điện tìm huynh nhé!

Một tiếng " muội " từ miệng của Kim mỹ thụ phả ra liền như một mũi tên cắm vào trái tim non nớt của ta. CMN ta muốn quay về hình dạng cũ!!!! Ai đó biến ta trở về nét ngoài 18 cái xuân xanh đi!!!!

- Được rồi bây giờ chúng ta đến phủ Bạch tướng quân thôi!

Điệp Quân có ý hóa tường vân bay đi bỏ lại Kim Y bay rì rì phía sau thì bị ta thô lỗ giựt ngược về.

- Biểu ca! Cần cho Kim Y huynh đi với chúng ta, huynh cho huynh ấy đi ké với chúng ta đi NHÉ!

Ta miệng thì nói lời ngon ngọt nhưng ánh mắt thì ra ý cảnh cáo. Người thử không đồng ý xem, xem cô nải nải ta có đánh chết người không.

Điệp Quân nhìn ánh mắt không mấy thiện ý của ta thì thức thời đem Kim mỹ thụ cấp lên cùng một đám mây lớn bay đi.

Ta day day huyết thái dương. Không phải ta tốt bụng gì cho cam mà là khi ta nghĩ đến cái cảnh Điệp Quân cho mây bay được một đoạn lại phải đứng lại 2 khắc chờ người thì không biết ta sẽ nổi điên thế nào nữa.

Kim Y ngồi phía sau không biết là nhằm chán hay sao liền kéo ta qua một bên mà tâm sự chuyện nữ nhi.

- Mễ Bối muội chuyển đến đây khi nào? Sao ta nhìn muội rất lạ a~

Ta đen mặt. Đây là câu nói đầu tiên mà mọi người nghĩ đến khi gặp bản mặt ta hay sao. Hết Điệp Quân rồi đến Kim mỹ thụ.

- Muội cũng chỉ mới vừa chuyển đến đây thôi, huynh không biết cũng không có gì lạ.

- Muội ấy là nữ nhi của Kinh Vũ thiên hậu đấy!

- CÁI GÌ!?!?

Đột nhiên Kim Y trợn mắt kinh ngạc rồi hét lớn báo hại ta suýt nữa lặn ra khỏi đám tường vân té banh xác.

- Đế Cơ tha tội! Kim Y không biết Đế Cơ trở về nên đón tiếp không chu toàn.

Ta run rẩy nhìn Kim Y trước mặt ta hành đại lễ rồi nhìn sang Điệp Quân, vẻ mặt hẩn đột nhiên như bùng tình đại ngộ liền học theo giống Kim Y quy củ quỳ xuống vái lạy ta một cái.

- Điệp Quân không đón tiếp chu đáo thỉnh Đế Cơ trách phạt.

Mí mắt ta giật giật. Ông chú của ta ơi ta còn chưa có chết làm sao mà vái ta như vái người chết thế này.

- Hai huynh làm cái gì thế! Đột nhiên vái ta không phải là muốn trừ ta chết sớm chứ?

Kim Y dập đầu thật mạnh xuống nền mây, ta nhìn không biết là có đau hay không nhưng loáng thoáng thấy được trên trán hẩn đang chảy một vệt chất lỏng màu đỏ. À ừm mây cũng có thể gây sát thương...

- Kim Y không có ý đó! Chẳng qua trong tứ hải bát hoang này ai mà không biết Kinh Vũ thiên hậu uy lực ra sao, Thần tộc đứng trên đài cao vạn trượng nhìn xuống Tam giới. Nay lại thêm Đế Cơ xuất thế chúng thần tự biết thân phận thấp hèn không làm tròn đại lễ nên quỳ đây dập đầu nhận tội.

- Đế Cơ vốn là dòng máu Thần tộc nên được tiếp đãi hoành tráng hơn mới phải.

Nhìn một đôi kẻ tung người hứng trước mặt thật làm cho ta phiền não. Đế Cơ là cái gì? Có ăn được không? Ta bây giờ một chút tiên pháp cũng không có thì lấy gì để so với lão mẹ danh tiếng lẫy lừng đây. Ta cảm thấy ngay cả một con ngỗng tiên cũng có thể mổ cho ta bầm dập huống hồ chỉ là tiên nhân. Cái danh Đế Cơ này đặt lên người ta có phải là hơi sai trái không?

- Được rồi! Các huynh mau đứng lên đi, đừng quỳ như vậy tổn thọ ta mất.

Kim mỹ thụ nhìn qua Điệp mỹ công, Điệp công nhìn qua Kim thụ. Chờ đến nỗi cơ hồ gân xanh trên trán ta sắp đua nhau nổi lên hết thì hai người bọn hẩn mới đứng lên.

- Tạ ơn Đế Cơ!

Ta day day huyết thái dương mà lòng sâu khổ muốn chết. Còn đâu nữa tâm tình đi thương ngoạn chốn Tiên giới này, ta bắt lực ra hiệu cho Điệp công

- Biểu ca, hôm nay ta mệt rồi phiền huynh đưa ta về nhà a đi!

- Vâng!

《Ta là dây phân cách》

Là ta đây! Tác giả của bộ truyện "Nương tử! Nàng thật lắm chiêu trò".

Hảo hữu thân mến hiện tại ta đang cần tham khảo và đặt một vài cái tên của nhân vật nam trong truyện nhưng khổ nỗi một mình ta thì không thể nghĩ ra được một lúc 5-6 cái tên nên thỉnh các nàng suy nghĩ giúp ta a~

Lấy danh dự của tác giả là ta đây thế nếu 2 người cmt đầu tiên suy nghĩ giúp ta thì ta xin tặng chương sau cho nàng ấy nha!!!

Tái bút: cảm ơn đã ủng hộ ta trong suốt thời gian ta dài hỏ không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nha đầu khả ái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ta da~ Chào các hảo hữu. Lại là ta đây! Từ Diệp Phi Hồ đây! Theo lời hứa chương này tặng cho anko3030 nhé!

《Ta là đây phân cách đáng êu 》

Diệp Quân sau khi đưa ta về sơn trang thì nói rằng nơi ở của ta là Sương Viện rồi hấn cùng Kim Y đến Bạch Lộ cung, chỉ tội cho ta một thân một mình đến cả tí ti tiên pháp cũng không có chỉ đành ngậm ngùi nhìn đôi bạn trẻ đam mỹ tay trong tay bay về một phương trời xa.

- Ồ!!!

Ngẩn ngơ vài giây rồi đột nhiên ta nhận ra cái sơn trang rộng cả ngàn mét vuông thế này thì ta biết đi đâu mà tìm Sương Viện đây? Đã thế viện nào viện nấy cách nhau một ngọn núi!!!!

- ĐUA TA À!!!!!!!

Sau 2 khắc đồng hồ vật vã ta cuối cùng cũng không kiếm được cái viện chết tiệt kia đâu. Con mẹ nó ta thật muốn chửi thề, chỉ là cái nhà để ở thôi có cần phải xây hết đất như thế không. Thân tiên đúng là biết cách hành hạ người phàm thật mà. Lại ai bảo thân tiên tốt lành đi, tốt cái con khi khô.

Hiện giờ ta đứng nơi nào đó trong sơn trang tên là Tây Uyển, ở đây phong cảnh rất đẹp a~ có hoa mai nở đầy sân còn có con suối nhỏ chảy qua nữa. Aiz da thôi thì chọn đại nơi này làm nhà luôn vậy.

(Khuyết minh họa Tây Uyển)

Nói rồi ta đẩy cửa bước vào bên trong, nhìn thoáng qua một cái thì hơi ngạc nhiên. Dĩ? Chỗ này sạch sẽ quá không phải là có người ở rồi đấy chứ?

Hay là thôi đi nếu có người ở đây không phải ta trở thành kẻ xâm nhập gia cư bất hợp pháp hay sao.

Đang do dự không biết nên đi hay ở thì đột nhiên trận cuồng phong thổi đến khiến ta hoa cả mắt rồi thỉnh thoảng một tiểu oa nhi mặt phấn nộn xuất hiện trước mặt ta.

- Tỷ tỷ! Tỷ là hái hoa tặc hả?

* Phụt *

Ta thiếu chút nữa thổ huyết nhìn nữ oa nhi kia nín lấy y phục ta rồi chớp mắt ngây thơ hỏi. Mười mấy năm sống trên đời lần đầu tiên có người so sánh ta với hái hoa tặc, mặt ta có chỗ nào giống chứ? Ta cố gắng kìm chế cảm giác muốn đánh người qua một bên rồi dùng thái độ không thể nào hòa nhã hơn để nói chuyện

- Tiểu muội muội! Ai nói muội tỷ là hái hoa tặc chứ?

- Hoa Yêu nói chỉ có hái hoa tặc mới lên vào khuê phòng vào buổi tối thôi!

Ta ôm ngực suýt chút nữa phun máu lần hai. Ta chỉ là vô tình đi lạc vào thôi được không!!!!

- Muội hiểu lầm rồi! Tỷ ở Sương Viện nhưng không biết đường nên vô tình đi vào đây thôi. Và... làm ơn đừng nhận thức sai lầm về hái hoa tặc như vậy được chứ?

Nữ oa nhi kia vẫn nhìn ta bằng vẻ mờ mịt không hiểu, ta suýt chút nữa thì nổi điên.

- Được rồi! Coi như ta chưa nói gì đi. Mà muội tên là gì? Làm sao lại ở son trang này?

Ta ngồi xuống bộ tràng kỷ đặt trong phòng rồi nhìn oa nhi kia một cách nghiêm túc.

- Muội là Tịch Vu Yên, ca ca muội bảo muội đến đây, trước sáng mai huynh ấy sẽ đến đây rước muội sau.

(Tịch Vu Yên - tiểu muội muội ngây thơ)

- Ca ca muội? Để muội ở đây không sợ có người lạ đến bắt muội à?

Đột nhiên cái bản tính tốt bụng trời sinh của ta nổi lên. Một đứa bé nhỏ như vậy để ở đây một mình không phải là rất nguy hiểm sao?

- Không có! Trước khi đi ca đã đặt kết giới ở đây rồi, người lạ thì không vào được đâu. Còn có kẻ bên cây hoa mai kia còn có bầy, ai giẫm vào thì huyết nhục mơ hồ không rõ. Ca ca muội nói với muội như vậy!

Đồ mờ hồ rờ rờ. Con mẹ nó hên quá lúc này ta không đi đến cây mai đó ngồi, không thì chết không kịp thấy ánh mặt trời rồi. Mà có cái gì đó không đúng.

- Muội nói người lạ không vào được?

Vu Yên nhìn xung quanh một lúc rồi gật đầu như đúng rồi. Mí mắt ta giật giật

- Vu Yên, ta không phải là người lạ à? Muội bảo kết giới không cho người vào mà bây giờ ta lại đứng đây, muội không thấy nó hơi phi lý sao?

Vu Yên bây giờ mới nhìn ra sự khác thường liềm nép ở góc phòng nhìn ta một cách đề phòng. Ta thì như vừa bị rút gân mặt, tiểu muội muội à bây giờ mới nhận thức được thì có hơi muộn rồi hay không?

- Ta không phải là người xấu cho nên muội không cần trốn! Ra đây đi.

Ta ôm mặt thở dài, vừa tự hỏi bản thân làm sao một đứa ngốc như thế này có thể sống đến bây giờ vậy.

Vu Yên vẫn cố chấp một bên nhìn ta chăm chăm, không có ý định rời cái "góc phòng" nơi mà muội ấy cho là an toàn. Được rồi! Hạ Mễ Bối này là một cô gái tốt không nên nổi giận với một đứa con nít, như vậy sẽ mất mặt lắm.

- Tỷ là Hạ Mễ Bối gần đây mới chuyển đến. A di của tỷ Phi Á Doanh là chủ sơn trang này. Muội có thể tin tưởng tỷ, tỷ không làm hại muội đâu.

Trong lòng ta âm thầm bổ sung thêm một câu "có muốn hại thì ta làm ngay từ đầu rồi".

Vu Yên có vẻ bị ta thuyết phục nên ào một cái liềm nhảy vào lòng ta ngồi khiến ta suýt chút nữa lăn khỏi tràng kỷ.

- Tỷ tỷ thật tốt! Yên nhi thích tỷ lắm!

Tìm ta đột nhiên ấm lên. Lão mẹ với lão cha chỉ sinh có mình ta nên đôi lúc ta cũng cảm thấy cô đơn, tiểu muội muội này lại đáng yêu như vậy thật khiến lòng ta ấm áp không ít. Bất giác ta cười lúc nào mà không biết.

- Vu Yên ngoan~ muội biết Sương Viện ở đâu không?

- Có nha! Cách chỗ này của muội chỉ có hai dãy núi thôi.

Vu Yên thành thật nói nhưng vẫn không buông tay ra khỏi người ta. Còn ta chỉ biết cầm nín, "chỉ có" hai ngọn núi thôi...

AI ĐÓ GIẾT TA ĐI!!!!!!!!!!

- Vu Yên ta làm sao mới tới được Sương Viện?

- Chỉ cần bay đến là được mà tỷ. Nhanh lắm!

Ta chợt dạ xoay đầu đi chỗ khác. Lão mẹ thật biết hành hạ ta quá, nếu biết sau này ta cần dùng tiên pháp thì ít ra cũng nên dạy ta vài ba phép phòng thân chứ. Bây giờ thì hay rồi ta còn phé hơn cả phé.

- À ừm tỷ không biết tiên pháp nên...

- Cái gì? Ở đây một đứa bé hơn muội còn biết thi phép ngự kiếm vậy mà tỷ không biết?

Vu Yên trở mặt kinh ngạc nhìn ta như một sinh vật lạ. Đừng nhìn ta như vậy, đến thời điểm hiện tại mà ta thích nghi với thế giới này cũng hơi kì tích rồi chứ đừng nói đến việc học tiên pháp căn cốt gì đó trong phim tiên hiệp.

- Vậy để muội đưa tỷ đến đó, dù sao ở đây một mình cũng rất chán. Muội có thể qua đó ngủ chung với tỷ không?

Vu Yên dùng bộ mặt cún con đáng yêu nhìn ta khiến ta không thể nào từ chối nên theo quán tính gật đầu như mổ thóc. Dù sao ta không thua thiệt gì chẳng qua là chiếm một chỗ nhỏ xíu trên giường, cũng không đến nỗi nào với lại ta cũng thích đứa bé này. Mặc dù nàng có hơi ngốc nhưng thật thà đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thần cung kì quái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tại nơi nàng đó trong Thần cung, Mục Vu điện vẫn còn sáng đèn.

- Chu Chu! Từ sáng đến giờ bệ hạ không hề để ý thần thiếp a~

(Khụ! Xin đừng hiểu lầm! Đây không phải là bách hợp trong truyền thuyết mà là đoạn đối thoại ngẫu hứng của Đế Hậu Mục Sở Chu cùng Đế Quân Nạp Lan Duệ)

Nữ nhân ngồi trên long ý nhưc đầu nhìn phi tần mình sùng ái không chú ý hình tượng lẫn qua lộn lại trước đại điện khiến cho vài ti nữ hầu hạ trong điện dờ khóc dờ cười không biết làm sao.

- Nạp Lan Duệ! Trẫm nói lại lần nữa nếu chàng không biết im lặng là gì thì lập tức lăn khỏi Mục Vu điện cho trẫm.

Nam nhân nằm dưới đất kia chột khựng lại rồi lồm cồm bò dậy, nước mắt lưng tròng nhìn phu nhân trước mắt

- Bệ hạ làm thần thiếp đau lòng quá, sau bệ hạ nỡ đuổi thần thiếp ra khỏi điện. Nếu thần thiếp đi chuyện này truyền đến tai đám Tứ phi kia không phải là dôn thần thiếp vào chỗ chết hay sao? Huhu... đều là tại bệ hạ không tốt khi xưa ép A Vân thành thân nên nữ nhi của thần thiếp mới bỏ thần thiếp mà đi bây giờ bệ hạ còn muốn vứt bỏ thần thiếp...

Gân xanh trên trán nữ nhân kia bắt đầu nổi lên toàn bộ, tiên pháp hộ thân cũng bị ảnh hưởng không ít, có dấu hiệu sắp giết người đến nơi. Nàng ta cảm long ần ném * ầm * vào một cây trụ gần đó làm cả điện rơi vào sợ hãi ngoại trừ kẻ mặt dày Nạp Lan Duệ kia.

- Nạp Lan Duệ! Trẫm nói cho chàng biết đứa con bất hiếu của chàng trở về rồi, còn tiện tay dẫn theo một ngoại tôn nữ về đây. Chàng còn ngồi đó khóc lóc ù ề thì đừng trách trẫm bắt chàng ở Cẩm cung đóng cửa suy nghĩ.

Nạp Lan mỹ thụ dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chạy lại gần Đế Hậu, một phút trước nước mắt lưng tròng mà bây giờ đã tỏa sáng như minh châu.

- Bệ hạ nói thật chứ?

Mục Sở Chu không kìm chế được mà suýt đá bay vị hoàng hậu duy nhất của mình.

- Trẫm không đùa. Mục Y Vũ nữ nhi của chàng dẫn theo cả tên Bách Lí cầu cầu gì đó trở về, hiện đang ở son trang của Á Doanh. Ngày mai trẫm tính sẽ đến đó một chuyến xem thử tôn nữ của Thần tộc ta như thế nào.

Nạp Lan Duệ kích động đến nước mắt lưng tròng, kìm không được mà ôm chân bệ hạ của mình khóc rống

- Huhu A Vân của thiếp cuối cùng cũng trở về rồi!

Mục đế hậu cuối cùng không nhịn được ồn ào nữa liền trực tiếp đá bay Nạp Lan mỹ thụ ra khỏi Mục Vu điện, sát khí ngùn ngụt rống to.

- NGƯỜI ĐAU TRỜI PHƯỢNG QUÂN LẠI MANG VỀ PHƯỢNG CUNG. NHÓT CÁI TÊN ỒN ÀO ẤY LẠI CHO TRẫm!!!!

(Đại bà bà của chúng ta đây rồi! Mục Sở Chu)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tịch uông kỷ

Sáng sớm hôm sau trên bờ tường Sương Viện xuất hiện một con đại bàng lớn, màu sắc sặc sỡ không chỉ đơn thuần là một màu kim quang chói mắt mà còn pha thêm tím nhạt phát ra quanh đười. Kim điều này chính là thần thú của Kinh Vũ thiên hậu theo lệnh đến kéo mỡ nữ đang say giấc trong chốn ẩm đến đại sảnh.

- Tỷ tỷ mau tỉnh!

- Ừm..

Ta đang mơ về đoạn kịch tình giữa Trì Sính và Ngô Sở Úy thì đột nhiên bị làm phiền khiến cho ta bực mình không ít nhưng vẫn ôm chăn ngoan cố ngủ tiếp.

Tịch Vu Yên dờ khóc dờ cười nhìn mỡ nữ tâm trạng trên mây vẫn không chịu tỉnh dậy. Nàng đã gọi cả chục lần nhưng kết quả vẫn vậy.

- Quác quác...

Đang không biết xoay sở như thế nào thì Kim điều đã bay vào cửa sổ dùng mỏ của nó chọc vào mũi của người nào đó đang ngủ say trước ánh nắng

trộn to của tiểu muội muội Tịch Vu Yên.

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Và một tiếng hét chọc tiết lộn vang vọng khắp chốn thần tiên...

Ta ôm mộng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vu Yên rồi nhìn con chim to xuất hiện trong phòng.

- L-À A-I C-H-Q-C V-À-O M-Ô-N-G T-A?

Vu Yên có vẻ bị ta dọa sợ nên run rẩy chỉ tay về phía đầu sỏ gây chuyện đang ung dung rĩa lông như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Con chim điên này! Ta giết!!!!

Con giận bùng nổ trong tích tắc, trong lúc ta đứng lên chuẩn bị vật hết lông con chim lõe loét kia thì Vu Yên liền dùng hai tay hai chân ra sức ngăn cản

- Bỏ ta ra!!!! Ta phải chặt con chim điên này ra làm chim cút chiến bọ.

- Tỷ tỷ không được giết. Đây là thần thú cấp cao không chừng là sủng vật của vị thượng tiên nào đó, tỷ mà giết nó coi chừng gặp phiền phức đó!

- Thượng tiên là cái gì!!! Có ăn được không? Bỏ ta ra!!!

- Không bỏ!

- BỎ!!

- KHÔNG BỎ!!

- HẠ MẸ BỎ!

Ta với Vu Yên ôm nhau lẫn lộn vài vòng thì con chim điên kia thả một viên ngọc to bằng quả trứng xuống đất. Nó phát ra quang sáng màu đỏ rồi chiếu hình lên như một cái máy chiếu, hình ảnh hiện lên rõ nét, phía bên kia là lão mẹ đang chỉ tay vào mặt ta rống to. Thiếu chút nữa ta hét thất thanh, mẹ ta ơi thời này cũng có máy chiếu ba chiều hiện đại như vậy.

Vu Yên đột nhiên không quản lấy ta nữa mà trộn to mắt hoảng sợ nhìn ảo ảnh kia.

- T-Thiên... thiên...

- Hà? Cái gì thiên? Ai thiên?

Ta ngơ ngác hết nhìn Vu Yên rồi nhìn con chim to xác kế bên. Còn Vu Yên thì đen mặt, tỷ tỷ à muội khi nào thì kêu là thiên? Tỷ muốn muội thiên ai?

- Tỷ tỷ... N-Người kia là Kinh Vũ thiên hậu Mục Y Vũ!!!

Tuy ta không hiểu lắm việc Vu Yên đang kích động đến mức phát điên lên nhưng ta nhận thức được một việc nằng ấy đang hỏi ta ảo ảnh kia có phải là lão mẹ ta hay không. Ta vô thanh vô thức đáp trả

- Là lão ác bà ấy thì sao?

Vu Yên ôm miệng kinh hãi tột độ há hốc mồm nhìn ta như con cá chết. Động tác của nàng khoa trương đến nỗi ta còn tưởng mình đang gặp phải người điên.

- Tỷ thật muốn chết sao? Dám nói thiên hậu như vậy không chừng có cả trăm cái mạng tỷ cũng không đền tội nổi đâu!!!

Miệng ta cứ giật giật liên hồi. Được rồi chuyện này xem ra có vẻ kì lạ nhưng bình thường ta toàn gọi lão mẹ như thế, nghe hơi bất hiểu một chút nhưng đó là lúc nhỏ lão mẹ hay mắng ta ngu như lợn nên ta cũng gọi lại như thế để phần nào đó giải tỏa được uất ức.

Nghĩ đến đây mặt ta liền đen như đất nòi không thèm để ý Vu Yên, giọng điệu cũng trở nên khó chịu một chút nhìn cái ảo ảnh kia vẫn còn nhe răng trộn má nhìn ta.

- Mẹ à! Mới sáng sớm đã hú hét như thế không sợ người ta nhìn mẹ như quái vật à?

- Nha đầu thối còn không chuẩn bị lệ lên ngoại tổ mẫu của con đến rồi. Lát thay y phục xong liền theo Kim điều đến đây.

Vừa dứt lời ảo ảnh kia liền biến mất chỉ để lại viên ngọc dưới sàn, còn ta thì thiếu nửa há hốc mồm. Hiếm khi lão mẹ không nổi điên khi bị ta móc xia nhưng mà vấn đề quan trọng là "đại boss" cuối cùng vẫn là xuất hiện rồi. Nói đến là đến vận tốc cũng nhanh đến thần kỳ đi!

Này giờ nào loạn đến rung động đất trời ít nhiều cũng khiến ta thanh tỉnh chút ít cộng thêm việc phải đi diện kiến bà ngoại chưa từng gặp mặt bao giờ

khiến ta càng thêm căng thẳng. Vu Yên cũng kinh sợ không khác ta là bao nhiêu, thậm chí có phản kinh ngạc đến phát ngốc. Ta không nỡ nhìn bộ mặt này của nàng nên vỗ vai kéo nàng ra khỏi cũi mông lung.

- Vu Yên mau tỉnh! Muội giúp ta chuẩn bị một chút được không?

- A!

Vu Yên lúc này mới hồi thần liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài không biết là đi đâu. Trong phòng chỉ còn ta với con chim kì quái kia. Nheo mắt nhìn kĩ ta phát hiện ra một điều

Con chim này to quá căn bản không phải chim cú.

- Tỷ tỷ mau tới rửa mặt, đến chậm coi chừng đắc tội với thiên hậu đó.

Đang lúc ta suy nghĩ có nên xin lão mẹ cho ta con chim điên này nấu món chim nướng hay không thì Vu Yên từ ngoài cửa bưng một thau đồng vào đặt lên bàn rồi kéo ta qua rửa mặt. Ta cũng lười quản mặc cho Vu Yên thay mình chải đầu thay y phục. Nói thật ra là biến ra y phục mới đúng.

Ta cúi đầu trầm tư thật lâu, ở đây toàn dùng tiên pháp để sinh hoạt hằng ngày. Ta không có thì đến cuối cùng từ một người bình thường ta liền trở thành sinh vật quý hiếm trên chốn tiên giới này à?

Thấy ta cau mày sâu nảo Vu Yên một bên vừa giúp ta vấn tóc vừa hỏi

- Tỷ làm sao vậy? Có phải sắp gặp mặt thiên hậu nên căng thẳng không?

Ta đen mặt, tiểu tổ tông của ta ơi đừng suy bụng ta ra bụng người chứ. Một năm 365 ngày có ngày nào ta không phải gặp mặt lão mẹ chứ thậm chí còn chai cả mặt.

- Không phải! Vu Yên muội nói xem nếu ta muốn học tiên pháp thì nên kiếm ai để học?

Vu Yên suy nghĩ một lát rồi nói.

- Nếu tỷ muốn học thì trên tiên giới có Ngụy Ca tiên môn, trưởng môn hiện tại là Thiệp Du thượng tiên. Hằng năm phái còn hay nhận đệ tử tu tiên, tỷ muốn học từ căn bản thì tu luyện ở đó cũng được. Có điều...

Ta nghi hoặc nhìn Vu Yên đang ngập ngừng nửa muốn nói nửa thì không.

- Làm sao?

- Muội nghe nói Thiệp Du thượng tiên tính tình rất đáng ghét, đệ tử bình thường nếu không qua được bài kiểm tra tiên pháp hằng tháng thì trực tiếp bị đuổi khỏi sư môn. Còn có mấy vị sư tỷ trong đó ý có thiên phú nên rất hay ức hiếp người mới, còn có rất hống hách gặp người của thần giới cũng không để vào mắt.

Ta không tự chủ mà rùng mình, trên tiên giới mà cũng có chuyện thị phi như thế này thì khác gì ở thế giới bình thường.

- Trưởng môn không biết chuyện đệ tử bị đồng môn ức hiếp?

Vu Yên lắc đầu rồi chán ghét nói

- Vẫn biết nhưng mắt nhắm mắt mở cho qua. Vì thế trong phái cũng không ai dám hó hé gì. Muội thấy chủ yếu là do lão thượng tiên ấy tham pháp bảo nên mới dung túng cho mấy nữ đệ tử như thế.

Đi? Hố lộ trong truyền thuyết mà ở đây cũng có? Đỉnh là quá mức đa màu đa sắc đi. Thở dài một hơi, ta là một người rất sợ phiền phức cho nên ý tưởng gia nhập phái Man Rợ liền bị bóp từ trong trứng nước.

- Thế ngoài Ngụy Ca tiên môn không còn ai khác?

- A!

Vu Yên đột nhiên la lên khiến ta bị dọa. Ôi tìm ta!

- Làm sao thế?

- Tỷ tỷ, ca ca muội cũng có thể dạy tỷ tiên pháp đó!

Vu Yên vấn xong tóc cho ta thì hai người vừa leo lên lưng con chim điên vừa trò chuyện.

- Muội nói ca ca muội là ai?

- Ca ca muối rất lợi hại a~ thực lực của huynh ấy trên tam giới là xếp thứ hai đấy. Có điều huynh ấy không nhận đệ tử đâu nhưng muối sẽ nói giúp tỷ vài tiếng, miễn cưỡng mà nói ca ca có thể đồng ý dạy tỷ.

Ta trầm tư một lúc rồi nói.

- Ta hỏi thêm một vấn đề được không?

- Tỷ hỏi đi!

- Ca ca muối soái không?

-...

Vu Yên nhìn ta như thể ta là sắc nữ cần phải cách ly. Ta cũng hơi hơi chột dạ nên quay sang hướng khác, tránh bàn đến đề tài này nữa. Cũng may Kim điều vừa hay chờ ta đến sảnh chính.

Nhìn xuống dưới sân ta thiếu chút nữa té sấp mặt xuống đất. Bên dưới là đủ thứ loại thú quái dị mà ta chưa từng thấy bao giờ, còn có thêm vài cái kiệu hào nhoáng. Ôi lão Thiên a~ rút cuộc là có bao nhiêu người đến gặp ta vậy.

Khi đáp xuống đất ta vẫn còn bị choáng bởi vẻ hào nhoáng của vườn chim thú lạ nên không cẩn thận đạp trúng chân váy liền trực tiếp lăn vài vòng vào trong.

* Bộp *

Mọi người trong sảnh thiếu chút nữa dùng nộ khí công kích vật thể không rõ là gì đột nhiên xông vào, cũng là ta nhanh chân nhanh mắt hô lớn

- Khoan!

Nộ khí từ từ giảm bớt, duy chỉ có lão mẹ nhe răng trợn mắt, lão cha thì ôm mặt cực lực giấu đi sự tồn tại của mình.

- Đúng là không được tích sự gì cả, con còn ngu hơn cả Kim điều.

Kim điều vỗ vỗ cánh bất mãn kháng nghị dù sao nó cũng là thần thú, đáng ra phải thông minh hơn nàng ta gấp mười à không ngàn lần. Phản ứng của Kim điều cũng không khác gì ta.

- Mẹ! Con là con người sao có thể so sánh với con chim điên đó.

- Đúng rồi! So sánh con với thần thú của ta thì quá bất thường, phải nên so sánh với heo mới đúng.

- MÈ!

- Được rồi! Được rồi! Hôm nay không phải là con nên chào bà ngoại của con một tiếng hay sao?

Thấy ta và lão mẹ sắp giương cung bạt kiếm lão cha liền thức thời nói lảng sang chuyện khác hòng thoát khỏi tình cảnh phòng nát nhà tan. Lúc này ta mới để ý mọi người đều có mặt đầy đủ a di, lão mẹ, lão cha. Cô trượng có vẻ lần trước bay xa quá nên còn chưa mò về được. Còn có trên ghế chủ vị một nữ nhân mang trường bào đỏ thắm đầu đội kim quan rực rỡ khí thế cường đại lại có ba phân giống với lão mẹ. Di? Ai đây?

- Cha nói bà ngoại con đến rồi nhưng con đâu thấy? Cha đang lừa con hả?

Hạ Di Khiên toát mồ hôi hột nhìn sang mẹ vợ. Không có biểu cảm gì nhưng hần đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

- Mẹ Bối à! Đây là bà ngoại của con, cha thật không có lừa con đâu.

Ta mắt chữ A mồm chữ O nhìn lão cha chỉ về phía vị tiên nữ nào đó đang ngồi trên ghế chủ vị. Đùa ta à? Bà ngoại nhìn còn muốn trẻ hơn lão mẹ. Đây là cái quy luật gì? Hay là trường sinh bất lão trong truyền thuyết? Ta hoang mang suy đoán một hồi cuối cùng chỉ có thể ngu ngốc quay sang lão mẹ nói một câu.

- Mẹ à! Mẹ có chắc bà ngoại không phải là chị em thất lạc của mẹ chứ, nhìn còn trẻ hơn cả mẹ.

* Bộp *

Vừa dứt lời ta liền lãnh trọn một cú đập trời giáng ngay đầu. Ngoài lão mẹ đã bị ta vô tình chọc điên lên thì còn ai hành hung ta thô bạo đến mức này chứ.

- Y Vũ mau thu lại tính bạo lực của con.

Mẹ ta sau khi nghe bà ngoại nói thì hừ mũi bất mãn nhưng vẫn ngoan ngoãn không hành xác ta nữa. Điều này khiến ta mừng rớt nước mắt, đại boss có khác đến cả lão mẹ cũng phải sợ.

Lúc ta đang tôn sùng bà ngoại thành một vị thánh sống thì nàng ấy dịu dàng nói chuyện với ta.

- Con tên là Mễ Bối nhi?

- Vâng!

- Đến đây cho ai gia nhìn một cái.

Có lẽ do máu mủ tình thâm nên vừa nhìn đã muốn thân cận với bà ngoại. Lại nói đến bà ngoại dịu dàng như thế sao lại sinh ra lão mẹ hung dữ như cạp cái thế kia, vừa nghĩ ta vừa sụt sùi trong đau khổ nhưng vẫn lễ phép đi đến chỗ của bà ngoại cho nàng ngắm nhìn ta một chút.

Mắt phượng vừa lóe ta liền không tự giác mà nổi da gà. Bà ngoại đại boss trên căn bản là có ánh nhìn sắc bén đến run người, nàng nhìn ta từ trên xuống dưới rồi không biết làm bằm gì trong miệng rồi đột nhiên xung quanh ta phát ra một vầng hào quang màu lam. Không những thế ta bắt đầu cảm thấy khó chịu, xương cốt cứ như bị bẻ ra rồi nắn lại.

- A!

Ta vô thanh vô thức la hét, con mẹ nó ta bị lừa rồi căn bản bà ngoại cũng là một đại hán nữ. Vừa mới gặp liền không biết dùng bùa chú gì hành hạ ta thế này. Đau quá đi mất!

Mồ mẹ nhìn mồ nữ quần quai trên đất cũng không tỏ ra lo lắng, chỉ nhàn nhạt xoay mắt nhìn sang mồ bà đang dùng tiên pháp phá vỡ phong ấn trước kia nàng đặt lên người mồ nữ.

Được một lúc lâu cuối cùng mồ bà cũng thu hồi linh lực. Trước mắt bà bây giờ không phải là một tiểu nha đầu như lúc trước mà là một thiếu nữ xinh đẹp điểm lệ đang nhắm mắt hôn mê. Mái tóc dài đen nhánh như tơ gấm rối tung. Về kinh ngạc hiện lên trong mắt bà cũng như ba người nữa vừa xuất hiện trong phòng.

- Đây! Đây! Dấu hiệu Hòa linh hoa kiếm trên tay phải không phải là truyền nhân của Thượng thần thiên cổ?

Người mặc trường bào màu trắng vừa nói vừa sẫm soi trên tay trái của mồ nữ chứng thực hấn quả thật không có bị ảo giác.

- Lan Duệ chàng xem một chút có đúng là Hòa linh hoa kiếm mà Đọa Cô tiên đoán?

- Không cần xem, chính xác là nó!

Mồ mẹ lúc này biết không thể giấu được nữa nên đành thở dài xác nhận. Từ khi sinh ra đứa nhỏ này đã có cái bốt Hòa linh hoa kiếm, vì sợ Thiên giới cùng Ma giới phát giác nên nàng đành dùng máu của mình phong ấn linh lực cường đại cùng dung nhan thật của Mễ Bối lại. Nàng tính sau khi mình sắp chết thì mới tiết lộ chuyện này ra ngoài, nhưng không ngờ được... Thôi vậy, nếu là ý trời thì không thể miễn cưỡng nữa.

- A Vũ chuyện này ngoài muội ra có còn ai biết?

Phi Á Doanh ánh mắt lo lắng nhìn mồ mẹ lâm vào trầm tư. Nếu chuyện này bị tiết lộ không phải Mễ Bối sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

Mồ bà cũng thở dài. Không ngờ đứa cháu đích nữ này lại là một hậu nhân của Thượng thần thiên cổ.

- Tỷ yên tâm. Từ trước đến giờ chưa ai phát hiện ra cả.

Phi Á Doanh vẫn chưa hết lo lắng. Vạn năm trước Đạo Cô quốc sư trước khi quy tiên để lại một phong thư truyền cho hậu nhân. Trong thư ghi rằng hậu nhân Đông Hoa thần tộc có Thượng thần chuyển thể nắm trong tay sức mạnh xưng bá tứ hải bát hoang. Cũng chính vì điều này mà tam giới Thần - Tiên - Yêu liên lục đục. Ngoài tam giới ra thì Ma giới còn vì thế mà huy động cả một lực lượng cường đại khiêu chiến Thần giới gây ra đại họa nhằm tìm kiếm chuyển thể của Thượng thần. Thiên giới thì ngoài mặt giúp đỡ nhưng trong lòng sớm đã có tính toán riêng. Chỉ có Yêu giới là ôn hòa không tỏ thái độ gì, một phần vì giao hảo cả hai giới trải dài hàng vạn năm một phần là Yêu hoàng bây giờ không muốn dính phiền phức.

- Tỷ tỷ! Mễ Bối tỷ!

Vu Yên lúc này mới hoàn hồn mặt kệ trước mắt là ai liền ba chân bốn cẳng chạy tới bên mồ nữ. Lay mãi nhưng nàng vẫn không nhúc nhích. Lúc này một nam nhân khác từ cửa bước vào.

- Yên nhi! Đừng lay nữa nàng ấy không sao, chỉ là ngất đi thôi.

- Ca!

Đế hậu lúc này mới hồi thần nhìn thiếu niên mang hắc bào cúi đầu cung kính trước mắt.

- Vương thượng đến thật đúng lúc. Chuyện ngoại tôn nữ của trẫm là Thượng thần chuyển thể không biết vương thượng có kế sách gì hay.

- Bỏn cung không dám nói bừa. Chỉ là Thượng thần vừa xuất hiện tin này tam giới sớm hay muộn cũng sẽ biết, đến lúc đó không tránh được xảy ra tranh

đầu. Vẫn là nên đem Đế Cơ đến nơi an toàn, dạy nàng tiên pháp phòng thân.

Đế hậu trong lòng sớm đã an bài tỉ mỉ. Ưông Kỷ vương thượng này tính tình trầm ổn, căn cốt tiên pháp quả thật khó có người theo kịp.

- Trẫm vừa hay nghĩ ra một nơi vừa an toàn lại thuận lợi cho nàng tu tiên. Có điều không biết vị kia có đồng ý hay không.

Tịch Ưông Kỷ nhíu mày. Hắn làm sao không hiểu được dụng ý của Đế hậu, nhưng với thân phận hiện tại của hắn nếu dấy vào chuyện trong tam giới đều rất phiền phức.

- Ta phản đối!

Nạp Lan Duệ này giờ đóng vai trò là người đứng xem cũng không nhịn được mà lên tiếng. Đùa gì chứ, khó khăn lắm tôn nữ của hắn mới đến được đây. Bây giờ lại đem nàng giao cho thói tiểu tử này có quý mới tin hắn không nhân cơ hội này ăn đậu hủ của nàng. Không được hắn nhất quyết không để tôn nữ của mình chịu thiệt thòi.

- Lan Duệ chàng lại nháo cái gì?

Đế hậu sa sầm nét mặt nhìn phu quân của mình. Hối hận vì sao lại mềm lòng đồng ý dẫn theo hắn đến đây làm gì.

- Bệ hạ! Nếu nói nơi an toàn thì trong Thần cung của ta cũng là nơi an toàn, sao phải bán tôn nữ cho tiểu tử kia. Dạy tu tiên ta cũng có thể dạy cho nàng kia mà.

Nạp Lan Duệ bĩu môi ghét bỏ nhìn Tịch Ưông Kỷ. Căn bản là hắn không thích nhìn người khác đẹp hơn mình cho nên nhìn từ trên xuống dưới tiểu tử này đều không vừa mắt.

Mồ mẹ lúc này cũng biết được mỗ bà dự tính làm gì nhưng cũng không phản đối, thậm chí có vài phần ủng hộ. Ngày hôm qua ngồi cùng A Doanh nàng cũng biết ít nhiều về vị Ưông Kỷ vương thượng này. Hắn là dòng máu lai giữa Tiên-Ma. Mẹ hắn không ai khác chính là Chiêu Nghi công chúa năm xưa từng được ban hôn cho Di Khiêm. Lúc bà cùng lão chồng trốn đến nhân gian thì trùng hợp thay Thiên giới lại truyền đến tin tức Chiêu Nghi công chúa bị Ma tông bắt đi. Thiên đế lúc này cũng không tỏ rõ thái độ gì chỉ âm thầm phái hai vị thiên tướng đi thăm dò Ma giới rồi sau đó quay trở về. Ít lâu sau lại có một cung nữ Ma giới ôm trên tay một đứa trẻ đến trước điện Thiên cung dập đầu nói rằng đây là con của Chiêu Nghi công chúa, còn nói mình bị Ma tộc truy sát xin Thiên đế cứu giúp. Tin tức này truyền ra liền gây nên chấn động. Có người nói do Chiêu Nghi công chúa gian dâm với Ma tộc nên mới sinh ra đứa bé. Mà đứa bé đó không ai khác chính là Tịch Ưông Kỷ.

Hoàng tộc Thiên giới căn bản thấy dòng máu bị ô uế nên tỏ ra khinh bỉ cùng chán ghét. Nhưng sợ rằng tiếng ác đồn xa nên phong hắn làm vương thượng rồi ban cho núi Loạn Chi làm nhà. Từ đó cả hai bên coi như không quan hệ gì.

Tịch Ưông Kỷ này xem ra cũng rất đáng thương.

- Cha à! Nhi nữ thấy chuyện này cũng không có gì không ổn thỏa. Trước hết cứ đem Mễ Bối giao lại cho vương thượng đi.

- Con nói cái gì? Ngay cả con cũng muốn đem tôn nữ của ta đi bán?

Nạp Lan Duệ suyt chút nữa tức nghẹn đến chết.

- Bỏn cung thấy chuyện này cũng không ổn. Dù sao Thần tộc cũng là nhà của nàng, đưa nàng đến chỗ của bỏn cung khác gì đem hòn ngọc xem thành đá cuội.

Ưông Kỷ không mặn không nhạt đáp lại.

- Đấy! Tiểu tử này lâu lâu lại nói đúng ý ta.

Đế hậu day day huyết thái dương, con giận vẫn còn chưa nguôi ngoai đã bị câu nói của phu quân làm cho nộ khí xung thiên có cảm giác muốn chém người.

- Trẫm hỏi chàng, Thần cung của chàng có bao nhiêu thị vệ?

- A? Bỏn a~

Nạp Lan Duệ nghi hoặc nhìn Đế hậu. Nàng ấy đột nhiên nhắc đến vấn đề này làm gì?

- Chàng là yêu vậy xin hỏi Yêu tộc cũng tu tiên như Thiên giới hay sao?

- Cái này...

- Dừng! Chưa kể đến hậu cung của trẫm toàn chuyện tranh đấu, chàng là Phượng quân đứng đầu hậu cung, còn có thời gian giám sát Mễ Bối cả ngày?

- Ta mặc kệ nếu bệ hạ muốn đem Bối nhi thì phải bước qua xác ta đã.

Nạp Lan Duệ không kiểm được lí lẽ phản bác liền như tiểu tức phụ phòng manh trợn má với mỗ bà. Mỗ bà cũng không chịu yếu thế nên đập bàn hướng ngoài cửa hô lớn.

- Nguyệt Nha, Nguyệt Nô đem Phụng quân trói lại ném ra ngoài. Không có lệnh của trẫm không được cời trói. Ai trái lệnh GIẾT!

Tức thì hai bóng đen vô tung vô ảnh xách Nạp Lan Duệ ra ngoài nhanh một cách thần kì. Căn phòng lúc này an tĩnh không ít.

Vu Yên chứng kiến toàn bộ mà trợn mắt há hốc mồm. Hóa ra Đế hậu vang danh bấy lâu nay cũng có lúc hung tợn như vậy a~

- Đế vương thượng chê cười. Phụng quân không có ý gì xấu chẳng qua lời nói nhanh hơn não nên dễ mắc sai lầm. Vậy chuyện này coi như xong. Sau này Mễ Bối trông cậy vào vương thượng.

Đế hậu sau một hồi não loạn cùng Nạp Lan Duệ thì không vòng vo nữa, trực tiếp đem chuyện kia coi như cả hai bên đồng ý không cảm biết Tịch Ưông Kỳ có đồng ý hay không.

Mỗ nữ nếu bây giờ chứng kiến được cảnh mình bị bán đi không thương tiếc thế này thì không biết có bị phần đến độ thăng thiên hay là tui thân đến phát khóc.

Tịch Ưông Kỳ muốn mở miệng từ chối thì đã bị Vu Yên kéo tay áo từ phía sau thành khẩn nói.

- Ca! Muội rất thích Mễ Bối tỷ, ca để tỷ ấy về sống với chúng ta có được hay không?

Mỗ mẹ liếc mắt đã thấy một tiểu nữ hài thay con mình nói vài câu liền tăng thêm mấy phần hảo cảm với huynh muội nhà này, không nhịn được mà mở miệng nói.

- Vương thượng chớ có từ chối. Nha đầu Mễ Bối kia lúc ở nhân gian có học qua cách giữ trẻ, nếu vương thượng không chê có thể để cho nó đến Tịch sơn trang làm bạn với Tịch tiên nữ cũng được.

-...

Cả phòng lúc này rơi vào trầm mặc. Cái này có phải là đang đại hạ giá sản phẩm mua một công dụng mười hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Phiền toái

Không khí trong phòng bắt đầu ngưng trệ. Đế hậu giờ phút này khí thế kinh người, sắc bén nhìn ra phía ngoài. Không ngờ Thiên đình lại nhanh chân đến vậy, chưa đầy một ngày đã không nhịn được đến đây thăm dò động tĩnh.

- Cô mẫu! Chuyện của Mễ Bối coi như đã sắp xếp ổn thỏa nhưng bây giờ Thiên giới cử người đến e là có dụng ý khác.

Phi Á Doanh lúc này nghe Nguyệt Nô vào thông báo Thiên đình cho người đến đây bái phỏng, nàng đã thấy không ổn. Nàng và Thiên đế xưa đến nay giao hảo chỉ có dừng ở mức xã giao, đột nhiên không có dịp gì liền đem vài món trân bảo đến, có quý mới tin lão cáo già đó tốt bụng đến vậy.

- Vương thượng phiền ngài đem Mễ Bối lánh sang nơi khác, chuyện ở đây cứ để chúng ta lo.

Tịch Ưông Kỳ vừa ôm mỗ nữ vừa hướng phía Đế hậu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi đi ra cửa sau để tránh bị phát hiện. Hắn căn bản không muốn dấy vào rắc rối nhưng vừa nhìn khuôn mặt của nữ nhân này liền không tự chủ được mà đồng ý, giống như có luồng cảm giác quen thuộc nào đó mà hắn không thể lí giải nổi.

- Khoan đã!

Mỗ mẹ lúc này lấy từ trong ngực ra một vòng ngọc chạm trổ hình hoa mộc lan đưa cho Tịch Ưông Kỳ.

- Khi nào thấy cần thiết phiền vương thượng đưa vòng ngọc này cho nha đầu ngọc này.

Vừa nói Mục lão mẹ vừa vuốt vài sợi tóc lòa xòa trên trán mỗ nữ qua một bên, ánh mắt hiếm khi tỏ rõ sự dịu dàng dành cho ai đó đang ngủ say trong lòng người ta.

Tịch Ưông Kỳ im lặng nhìn khung cảnh hòa hợp giữa hai mẹ con nhưng thời gian cấp bách khiến hắn không thể không nhắc nhở, chưa kịp lên tiếng thì từ phía sau đã xuất hiện một chiếc dép bay thẳng vào đầu Mục lão mẹ.

- Luyến tiếc cái gì, lúc bão bồi còn tỉnh sao con không dịu dàng với nó một chút. Bây giờ sắp xa nó lại bày ra cái bộ dạng buồn nôn như thế này cho ai xem.

Nạp Lan Duệ không biết từ lúc nào mà xuất hiện trong phòng, xung quanh y phục của hắn còn vết nhăng nhúm, xem ra đã vật vả lắm mới thoát ra được khỏi dây trói chuyên dụng của Đế hậu nhưng điều đó cũng không khiến cho phong độ của hắn giảm xuống.

- Cha à! Có vẻ như lâu lắm hai cha con mình vẫn chưa tí thí với nhau một trận nhỉ?

Mục lão cha hoảng sợ nhìn cha vợ rồi nhìn Mục lão mẹ. Ông nhận thấy nếu còn ở đây nữa thì không biết có bao nhiêu sinh mạng nhỏ bé phải hy sinh nên tốt bụng nhắc nhở Tịch Ưông Kỳ.

- Khụ! Vương thượng cứ đi đi. Đừng để ý! Đây là chuyện nhỏ.

Tịch Ưông Kỳ không biểu hiện gì nhiều cho cam, chỉ tăng nhanh bước chân, vừa đi vừa suy nghĩ xem vì sao cái gia đình Thần tộc này lại quái dị đến như vậy.

- Ca! Bây giờ chúng ta về nhà đi.

Tịch Ưông Kỳ bị kéo ra khỏi suy nghĩ liền khôi phục thần sắc, nhìn phía xa liền thấy Thẩm Lục Huyền dẫn theo Thẩm Thiên Cầm đi đến. Khuôn mặt hắn trầm xuống nói với Tịch Vu Yên.

- Muội đến cửa sau bảo Hắc Kỳ đem kiệu đến đây.

- Vâng!

Tịch Vu Yên tuy còn nhỏ nhưng cũng hiểu được xích mích giữa Thiên giới với ca ca mình nên ngoan ngoãn nghe lời đi kiếm Hắc Kỳ.

Thấy Vu Yên đi rồi hắn mới nhú mày nhìn xuống, miệng cơ hồ còn giật giật nhìn mỡ nữ đang nằm trước ngực hắn xoa xoa. Làm sao hắn lại quên mất nữ nhân này nhỉ.

- Ưông Kỳ ca ca!

Thẩm Thiên Cầm vừa thấy Tịch Ưông Kỳ liền nhanh chóng bỏ lại Thẩm Lục Huyền chạy nhanh đến, ánh mắt si mê nhìn người mà nàng thầm thương trộm nhớ từ lâu. Đột nhiên Thẩm Thiên Cầm nhìn thấy Tịch Ưông Kỳ còn ôm một nữ nhân trong lòng liền cảm thấy ghen tỵ, nhanh chóng liệng ta vào danh sách đối tượng cần phải giết. Người xứng đáng đứng kế bên Ưông Kỳ ca ca chỉ có thể là nàng thôi, ai nàng cũng mặc kệ, cản đường nàng thì phải chết.

- Ưông Kỳ ca ca! Nàng ta là ai vậy? Hay là để Lục Huyền ca ca bế nàng ta giúp huynh nhé!

Tịch Ưông Kỳ cau mày nhẹ nhàng tránh khỏi đụng chạm của Thẩm Thiên Cầm rồi bày ra dáng vẻ cười như không. Hành động của Tịch Ưông Kỳ khiến cho Thẩm Thiên Cầm mất hứng nhưng vì hình tượng của mình nên vẫn nhẫn nại bày ra vẻ mặt yếu đuối.

- Ý tốt của Linh Sơ công chúa Ưông Kỳ xin nhận nhưng đây là người của bổn cung, không dám phiền Thái tử điện hạ.

Thẩm Lục Huyền lúc này cũng đã đi đến, nghe được Tịch Ưông Kỳ nói thế chỉ có thể cười.

- Ưông Kỳ vương thượng khách khí rồi. Không biết cô nương này là tiên tử phương nào lại có thể lọt vào mắt xanh của vương thượng khiến cho bổn thái tử tò mò.

Tịch Ưông Kỳ lúc này đã không muốn dây dưa với đám người Thiên giới này nên cũng trả lời qua loa cho có lệ.

- Đây chẳng qua là một người bạn hữu của bổn cung, nàng ấy bây giờ đang ngủ say. Bất quá bổn cung cũng thấy chuyện này không hợp quy củ, vẫn nên là thay nàng ấy tạ lỗi với thái tử.

Vừa nói Tịch Ưông Kỳ vừa âm thầm hóa ra một tấm lụa mỏng che mặt mỡ nữ tránh khỏi ánh mắt soi mói của hai người kia.

Thẩm Lục Huyền làm sao không nhìn thấy Tịch Ưông Kỳ làm gì. Ngoài mặt cười nhưng trong lòng hắn đã sớm tính toán một phen xem nữ nhân trong ngực tên kia là ai mà để cho phế vật Thiên giới xưa nay gặp hắn thì lập tức tránh mặt nay lại can đảm đứng ra bảo vệ một nữ nhân không rõ lai lịch.

- Ưông Kỳ ca ca nếu là bạn hữu thì huynh cũng đâu cần bế nàng ta như thế, nữ nhân khuê các ai lại để cho nam nhân đụng chạm mình thế kia. Dù gì cũng phải biết nam nữ thụ thụ bất tương thân chứ, đứng là không biết liêm sỉ.

Thẩm Thiên Cầm thái độ cực kì khinh bỉ nhìn mỡ nữ đang ngủ không biết trời trăng mây sao gì. Tiện nhân này có gì tốt mà khiến cho Ưông Kỳ ca ca phải che chở chứ. Nàng mới là không tin, Ưông Kỳ ca ca của nàng nhất định là bị con hồ ly tinh này mê hoặc.

Tịch Ưông Kỳ nhú mày. Dù chán ghét đến cực độ nhưng hắn cũng không thay đổi sắc mặt. Vị Linh Sơ công chúa này năm lần bảy lượt nhìn thấy hắn như sói đói vồ mồi bây giờ lại còn mặt dày chỉ trích người khác không biết liêm sỉ. Vậy rút cuộc ai mới là không biết liêm sỉ hơn ai đây.

- Công chúa hiểu lầm rồi, là bổn cung chủ động trước, có trách thì trách bổn cung không biết liêm sỉ.

- Huynh!!

- Được rồi! Muội đừng làm loạn nữa.

Thẩm Thiên Cầm lúc này tức giận đến không biết phải nói gì. Dựa vào cái gì mà Uông Kỳ ca ca lại dám nói như vậy với nàng kia chứ. Càng ngày nàng càng thấy ả kia không thuận mắt, vẫn là không nên giết ngay phải từ từ tra tấn thì mới hả được cơn giận này của nàng.

- Uông Kỳ còn có chuyện cần phải làm không thể ở đây tiếp chuyện cùng hai người. Thất lễ!

Tịch Uông Kỳ vừa nói xong cũng không cần hai người kia cho phép liền quay đầu bước đi.

- Không biết vương thượng đã nghe tin có vài tên vô danh tiểu tốt ở Ma giới lên vào Thiên cung hay chưa?

Thẩm Lục Huyền dùng chiếc khăn che mặt để lộ ra ánh mắt đầy sự trào phúng. Câu nói đó khiến cho Tịch Uông Kỳ dừng bước nhưng cũng không quay đầu lại.

- Bồn cung và Thiên giới từ lâu đã không còn quan hệ.

Bỏ lại một câu nói không nóng không lạnh Tịch Uông Kỳ bước đi, bóng dáng cô liêu tượng chừng yếu ớt nhưng lại kiên cường đến không ngờ.

- Ca! Huynh phải giúp muội điều tra danh tính nữ nhân kia, Cẩm nhi muốn mời nàng ta đến Cẩm Ninh cung chơi đùa a~

Thẩm Thiên Cầm nũng nịu kéo tay Thẩm Lục Huyền, vừa nghĩ đến chuyện hại người toàn thân liền trở nên hưng phấn. Thẩm Lục Huyền còn không hiểu tính cách này của muội muội mình, hần liền cung chiêu xoa đầu nàng.

- Cẩm nhi yên tâm chuyện này cứ giao lại cho huynh giải quyết.

Thẩm Lục Huyền vừa nói vừa nở nụ cười nhạt. Tịch Uông Kỳ! Trách thì chỉ trách người là dòng máu tạp nham, làm ô nhục Thiên giới. Hần hận Tịch Uông kỳ, dựa vào cái gì linh lực của phệ vật đó lại hơn cả hần, chưa kể đến hần mang một nửa là Ma tu chân giả nếu sau này cấu kết với Ma giới tấn công Thiên giới thì không biết loại đại họa gì sẽ giáng xuống. Thân là thái tử hần vẫn nên sớm trừ khử mối họa này trước.

Dưới gốc hoa đào cách Sương Viện không xa, Tịch Vu Yên vừa thấy ca ca mình bước đến thì niềm nở chạy đến.

- Ca ca! Tên Thẩm Lục Huyền đó có gây khó dễ cho huynh không? Còn có Bối tỷ có bị hần nghi ngờ gì không?

Tịch Uông Kỳ không đáp chỉ đi lướt qua, phớt phỏ vài câu với Hắc Kỳ rồi tự mình bế mẹ nữ cười Phi Điều bay đi. Tịch Vu Yên không vì bị ngó lơ mà tủi thân ngược lại còn có chút hứng thú với phản ứng của ca ca mình, nâng vổ vai Hắc Kỳ rồi thì thầm to nhỏ với hần.

- Hắc Kỳ! Huynh nói xem có phải ca ca muội có ý đồ gì đen tối với Bối tỷ không?

* Phụt *

Hắc Kỳ thiếu chút nữa ngất đến nơi. Đùa hần chắc, vương thượng bao lâu nay không có một chút biểu cảm gì với nữ nhân bây giờ cho dù có hạ hợp hoan tán rồi quăng ngài ấy vào chung phòng với nữ nhân thì hần còn không tin là vương thượng sẽ làm ra loại chuyện đó. Dù hần cũng muốn một lần nhìn xem sẽ như thế nào...

- Vu Yên! Đây không phải là chuyện đùa đâu, muội cứ nói lung tung thế người ta nghe sẽ hiểu lầm. Còn nữa lúc này vương thượng phớt phỏ ta hộ tống muội về Tịch sơn trang, chúng ta vẫn nên là trở về đi thôi.

Tịch Vu Yên bĩu môi lầm bầm.

- Hiểu lầm cái gì. Muội vốn là muốn hai người đó xảy ra cái loại chuyện không hợp lẽ tiết để muội còn có cháu chơi cùng.

Hắc Kỳ làm sao không nghe được Vu Yên đang nói cái gì. Hần không tự chủ được mà rùng mình một cái, làm sao một đứa bé lại có suy nghĩ đáng sợ như thế chứ. Từ nay vẫn là không nên chọc giận nha đầu này vậy.

Ta đang chìm trong cõi hư vô trắng xóa thì đột nhiên nghe thấy một bài ca vang vọng trong khắp nơi.

《 Mùi hương cánh hoa lê

Vườn trên tà áo ai thoáng qua giữa dòng người tấp nập

Đằng sau bức màn nhung chỉ là sự tĩnh lặng cô đơn

Chỉ nghe thấy tiếng chim vàng anh ríu rít trên cành

Cùng cơn gió nhẹ lướt qua từng kẽ tay

Ta ngồi trên thuyền

Đem mái chèo nhỏ gạt đi hết sương mù mờ mịt

Thời gian như nước trôi nhanh

Cảnh tượng tươi đẹp trước mắt

Trong phút chốc đã héo úa tàn phai

Gió đã tàn, nồng ấm đã tan

Im lặng chất chồng, tĩnh mịch bữa vầy

Dung mạo này dưới trăng càng hiện rõ

Khi hoàng hôn đã tàn

Cảnh sắc sớm chiều cũng trở nên mờ ảo

Ta quay đầu bước lại con đường xưa

Giữa nghìn trùng mây khói, rốt cuộc ta là ai

Chỉ một đêm mưa rào phảng phất

Cũng đã đủ lấp đầy đúng sai giữa nhân gian

Đợi đến đêm Trung thu trăng tròn

Ta sẽ đến gõ cửa hỏi thăm

Phiến đá ấy đã phủ đầy rêu xanh

Dòng nước chảy bào mòn theo năm tháng

Cạn hết chén rượu nồng

Vẫn không tháo gỡ được mối duyên tình vẫn vương

Bờ mi người long lanh đắm lệ

Thấp thoáng những vui buồn cùng sương tuyết người đi... 》

Làn khói trắng xóa từ từ tan đi hiện lên vườn đào nở rộ. Ta vô thức bước theo làn khung cảnh mờ ảo, từng bước đi là từng dòng kí ức vừa xa lạ vừa thân thuộc hiện ra trước mắt. Ta thấy một nam nhân hắc bào đứng trước khối thi thể nữ nhân nằm trong khối băng. Hắn lâm bầm gì đó nhưng ta không thể nghe được, ta thấy hắn đang khóc, giọt nước mắt rơi lên khối băng rồi đọng lại một màu đỏ như máu. Rồi hắn quay đầu nhìn về phía ta cười, tựa như ánh trăng nước chảy, yên tĩnh nhân nhả. Tìm ta đột nhiên nhói đau. Nam tử kia là ai? Vì sao ta có cảm giác mình đã từng quen hắn? Cảm giác kì lạ này khiến ta bị thương đến rơi lệ, rốt cuộc người là ai? Khi ta cố đuổi theo bóng hình kia thì hắn càng ngày càng xa, ta chạy nhưng thứ ta nắm lấy chỉ là hư không. Đau! Đau quá, làm ơn đừng đi!!!!!!

Mở mắt đầy hoảng sợ, ta cảm nhận được mình đang rơi lệ. Vì sao? Ta đang khóc vì ai? Ta tỉnh nhưng bài hát vẫn còn, ngoài kia có người đang hát. Là ai? Ôm một mớ hỗn độn trong đầu ta liền chạy như bay ra ngoài. Vẫn là gốc hoa đào nhưng người ngồi đó không phải là nam tử kia mà là một người khác. Tóc dài xõa vai, diện mạo khôi ngô tuấn tú. Làn mi rậm xanh như núi phía xa, môi tựa hoa đào tháng ba, trong mắt như có trời xanh mây trắng, núi cao nước chảy. Người đẹp như trích tiên như vậy những tưởng là một cô gái, nhưng hóa ra lại là một chàng trai.

Khi hắn nhắm mắt, cảm thấy hắn dung mạo mỹ miều, khi hắn mở mắt, ta lại chỉ chú ý đến thần tình cao nhã của hắn, tựa hồ không thể với tới, phảng phất như vẻ đẹp bề ngoài bị lẫn át bởi thần khí cao rộng. Nhưng điều khiến ta chú ý hơn nữa chính là khúc nhạc mà hắn đang đàn hát. Từng câu từng chữ đều giống trong giấc mơ khi đó.

《 Trên lầu son gác cao

Bụi bay sương mờ theo ánh sáng cô liêu

Phiến đá năm nào hiện lên trong phút chốc

Những cánh hoa cũng rơi đầy nơi ấy

Mùi cỏ thơm cũng ngào ngạt đầy sân
Ta tựa vào lan can
Trên chiếc bàn vẫn còn lưu lại chén rượu ngọc
Ta nhắm mắt nghe gió thổi qua lá cây xào xạt
Tựa như có tiếng ai cười giòn giã
Còn vấn vương nơi mái hiên này
Mây trôi lơ lửng, tiếng ve sầu kêu vang
Mưa rơi từng giọt, tí tách lẫn tẩn
Ta cầm bút vẽ ra đường nét của nhân gian này
Lần đầu gặp nhau
Đã định sẵn tình duyên ba kiếp
Ta quay đầu bước lại con đường xưa
Giữa nghìn trùng mây khói, rốt cuộc ta là ai
Chỉ một đêm mưa rào phăng phất
Cũng đã đủ lấp đầy đúng sai giữa nhân gian
Đợi đến đêm Trung thu trăng tròn
Ta sẽ đến gõ cửa hỏi thăm
Phiến đá ấy đã phủ đầy rêu xanh
Dòng nước chảy bào mòn theo năm tháng
Cạn hết chén rượu nồng
Vẫn không tháo gỡ được mối duyên tình vấn vương
Bờ mi người long lanh đắm lệ
Thấp thoáng những vui buồn cùng sương tuyết người đi...
Mùa hoa lê tháng ba
Đã bao lần hoa nở rồi hoa tàn
Đầu cọ nhiều xuống nét trắng rồi nét đen
Đan xen trong bức họa không thể nào kiểm soát
Đợi đến khi ánh trăng lại tròn
Đợi đến khi mặt trăng in bóng dưới dòng sông
Thì ta sẽ vẫn lại ở đây đợi người
Nơi mái đình này, ta ngoái đầu nhìn lại
Dẫu ngàn năm sau ta cũng sẽ nhớ được người là ai
Một đêm trăng sáng tịch liêu
Cũng đã đủ lấp đầy đúng sai giữa nhân gian

Đợi đến khi kí ức này thức tỉnh

Mới nhìn thấy nước mắt người rơi trong cơn hoảng loạn

Mười dặm đường dài lá phong phủ kín

Sau màn nhưng ai chau mày đau khổ

Trong giấc mộng tìm đến cõi bồng lai

Người từ biệt bước vào dòng luân hồi

Mong kiếp này sẽ được gặp lại nhau

Đôi mi người ngán lệ vì sương tuyết đau thương... 》

Ta như người vô hồn đắm chìm trong ảo mộng cho đến khi người thiếu niên kia cất tiếng trầm thấp mang ta về với thực tại.

- Để cơ không biết có chuyện gì cần phản phó?

Ta lúc này ngần tò te nhìn trái nhìn phải. Xác định xung quanh chỉ có ta và nam nhân kia thì mới bỏ từ bụi cây đi ra.

- Khụ! Huỳnh là đang gọi ta sao?

Cây cỏ cảm trên người nam nhân kia đột nhiên biến mất khiến ta trợn mắt há hốc mồm. Cái gì đây? Thời không này cũng biết làm ảo thuật hả?

Tịch Ung Kỷ sau khi hóa phép cắt Dạ cầm đi thì có chút dờ khóc dờ cười nhìn bộ dạng Đế cơ bây giờ. Mái tóc dài đen nhánh như tơ gấm dính đầy lá cây, quần áo thì chỉ duy nhất một bộ trung y đã thế còn xốc xếch. Một người có thể tự mình làm mình nhếch nhác như thế đây là lần đầu tiên hắn thấy. Hắn vuốt những sợi tóc lòa xòa ra sau gáy nghiêng đầu khẽ mỉm cười với nàng.

- Để cơ trước hết nên thay y phục đã, y phục để sẵn trên bàn. Thay xong chúng ta lại nói chuyện, bốn cung ở đình viện bên kia chờ.

Lúc này ta mới để ý mình bây giờ quần áo tuy không phải bikini hai mảnh nhưng vẫn mong đến có thể nhìn thấy da thịt bên trong. Ta hận không thể đập đầu vào tường chết vì trinh tiết, bảo sao này giờ ta lại cảm thấy mất mẻ. Cái tật nhìn thấy mỹ nam liền mất hết mặt mũi này có ngày hại chết cái thân giả của ta thôi.

- Phi lễ chờ nhìn!

Ta mặc kệ nam nhân ở phía sau liền chạy như bay trở về phòng. CMN hủ nữ tuy có sắc tâm nhưng để mình bị ăn đậu hủ thế này cũng quá thiệt thòi đi, ít ra ta cũng nên là người nhìn thấy cái body của nam nhân đó chứ. Ta ôm mặt khóc ròng, xin lỗi các tỷ muội hủ nữ trên thế giới, Hạ Mễ Bối ta vừa mắc phải sai lầm nghiêm trọng.

Vừa thấy bộ quần áo ta liền nhanh chóng mặc vào nhưng sau khi nhìn kĩ ta chỉ có thể ngồi xồm xuống đất khóc thành một dòng Hoàng Hà chảy dài. Đồ thì có nhưng nhiều lớp thế này đưa cho ta thì khác gì đưa một cái váy cho con khi tự mình mặc. Sau một hồi suy nghĩ ta cắn răng nắm lấy chân quần quanh người, sau khi nhìn trong gương xác định rằng mình không khác gì xác ướp là mấy thì mới yên tâm lên lút mò tới đình viện. Bóng dáng nam nhân kia vừa đập vào tầm mắt ta nhanh như chớp vô tới nhưng đột nhiên bị cái gì đó đánh văng lên tận cành cây, đung đưa đung đưa như cánh hoa sắp rụng đập mặt xuống đất. Ta trong cơn hoảng loạn liền đem nam nhân người ta biến thành nữ nhân.

- Tỷ tỷ tha mạng, ta chỉ là muốn cầu giúp đỡ.

Tịch Ung Kỷ đang ngồi trên bàn ngọc đọc sách thì cảm nhận được một dị vật không rõ hình thù nhào tới, hắn cũng không nghĩ nhiều liền theo bản năng vận linh lực đem mình bảo vệ trong kết giới. Đến lúc hắn dị vật kia phát ra tiếng nói thì mới biết là vị Đế cơ mình mới rước về nhà kia. Mí mắt hắn cơ hồ giật giật, nữ nhân này rốt cuộc muốn biến mình thành cái dạng gì, lại còn gọi hắn là tỷ tỷ.

- Bốn cung là kêu Đế cơ thay y phục chứ không phải là hóa thành kẻ điên.

Nam nhân kia vừa nói vừa chỉ một ngón tay ra, ta cũng không biết là để làm gì, chỉ thấy cơ thể ta từ từ được hạ xuống đất. Không biết lão Thiên muốn truơng người ta hay là gì, đúng lúc ta vừa đặt chân xuống đất thì liền vấp phải cục đá nhỏ sau đó thì theo định luật Newton tiếp xúc thân mật với đất mẹ thân yêu. Ta vừa đau vừa tức đến vỡ làn da.

- Có người mới điên ấy, y phục rườm rà như thế ít ra người cũng nên đưa một vài người đến giúp ta thay chứ.

- Phi!

Tịch Ung Kỷ nhìn thấy mỹ nữ té ngã trên nền đất ngần người ra một lúc rồi nhin không được liền nở nụ cười thật lòng hiềm hoi. Nữ nhân này quá ngốc, đến đi đứng còn có thể ngã đến thế thảm như vậy, Thần giới có một Đế cơ thế này không biết các quan trong triều sẽ thất vọng đến mức nào nữa.

- Tiểu thụ xấu xí!

Ta tức đến muốn thổ huyết nhưng vẫn không quên vấn đề là bây giờ là phải mặc xong quần áo cái đã.

- Thụ tiên sinh, phiền huynh gọi vài người đến giúp ta mặc y phục được không?

Tịch Ưông Kỳ lúc này biết mình chọc Đế cơ không vui nên cũng thu liễm lại bộ dạng ban đầu, khuôn mặt dịu dàng như nước hướng phía nàng nói.

- Trong Mộc U cốc này chỉ có hai người, một là bốn cung hai là Đế cơ. Vậy xin hỏi Đế cơ muốn bốn cung đến giúp ngài thay y phục sao?

Ta nghe Thụ tiên sinh nói xong thì chau mày suy nghĩ. Rút cuộc là ta đang ở nơi quái quỷ nào vậy? Đến cả lão mẹ cũng không thấy bóng dáng đâu, Thụ tiên sinh đây không phải là hái hoa tặc trong truyền thuyết chứ?

Ta trước kia vì thiếu tiền mua tập chí đam mê mà bất chấp độ tuổi không phù hợp làm việc trong một khách sạn tình yêu, chuyện cầu huyết nào ít nhiều cũng đã gặp qua. Ta còn nhớ độ cách âm của khách sạn đó không chất lượng là bao, ngồi dưới quầy tiếp tân còn có thể nghe được âm thanh khiến người ta đỏ mặt. Lúc đầu ta còn có thể diễn vở nữ sinh e lệ lần đầu coi heo chạy nhưng dần dần về sau thì da mặt dày đến mức có thể đứng trước mặt người ta ân ái mà thông báo hết hạn mướn phòng. Nghĩ đi nghĩ lại thì giữa không mặc và mặc thì đương nhiên ta sẽ chọn về sau, cho nên ta gật đầu một cái rồi nói.

- Như thế cũng được, đâu còn cách nào khác.

* Choang *

Không biết vì sao nhưng khi ta vừa nói xong thì tay Thụ tiên sinh run lên rồi đánh rơi chén ngọc xuống đất, mặt hấn bần thần nhìn ta rồi sau đó như một làn gió biến mất trên không trung. Ta gọi với theo nhưng căn bản là tốc độ ánh sáng nên âm thanh không thể nào đến tai Thụ tiên sinh được.

- Thụ tiên sinh! Khoan đi a~ còn chưa giúp ta mặc quần áo mà!!!!!!!!!!!!!!

Ta ảo não không biết làm sao, chỉ đành thở dài rót một chén trà rồi ngồi tự độc thoại một mình. Thụ tiên sinh không biết đi bằng phương tiện gì, đi cũng nhanh mà về cũng nhanh. Trên tay hấn còn kéo theo một tiểu tinh linh hoa.

- Vào trong giúp nàng mặc y phục, không làm xong việc, bốn cung giết ngươi.

* Phụt *

Ta trong miệng đang ngậm trà mà phun hết ra ngoài. Hóa ra hấn là đi kiểm người giúp ta thay quần áo. Mí mắt ta cơ hồ giật giật, Thụ tiên sinh! Ta rõ ràng mới là người bị hại sao ngươi lại bày cái hành động ngươi mới là người bị ép phải bán thân vậy.

- Còn không mau đi!

- V-Vàng!

Ta đang trợn mắt nhìn thì tinh linh hoa kia bị Thụ tiên sinh quát một cái liền ba chân bốn cẳng kéo ta về phòng. Ta thật muốn mở miệng giải oan nhưng căn bản tinh linh hoa kia sợ hãi Thụ tiên sinh nên dùng hết sức từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ nhất quyết không cho ta trở ra cho đến khi thay xong y phục. Ta cũng không nỡ bắt ép một tinh linh nhỏ nên không chống cự nữa, mặc cho nàng giúp mình chuẩn bị.

Bao nhiêu biểu cảm từ trước đến nay vẫn chưa một lần thể hiện ra ngoài hôm nay lại bày ra hết sạch sành sanh, Tịch Ưông Kỳ day day huyết thái dương. Vị Đế cơ này nhất định là khắc tinh của hấn. Lúc này hấn còn tưởng nàng sẽ từ chối nhưng lại không liệu được nữ nhân này lại đồng ý để cho hấn thay nàng mặc y phục, hấn còn bắt ngờ đến nỗi làm vỡ chén ngọc Sử Hoa mà mình yêu thích nhất. Nữ nhân này nhất định phải đem cho Hắc Kỳ xem một chút, xem xem nào nàng có phải bị cổ trùng ăn hết rồi hay không. Nhất định là thế!

Tinh linh hoa sau khi giúp ta chuẩn bị thì không nói không rằng hóa thành một đóa hoa đào bám lên tay ta run rẩy. Ta cũng là một người yêu hoa cỏ nên không bài xích nàng. Vừa nhìn bóng mình trong gương ta liền sững người lại. Ta bất giác đưa tay lên trước mặt, đây căn bản không phải là tay ta, da thịt mềm mại trắng nõn. Đôi vai xinh như gọt, eo nhỏ như nắm tơ mềm, cổ cao xinh xắn lộ ra, không bao giờ cần đến phấn sáp. Đôi mày cong cong, môi son đỏ hồng, răng trắng, thấp thoáng bên trong. Mắt sáng liếc nhìn, đồng tiền lúm trên đôi má. Dáng vóc vừa đẹp vừa trang nhã. Áo choàng óng ánh, bông tai bằng ngọc xinh. Chân mang hài thêu, tay áo dài và mỏng như sương, bay phất phơ nhẹ nhàng.

Mẹ ta ơi đây nhất định là do lão Thiên thấy ta quá bất hạnh nên đền bù một thân xác hoàn mỹ đến mức chính ta còn bị hấp dẫn. Nhưng dẹp chuyện này sang một bên đi, ta còn phải đi kiểm Thụ tiên sinh hỏi xem rút cuộc lúc ta ngất đi thì chuyện gì đã xảy ra. Thụ tiên sinh vẫn ngồi trong đình, ta chậm rãi đi tới, váy áo kéo rủ dưới đất.

- Đã xong rồi à?

Thụ tiên sinh biết ta đến nên châm một bình trà mới, rót ra chén để phía đối diện mình. Ta cũng hiểu ý ngồi xuống.

- Thụ tiên sinh, tại sao ta lại ở đây? Mẹ và cha ta đâu?

- Bốn cung họ Tịch không phải Thụ.

Tịch Ưông Kỳ nhíu mày sửa sai cho nàng, họ Thụ này nghe thật kỳ quái, hẳn chưa từng nghe bao giờ. Phải chăng đây là tên của một loại chủng tộc hiếm?

- Được rồi là do huynh không nói cho ta biết tên trước. Ta là Hạ Mễ Bối, còn huynh?

- Tịch Ưông Kỳ.

Ta "à" một tiếng rồi âm thầm đặt biệt danh khác cho hắn, Tiểu Kỳ Tử cũng là một cái tên hay đi.

- Để cơ có biết Thượng thần thiên cổ không?

Đi? Thượng thần thiên cổ trong mấy tiểu thuyết tiên hiệp không phải là người có sức mạnh vượt cả đất trời sao. Tiểu Kỳ Tử hỏi ta vấn đề này làm gì nhỉ?

- Ta có biết, nhưng chỉ biết chút chút.

Tịch Ưông Kỳ vừa khéo đem ra một cuốn bí tịch ghi chép sử sách tam giới đưa cho mỗ nữ.

- Để cơ mở ra đi.

Ta cũng tò mò trong cuốn sách rốt cuộc có gì nên ngoan ngoãn tháo bỏ nút thắt bên ngoài, mở cuốn sách đặt ở giữa bàn. Đột nhiên cuốn sách như một máy chiếu 3D hiện đại chiếu lên hình ảnh của hai vị tiên nhân linh khí thuần khiết, một người nữ dung nhan tuyệt sắc, khí chất thanh nhã, vân đạm phong khinh. Còn người nam mang hắc bào cười Chu tước, y cử động thật chậm rãi, hé nở một nụ cười, nụ cười đẹp đến mức dường như có thể dung hòa cả băng tuyết. Huyết khí sôi trào, ta suýt chút nữa vỗ bàn chỉ tay lên trời khoe với toàn thể tỷ muội hủ nữ, Hạ Mễ Bối ta cuối cùng cũng kiếm được đệ nhất tiểu cường công rồi. Đường nhiên ta cũng chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, kim lòng lắm nhưng ta vẫn vô thức phn ra bốn chữ cảm thán.

- Tiểu công ưu tú!

Tịch Ưông Kỳ bắt đầu đi trực tiếp cho qua vài từ ngữ không thể tiếp thu được từ miệng mỗ nữ, mắt hướng về phía hai cái ảo ảnh kia nói.

- Hai vị mà Đế cơ thấy chính là thượng thần thiên cổ duy nhất từ khi khai sinh lập địa đến nay. Một người là Bích Lạc thượng thần, người còn lại là Đắc La Uy Trì thượng thần.

- Hai người này bây giờ ở đâu?

Ta tò mò hỏi thăm tung tích tiểu cường công nhưng đáp án nhận lại được chỉ là một cái lắc đầu từ Tiểu Kỳ Tử.

- Đã chết!

Tâm trạng đang hưng phấn bỗng nhiên bị một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu khiến ta có chút lúng túng.

- Ta nghe nói thượng thần đáng lẽ ra phải bất tử chứ.

Tịch Ưông Kỳ đang lật cuốn bí tịch, nghe nàng nói vậy thì không khỏi khựng lại một chút.

- Không phải! Bất kể tiên, ma, yêu, thần đều cũng chỉ bắt nguồn từ phạm nhân. Đã sinh thì phải có tử, đó là quy luật từ thiên địa đất trời. Chẳng qua chỉ phụ thuộc vào thời gian, ai sống thọ thì sẽ có người thọ hơn, nhưng cuối cùng cũng sẽ quay về với cát bụi.

Ta trợn mắt há hốc mồm, quy luật nhân sinh của thời không này cũng quá vi diệu đi. Đến cả một đóa mù văn phong như ta còn có thể hình dung được vòng tuần hoàn giữa đất trời. Thấy nàng không phản ứng gì, Tịch Ưông Kỳ cũng không đào sâu thêm vấn đề này nữa. Hắn phát tay một cái vàng hào quang tím bạc từ quyển bí tịch dần dần chuyển động như bộ phim 3D chiếu rạp. Vừa nhấp ngậm trà hắn vừa nói tiếp.

- Bích Lạc cùng Đắc La Uy Trì là hai vị thượng thần chưởng quản thiên địa bát hoang. Một người tượng trưng cho ngày, một người tượng trưng cho đêm. Những vị thượng tiên khi đó may mắn gặp được họ bây giờ cũng đã sớm về trời. Hậu nhân cũng chỉ dựa qua ghi chép mà biết đến truyền thuyết thượng thần.

- Nói như vậy không phải hai người họ là phu thê hay sao?

* Choang *

Nhìn cái chén Sứ Thanh thứ hai vỡ đến tám mảnh văng tung tóe, Tịch Ưông Kỳ thực sự có cảm giác bất lực trước vị Đế cơ ngu ngốc này.

- Sao thế!

Ta bị tiếng chén trà vỡ làm giật mình. Tiểu Kỳ Tử này còn hậu đậu hơn cả ta, trong vòng một buổi trưa mà còn có thể trượt tay làm vỡ hết hai cái chén ngọc nhìn là biết đất tiền. Nhìn mấy cái mảnh vỡ ta có chút tiếc nuối, cái đám chén này mà đem đến thời hiện đại chắc bán được cũng khá khá, ta có thể không lo sau này thiếu tiền xây dựng căn nhà mơ ước của hủ nữ rồi.

- Để cơ chó nói bừa hai người họ chính là tri kỷ, cũng không phải là phu thê như lời Đế cơ vừa nói.

- Không đúng hả? Thử hỏi xem một nam một nữ đứng trên đài cao nhìn xuống nhân gian, nếu mỗi người một chỗ thì có phải rất cô tịch hay không. Lại nói thêm vì sao chỉ có hai người là thượng thần mà không phải là ba bốn hay năm? Theo ta thấy giả thuyết lớn nhất chính là hai người này cùng nhau tu tiên sau đó nảy sinh tình cảm với nhau rồi kết phu thê, sau đó lại tiếp tục tu luyện thăng cấp thành thượng thần...

* Âm *

Ta còn chưa nói dứt lời thì một ánh sáng bạc xẹt qua rồi hòn núi giả phía sau liền biến thành bột vụn, ta cứng ngắc quay đầu nhìn Tiểu Kỳ Tử. Hắn vẫn cười tươi như hoa nhưng ta lại cảm thấy có vài tia sát khí đang tỏa ra. Ta run run lùi xa hắn ba mét. Ta càng lùi hắn càng ép, cuối cùng ta chỉ có thể cúi đầu. Cô nhân có câu "Nhịn chưa

- Ta sai rồi!

- Bồn cung nào dám! Không biết Đế cơ nói mình sai là sai ở chỗ nào?

Tịch Ung Kỳ thậm chí còn không hiểu được mình vì sao lại tức giận đến vậy. Từ khi gặp nữ nhân này hắn dường như quăng mất bộ mặt điềm tĩnh trước kia.

Tiểu mỹ thụ này sao lại bày ra bộ mặt dọa người như vậy, ta chẳng qua chỉ suy nghĩ sâu xa một chút, cũng không có chết người. Không lẽ cái kia Đắc La Uy Trí gì đó là người tình trong mộng của hắn. Bỏ đi! Chuyện quan trọng là bảo toàn tính mạng cái đã.

- Ta không nên có suy nghĩ lệch lạc như vậy.

- Ồ!

Trong lòng ta đang gào thét đến phát điên. Thụ đại nhân à, ta cũng đã biết lỗi rồi, ngài còn đứng chắn trước mặt ta làm gì.

- Tịch tiên sinh, ngài có thể vì người trong mộng mà phát điên, nhưng làm người ngài cũng phải biết thứ tha, tích đức cho con cháu sau này nữa.

Tịch Ung Kỳ nhú mày khó hiểu.

- Người trong mộng của bồn cung?

Ta gật đầu như mổ thóc. Nói đúng trọng điểm rồi.

- Đúng đúng. Chính là cái vị Đắc La Uy Trí... AAAAA giết người đền mạng đó.

Ta không biết lại nói sai cái gì khiến Thụ tiên sinh nổi điên hóa ra một thanh kiếm sáng loáng ghim ta lên vách tường, sau đó hắn quay lại bàn ngọc ngồi xuống, vẫn nụ cười khuyếch thành đó nhưng làm ta lạnh sống lưng. Mồ hôi thay nhau đổ ròng ròng, cây kiếm kia chỉ cần lệch thêm 1cm thì mạng ta cũng coi như xong.

- Khi xưa có lời tiên tri hậu nhân Đông Hoa thần tộc sẽ có người là thượng thần chuyển thế, dấu hiệu nhận biết chính là vết bớt Hỏa Linh Hoa Kiếm, vừa hay bên tay phải Đế cơ cũng có Hỏa Linh Hoa Kiếm. Thượng thần chuyển thế có sức mạnh nghịch thiên nên tam giới ai cũng có dã tâm chiếm đoạt, Đế hậu vì lo lắng Đế cơ gặp nguy hiểm nên nhờ bồn cung chiếu cố, sau này Mộc U cốc chính là nhà của ngài. Đế cơ nghe như vậy còn có gì thắc mắc?

Ta sau khi kiểm chứng bên tay phải mình có thêm một cái bớt thì xem chút nữa ngắt đến nơi. Mẹ ta ơi, vừa xuyên đến đây còn chưa kịp tìm ra cặp đôi công thụ trong truyền thuyết thì đã oanh liệt nằm trong diện bị truy nã toàn tập. Công lí ở đâu!. Ta đột nhiên ngáy thơ hỏi Thụ tiên sinh.

- Nếu ta bị bắt đi thì sao? Người có cứu ta không?

Thụ tiên sinh liếc cũng không thèm liếc ta một cái liền cười như tòa nắng.

- Bồn cung đương nhiên sẽ cứu, miễn trong vòng ba ngày Đế cơ không biến thành một cái xác.

Ta lệ rơi đầy mặt. Được rồi! Cái vị Thụ tiên sinh này ta chộc không nổi. Nói như vậy khác quái gì ám chỉ sau khi ta bị bắt liền biến thành bộ xương khô.

- Ca ca! Bối tử!

Vừa lúc ta nhìn lên trời thì thấy Vu Yên cười vòng bát quái bay đến, nhưng không biết trục trặc cái gì vòng bát quái liền chao đảo hất thẳng nàng xuống. Ta lúc này hốt hoảng muốn chết liền không quan tâm Thụ tiên sinh trực tiếp lao ra đỡ Vu Yên từ trên trời rơi xuống.

- Oái!

* Rắc *

Không biết ngày hôm nay ta bước nhầm chân nào ra trước mà vận khí đen đủi đến cực hạn, vừa có ý định tiến lên đỡ lấy tiểu hài tử Vu Yên thì lại vấp phải viên sỏi té chổng vó, chưa kể đến lúc nàng ta đáp xuống vừa vận biến ta thành cái đệm thịt không hơn không kém. Lúc này ta thậm chí còn có thể nghe được bộ xương của mình đang gãy ra làm đôi.

- O!

- O ơ cái gì mau trào xuống, lưng của ta sắp bị muối đè chết rồi.

Tịch Uông Kỳ vừa định tiến lên đỡ muối muối thì nữ nhân kia đã lao lên trước một bước làm hấn khựng lại, quên mất cả ý định cứu người.

- A! Bối tử, tử không sao chứ?

Tịch Vu Yên sau một hồi hoàn hồn cũng biết được bên dưới mình là một cái đệm người, liền vội vàng leo xuống giúp ta đứng lên.

- Vu Yên! Muối xém tí nữa là làm ta tàn phế.

Vu Yên ôm cánh tay ta nũng nịu, giọng cũng chực khóc tới nơi.

- Muối không cố ý, lúc nãy do nhất thời hưng phấn quá nên muối không khống chế được pháp bảo làm nó lộn vòng, cuối cùng thì hất thẳng muối xuống. Cũng may là có tử nên muối mới thoát chết, tử tử đừng giận muối có được không?

Ta trước giờ gặp trẻ con đều mềm lòng, bây giờ nha đầu này lại bày ra dáng vẻ kia khiến ta có chút không nỡ trách mắng. Nhưng trái ngược với ta, Thụ tiên sinh mặt không đổi sắc xách Vu Yên đang bám dính trên tay ta kéo ra ngoài. Giọng điệu bình thản nhưng khiến nha đầu kia sợ đến xanh mặt.

- Yên nhi! Không phải ta bảo Hắc Kỳ đưa muối về son trang hay sao? Muối còn ở đây làm gì?

- Ca! Huynh xấu xa, bắt Bối tử đến đây không cho muối đi theo. Muối sợ huynh không kiềm chế được đem Bối tử khi dễ, tử ấy nhất định sẽ không chơi với muối nữa nên muối mới lên Hắc Kỳ đến đây.

Mồ nữ đen mặt. Được rồi, ta thật sự muốn đem mình gói thành cái bánh chưng, sau đó lên trốn khỏi nơi này, tránh để đem dài lắm mòng. Nếu thật sự ta bị khi dễ thì người đầu tiên lão mẹ giết sẽ là ta, tiếp đến là Thụ tiên sinh. Ta có thể cam đoan một điều xác của cả hai sẽ bị đem ra nơi nào đông đúc, thậm chí là giữa đường nơi bốn mặt tiền thoáng mát sau đó viết lên bia mộ bốn chữ " Gian phu dâm phụ " cho bàn dân thiên hạ xem. Nghĩ đến lúc đấy ta liền lạnh sống lưng. Quay sang nhìn Tịch Uông Kỳ ta mới thật sự cảm thấy mình đang cầm sẵn một vé xuống Âm phủ gặp Diêm thúc, bởi hấn lúc đấy đang nhìn ta nở nụ cười tràn đầy gió xuân, dịu dàng như nước.

- Để cơ!

- T-Ta xin thề với trời ta chưa hề nghe cái gì cả, cũng chưa từng nghe Vu Yên ám chỉ Tịch tiên sinh là cầm thú... AAAAAA CỨU MẠNG!

CMN lại nói nhầm rồi. Vu Yên trở mắt nhìn mồ nữ khổ sở tránh đi vài cây thương kiếm do ca ca mình hóa ra rồi mới run run sợ hãi. Ca ca hôm nay bị gì thế nhỉ, bình thường có bao giờ thấy huynh ấy mất bình tĩnh thế này đâu.

- Ca! Dừng ta a~ Tử ấy là Để cơ đó!!!!!!

Ta khóc không ra nước mắt. Tên Tiểu Kỳ Tử này thật khó mà hầu hạ, hờ một chút là hóa kiếm đòi chém đòi giết. Nếu so sánh ra lão mẹ là đại boss thì hấn nhất định là đại của đại boss, còn ta mãi mãi là con tinh tinh yếu đuối bị người ta khi dễ.

Đôi lời lảm nhảm giữa buổi trà chiều

Sấm chớp giữa trời quang!!!! 7186 từ, kỷ lục từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ!

* Chấm nước mắt * Hào hữu thân mến! Nếu các nàng đã đọc được di nguyện này thì lướt qua cho ta vài cái nhận xét để ta còn có động lực viết tiếp. Thật đau lòng, chuyện là mấy hôm nay rảnh rồi ta tiện tay đọc lại số cmt trên từng chương, thấy nó ít đến đáng thương. Lòng ta cũng đau như cắt * Chấm nước mắt * Mệ nhân soái ca nào thương thì cho mượn bờ vai an ủi!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9-2: Ngoại truyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khụ! Chả là ta quên mất phải đăng hình nhân vật cho nên bây giờ viết cái ngoại truyện.

(Đây Tịch lão đại, có cả một dàn album. Mất máu!!! \$%8#%!)

(Hạ Mễ Bối - nhân vật chính của chúng ta đây!)

(Đây là lúc mỗ nữ hóa nhỏ)

(Bạch Liên Hoa - Thẩm Thiên Cầm lên sàn)

(Thẩm Lục Huyền)

(Hắc Kỵ)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trốn thoát

Hạ Mễ Bối ta thề mười bảy năm sống trên đời, chưa từng gây thù chuốc oán với ai, cũng không oán ai bao giờ. Nhưng đến bây giờ có một con gấu chó cứ năm lần bảy lượt chèn ép con tinh tinh nhỏ là ta đây khiến ta tổn không ít nước bọt rửa mười tám đời tổ tông nhà hần.

- Tỷ tỷ a~ tỷ đừng tức giận nữa. Ca ca muội là có ý tốt nên mới nghiêm khắc với tỷ như thế thôi.

Nghe Vu Yên nói mà ta nổi hết cả gân xanh trên trán, lại nhìn đến đôi chân đáng thương của mình đang sưng như cái bánh chưng thì càng nộ khí xung thiên.

- Muội nói cái gì? Tịch biến thái đó mà có ý tốt á? Được được có ý tốt mà lúc rảnh rồi thì hóa ra vào cây kiếm tiện tay lấy ta làm mục tiêu, hần coi ta là

củ cải đường biết chạy sao? CMN áo của lão nương cũng bị chém tả tơi rồi, nếu không phải ta có bản lĩnh chạy nhanh thì không biết bây giờ ta thành đồng thịt bầy nhầy phơi xác giữa trời. Muội chớp mắt cái gì, ta còn chưa có mắng xong. Ca ca muội nhất định là có bệnh, bệnh thần kinh. Còn nữa hần nhất định là gấu chó đầu thai, tính tình đáng ghét chết đi được.

Vu Yên đỏ mặt hời hợt ra sức nháy mắt cho mỡ nữ đang hăng hái mắng người quên trời quên đất mà không phát hiện ra Tịch Ung Kỳ đã đứng đằng sau nàng từ bao giờ.

- Ô! Bồn cung trong lòng Đế cơ hóa ra là người như vậy, thật không biết nên cảm tạ lời khen "vàng ngọc" của Đế cơ như thế nào.

- Ách..

Toàn thân ta hóa đá. Sao lại xui xẻo như vậy chứ, tên gấu chó này nhất định là nghe hết rồi! Cuộc đời ta lại sắp lâm vào cảnh tình tình tốc biến giữa biển dao. Nước mắt ta chảy dài như sông Hoàng Hà, cầu xin sự cứu giúp từ Vu Yên nhưng nha đầu ấy chỉ nhìn ta bằng ánh mắt đồng cảm.

- Ahaha Tịch tiên sinh chẳng phải ngài đang đọc sách hay sao? Làm sao lại ở đây vậy?

Ta khóc không ra nước mắt. Thôi rồi! Nụ cười "thân thiện" kia lại một lần nữa tỏa sáng rực rỡ trên mặt Tịch gấu chó. Hần nhất định tức giận đến quên cả tên cha mẹ mình là ai vì lần này ta có thể thấy gân xanh trên trán của hắn đang thay nhau nổi lên. Có thể nói hắn cười nhưng tâm không cười.

- Bồn cung chợt nhớ ra trong nhà còn có một lọ dược quý trị thương rất tốt.

Mất 30s sau ta mới tiếp nhận được thông tin. Lần đầu tiên trong ngày ta cảm thấy Tịch gấu chó như một vị thần bước ra từ ánh sáng chói lòa. Hóa ra tên này cũng không phải là máu lạnh, nhất định hắn thấy ta bị thương nên mới cố ý đem thuốc đến đây. Nghĩ đến thôi là bao nhiêu ác cảm của ta đối với hắn đều tan biến hết. Ta nở một nụ cười hòa nhã nhìn Tịch gấu chó rồi nói.

- Tịch tiên sinh thật là có lòng, biết ta bị thương còn đem thuốc đến tặng ta, cảm tạ cảm tạ.

Tịch Ung Kỳ nhìn nữ nhân kia thay đổi thái độ nhanh như lật sách thì không biết phải bình luận như thế nào. Chỉ có thể buông một câu rồi trực tiếp đi ra ngoài.

- Đế cơ hình như hiểu lầm rồi. Lọ dược này là dành cho Khuyển Yêu của bồn cung, mấy ngày trước nó "vừa vặn" đã phải một con tinh tinh nên bị thương. Bồn cung chỉ tiện đường đi qua, không quấy rầy Đế cơ nghỉ ngơi.

Ta hóa đá nhìn theo bóng Tịch gấu chó đi xa. Mỗi câu nói của hắn như một nhát dao đâm xuyên vào con tim yếu mềm của ta. Ta không bằng một con chó của hắn... Lọ thuốc là để chữa chân cho chó... Con chó còn hơn cả một con tinh tinh về ngoài đẹp nghiêng nước nghiêng thành như ta...

* Phi *

Một tiếng cười của Vu Yên đánh thức ta khỏi một chuỗi dài đau khổ.

- Vu Yên! Giữa ta và Khuyển Yêu ai đẹp hơn?

- HAHHAHAHAHA!

Vu Yên cười đến co thắt cả ruột. Nàng chưa bao giờ gặp người nào lại so sánh mình với Khuyển Yêu. Còn hỏi nàng ai đẹp hơn, so sánh giữa người và yêu thú thì cũng quá khập khiễng đi.

- Cười chết muội đi.

- Tỷ đừng để bụng, ca ca huynh ấy chắc là nói đùa, lúc này muội gặp Khuyển Yêu vẫn thấy nó khỏe như văm, làm gì có chuyện bị thương. Nào muội cũng có bình dược trị thương, để muội giúp tỷ thoa.

Ta vừa hậm hực để cho Vu Yên giúp mình băng bó vừa suy nghĩ cách trốn khỏi đây. Lúc ta bị ngất không biết có chuyện gì xảy ra, nếu như nghe từ một phía thì cũng không chắc lắm. Nếu lỡ may tên Tịch gấu chó kia cũng là một trong những kẻ muốn đem ta thành cái bình chứa linh lực thì sao.

- Vu Yên này, muội có biết làm sao để ra được đây không?

Vu Yên ngược đầu lên nhìn ta một cái rồi lắc đầu.

- Ở đây chỉ có một cách là bay lên trên mới ra khỏi động được thôi. Mà tỷ đang tính bỏ trốn đúng không? Muội khuyên tỷ đừng nên làm thế, nếu lại chọc ca ca nổi điên nhất định huynh ấy sẽ phạt tỷ đấy.

- Ách... ta cũng không có ý định đó đâu, muội đừng suy diễn lung tung.

Ta chợt dạ quay đầu ra ngoài cửa sổ ngắm trời ngắm mây. Trong lúc mỡ nữ không để ý thì trông mắt Vu Yên xoay tròn, suy tính một vài chuyện.

- À mà nếu muội nhớ không lầm thì còn có một đường để ra đây.

Ta mừng đến rót nước mắt. Nha đầu này nhất định là thiên thần tái thế rồi.

- Đâu đâu?

- Từ cái đình viện khi nãy đi về phía Bắc tầm một canh giờ, giữa rừng trúc có một cái cửa bí mật trong lòng đất. Dưới đấy có một lối đi thông ra bên ngoài. Hay là để muội dẫn tỷ đi xem thử nhé, nhưng tỷ phải hứa không được bỏ trốn.

- Được được ta nghe lời muội không bỏ trốn.

- Vu Yên! Vương thượng cho gọi muội.

Đúng lúc Vu Yên quyết định dẫn ta đi thì có một tên ăn không rảnh rồi nhảy vào phá đám. Ta thật sự tức đến sắc máu.

- A! Tỷ tỷ muội đi xem thử ca ca gọi muội có chuyện gì, tỷ cứ ở đây dưỡng thương nhé. Muội sẽ quay lại nhanh thôi.

Nói rồi Vu Yên theo tên nam nhân lạ mặt kia lướt đi, để ta ở lại nơi này mà lòng đầy căm phẫn. Đúng thật gặp phải vận cứt chó. Nếu đã không có người giúp ta đi thì lão nương tự mình đi. Xin lỗi muội Vu Yên, chỉ có quý mới dám ở lại đây với tên biến thái đó thôi.

Cùng lúc đó trong thư phòng Hắc Kỵ đang run rẩy quỳ dưới đất chờ chủ tử mình xử phạt.

- Hắc Kỵ!

- Có thuộc hạ.

Tịch Ung Kỷ ngồi trên ghế, vài sợi tóc lòa xòa trước mặt nhưng khí thế vương giả không suy giảm.

- Chẳng phải bốn cung kêu người trông chừng Vu Yên?

- Thuộc hạ vô năng không hoàn thành nhiệm vụ.

- Ca! Là muội trốn đi, sao huynh phải phạt Hắc Kỵ chứ?

Vu Yên tức giận phản pháo giúp Hắc Kỵ nhưng nhận lại một cái liếc lạnh băng nên cũng thu mình lại, không dám hó hé một lời nào.

- Được rồi! Cứ như cũ mà làm, lần sau chú ý một chút.

- Tạ chủ thượng khai ân.

Hắc Kỵ ngoài mặt không cảm xúc nhưng bên trong đã sớm gào thét điên cuồng. Tiểu tử tông của ta ời, cô hại ta thế thâm rồi. Suy nghĩ là thế nhưng Hắc Kỵ vẫn tự giác đứng trước bệ cửa sổ chờ đợi người gây họa kia đến thi hành nhiệm vụ. Vu Yên yếu xiu lẻ bước đến sau lưng Hắc Kỵ chần chờ, quay đầu lại nhìn Tịch Ung Kỷ.

- Muội muốn ta tự tay làm?

Vu Yên khóc không ra nước mắt, chỉ có thể hét to một tiếng.

- Hắc Kỵ ngàn vạn lần xin lỗi huynh.

Sau một tiếng hét thảm thiết Vu Yên dùng hết sức bình sinh đá Hắc Kỵ từ lầu hai xuống giữa hồ. Nhìn cách phạt đơn giản nhưng nước dưới hồ trong MỘC U cốc này thật chất là từ Thạch băng tan chảy mà thành, người rơi xuống hồ nặng thì bị hàn khí xâm nhập lục phủ ngũ tạng đóng băng mà chết, nhẹ thì hao tổn một chút linh lực. Hắc Kỵ hẳn là dạng người thứ hai nên có thể nói hình phạt này cũng khá nhẹ nhàng.

Quay về phía nữ tử. CMN hoa yêu kia nhìn thân thể nhỏ bé nhưng sức lực mạnh đến không ngờ. Khi ta vừa bước ra khỏi cửa thì bị hoa yêu kia cản lại. Hai chúng ta cứ giằng co cho đến khi ta nhanh trí cầm cây trâm ngọc chĩa vào cổ uy hiếp thì nàng mới bắt lực mà trở về nguyên dạng, yên ổn nằm trên tay ta. Bây giờ ta đang đứng trước cửa bí mật thông ra ngoài mà lòng sung sướng như điên. Haha MỀ BỐI ời là MỀ BỐI làm sao mà có thể tài sắc vẹn toàn như thế được chứ. Quay đầu nhìn quang cảnh tuyệt mỹ lần cuối cùng ta cũng yên lòng mà đi xuống mật thất.

Vừa bước vào trong ta suýt nữa ngã xiu. Khung cảnh này, cái poster trailer phim đam mỹ mới mua. CMN đây là căn phòng thân yêu của ta lúc còn ở hiện đại mà. Quay đầu lại ta khóc không ra nước mắt, được rồi bây giờ cái lối vào mật thất ta vừa bước qua đâu? Lối ra đâu?

Vu Yên trong lúc đang hối hận muốn chết vì làm liên lụy đến Hắc Kỵ thì nhận được một cánh hoa phù dung của hoa yêu. Vừa chạm vào sắc mặt nàng đã tái mét.

- CA! KHÔNG XONG, MỀ BỐI TỶ TIỀN VÀO MẬT THẤT RỒI!

Tịch Ung Kỷ đang thưởng thức trà thì chợt khựng lại nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh.

- Thế à!

Vu Yên nhìn thái độ của ca ca mình như vậy thì ngờ ngác, đây là cái biểu cảm gì? Chả lẽ huynh ấy tính thấy chết không cứu?

- Ca, huynh làm sao vậy. Là mặt thất đó a~ không phải huynh nói trong đây toàn trận pháp, người vào rồi thì không thể trở ra hay sao?

- Phải! Ta cũng vào đó một lần duy nhất, Nhất Phong cũng có đi cùng.

- Vậy mau đi cứu người! Cái bản mặt huynh như thế coi chừng lại đắc tội Thiên hậu cùng Đế hậu. Không tốt đâu a~

Tịch Ung Kỷ nhủ mảy nhưng cuối cùng cũng có một chút động thái.

- Hắc Kỵ!

- Có thuộc hạ.

- Triệu tập Nhất Phong, Phượng Loan đến đây cùng bốn cung tiến vào mặt thất một chuyến.

- Vâng.

- Cứ thông thả thôi, không cần gấp.

Vừa nói xong Tịch Ung Kỷ đã đi mất dạng. Vu Yên cùng Hắc Kỵ nhìn theo mà nổi đầy hắc huyết.

- Hắc Kỵ huynh nói xem ca ca huynh ấy có phải hành động và lời nói không thống nhất hay không?

- Chắc chắn là thế rồi, muội xem khi này thì tỏ ra không quan tâm, bây giờ thì gấp đến độ quên cả mang giày vào.

Nhìn phía xa đã không thấy bóng dáng. Vương thượng cũng thật là, nếu đã lo cho Đế cơ thì cứ nhanh lên một chút, đâu cần phải dối lòng dối người như thế. Lắc lắc đầu Hắc Kỵ nhanh chân bắn pháo hiệu gọi cho Nhất Phong cùng Phượng Loan tập hợp. Chuyện đã thế này phải triệu tập ba huynh đệ kia càng nhanh càng tốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tiền kiếp

- Đế cơ! Rút cuộc ngài đã làm cái gì vậy?

Tịch Ung Kỷ hiếm hoi lăm mồm lộ ra một chút tức giận. Nữ nhân này lại làm cái quái gì trong mặt thất, hơn nữa còn biến thành cái hình dạng này.

- Ngao ngao ngao!!!!

Ta lộ ròi đầy mặt, không cách nào có thể diễn tả được. Thế nào ta chỉ nằm chộp mắt một chút thì đã biến thành một con hắc hồ, chưa kể đến vết thương xung quanh không biết từ đâu mà ra đang liên tục rỉ máu. Cũng may ta nhanh trí kéo theo đôi bông tai bằng ngọc kia vắt lên người nên đại biến thái mới có thể nhận thức được ta là ai, nếu không ta thật không biết kết cục của mình sẽ ra sao.

- Chủ thượng! Đế cơ hình như trúng phải ảo chú nên bây giờ tạm thời phải giữ hình dáng hồ ly này. Thuộc hạ có thể giải chú nhưng phải chờ đến tháng sau khi nước hồ Mộc U cốc hóa lớp băng mỏng đem ngài ấy ngâm giữa hồ cùng với trận pháp trên băng thì mới có thể thi triển giải chú được.

- Ta kháo!!!!

Ta phản đối. Muốn lão nương chết công hay sao? Là hồ băng, hồ băng đó!!!

Tịch Ung Kỷ thô bạo nắm hết tứ chi mỡ nữ đang làm loạn trong ngực mình rồi tức giận gầm gọng. Hắn không gọi nàng là Đế cơ nữa mà trực tiếp gọi thẳng khuê danh của nàng.

- Hạ Mễ Bối, nếu ngươi còn không ngoan ngoãn thì đừng trách bốn cung đem ngươi chôn dưới mặt thất này, ngày ngày nhìn thấy xác người phân hủy.

Ta đồ mỡ hôi hột nhìn đại biến thái nổi điên. Được rồi! Bây giờ ta là một con thú không chấp nhặt với tiểu nhân. Nghĩ rồi ta ôm đuôi tiếp tục ngủ, trực tiếp đem đám người phiền phức kia như không khí.

Nhất Phong cùng Hắc Kỵ cực lực nhịn cười. Vương thượng a~ bản mặt than kia của người đầu mất rồi a~ Trong lòng chúng thuộc hạ sớm đã hướng Đế cơ giờ ngón cái tán thưởng. Quả nhiên là dòng máu cao quý, nhắc tay nhắc chân thôi cũng đủ khiến người ta tức đến nội thương.

- Nhất Phong đã tìm được mắt trận chưa?

- Hồi bẩm thuộc hạ vô năng, vẫn chưa tìm ra cách phá trận.

Tịch Ưông Kỷ xem xét xung quanh tìm mắt trận. Thạch thất này căn bản quá kỳ dị, mỗi ngày sẽ thay đổi một trận pháp trấn giữ, hẳn dù trong tay có Bích Thuyết khóa cũng không dễ gì phá giải. Thời gian phá trận càng lâu các cơ quan trong trận cũng từ từ được kích hoạt, cốt binh từ bốn phía từ từ bao vây tứ phía. Một đám người trong trận ai cũng căng thẳng, nếu một mình bọn hắn thì không phải là không thể đánh thắng đám tạp nha này nhưng hôm nay lại phải bảo vệ thêm một đại nhân vật nên có chút phiền toái. Chưa kể đến trước cửa thạch thất có pháp chú phong ấn, khó khăn lắm mới giữ lại được một nửa linh lực.

Vì gần như kiệt sức lúc đi quanh quẩn trong mật thất nên ta ngất đi lúc nào không biết nhưng có một giọng nói nữ nhân mềm mại như nước vang lên trong đầu.

- Mẽ Bối! Lối kia...

Nữ nhân trong giấc mơ kia chỉ về phía bên trái, một cánh cửa khác liền chuyển động mở ra lối đi. Vừa nói xong nữ nhân ấy liền biến mất còn ta thì bừng tỉnh. Vừa mở mắt ra ta đã nổi đầy hắc huyết. Chuyện gì vừa xảy ra, ta vừa ngất xỉu chưa đến năm phút mà đại biến thái uy vũ tóc tai rũ rượi chập vọt đến mức này?

- Uy đại biến thái ngươi không sao chứ?

Ta có lòng quan tâm nhưng hẳn chỉ nhìn ta một tí rồi tập trung đánh bọn xương sọ vây quanh. Ta biết đây là thể giới thần tiên linh lực dồi dào nhưng mà ba người chủ tớ các ngươi bớt dụng phép được hay không a~ mỗi người một màu thể này ta cảm thấy mình đang lạc vào thể giới của những con lạc đà bảy sắc ấy. Ta còn đang phân vân về vấn đề linh lực thì nhanh mắt thấy một bộ xương sọ dị thường màu đỏ đang cầm đao đánh lên đại biến thái ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều liền dùng tứ chi nhúng một cái đập cái đầu kia lăn lông lốc xuống đất.

- Chết!

Ta thật CMN muốn chửi đồng. Khi móng vuốt vừa chạm vào cái đầu lâu kia thì đồng thời một cuộn khói đen cũng đánh văng ta sang một bên, đau đến tâm tê liệt phế. Ra được cái nơi chết tiệt này rồi ta nhất định đòi phí bồi thường.

- Chết tiệt!

Tịch Ưông Kỷ sớm biết có đánh lên đằng sau nhưng chưa kịp phản đòn thì nữ nhân ngu ngốc kia đã nhảy ra trước làm hắn không kịp trở tay, kết quả là trúng một chiêu của huyết cốt.

- Hắc Ky, Nhất Phong qua đây giúp bọn cung một tay.

Ta khó nhọc lết đến góc đá gần đó trú nạn rồi âm thầm quan sát xung quanh. Đại biến thái lúc này đang cùng với hai tên hộ vệ tạo thành một vòng bán kính nhỏ bảo vệ xung quanh ta nhưng số lượng xương sọ kia vẫn không có dấu hiệu giảm xuống. Nghĩ lại lời nói của nữ nhân kia, ta nhanh chóng lia mắt nhìn sang góc phòng. Chỗ ấy quả thật có cơ quan nhưng nằm ẩn sau đám rêu kia, nếu không nhìn kỹ quả thật rất khó tìm.

- Đại biến thái! Góc phòng bên trái có cơ quan mau qua xem.

Đại biến thái căn bản không có thời gian suy nghĩ xem lời nói của ta là thật hay giả chỉ nhìn sang rồi đánh một chưởng lên bức tường đá.

* Âm *

Khói bụi mù mịt che mất tầm nhìn của ta. Đợi khi nhìn thấy rõ thì bọn cốt đầu kia cũng đã biến mất. Thở một hơi nhẹ nhõm, thật may là ta mệnh lớn nên được thần tiên giúp đỡ. Không đúng ta hiện tại đang ở Thần giới, chưa kể đến ta còn chưa kết bạn với ai ở thế giới này thì lấy đâu ra thần tiên báo mộng? Nếu nói về thần tiên thì cái tên đại biến thái trước mắt ta đây là đại thần tiên bằng xương bằng thịt đây mà. Ta còn đang vắt não nghĩ xem rút cuộc nữ nhân kia là ai thì đã bị đại biến thái nắm đuôi xách lên.

- TỊCH ƯƠNG KỶ MAU THẢ LÃO NGƯƠng XUỐNG!

CMN tên vong ân phụ nghĩa này nhất định là bị sét đánh đến teo não rồi. Là ai vào phút cuối giúp tên biến thái nhà ngươi kiếm được lối ra hả?

- Lăn sau không cần nâng giúp ta chấn đòn, tự ta cũng có thể giải quyết được.

Ta ngăn người một lát rồi không tự chủ mà quay đầu nhìn Hắc Ky. Thiếu chút nữa ta bật cười thành tiếng, đến cả thuộc hạ hay kẻ bên đại biến thái mà còn mất chữ A mồm chữ O. Nghĩ đi nghĩ lại ta vẫn thấy mình không thể nào cười nổi. Từ khi nào thì đại biến thái có thể dịu dàng đến nỗi da gà thế này.

- Đại biến thái có phải ngươi bị cốt đầu đánh đến ngốc rồi không?

Tịch Ưông Kỷ đen mặt trực tiếp ném ta ra đằng sau để cho Nhất Phong mang theo rồi tự mình đi trước. Nhất Phong dờ khóc dờ cười nhìn vương thượng nhà mình giận dữ như một tiểu hài tử. Hắc Ky rút cuộc hồi thần dùng tay chọc chọc vào mồm ta

- Để cơ ngài đây là cố ý không hiểu hay là thật sự không hiểu dụng ý của vương thượng đây?

Ta khó chịu nhìn Nhất Phong rồi trực tiếp đem tay của Hắc Kỵ ngoạm vào miệng.

- Á!!!!!!!! ĐAU!!!

- Mề Bối..

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì tiếng nói kia lại một lần nữa đem ta vào giấc mộng. Lúc này nàng ta cũng không có lần tránh mà trực tiếp hiện nguyên hình xuất hiện trước mặt ta.

- Cô là ai? Vì sao lại giúp ta?

- Tôi là tiền kiếp của cô...

Ta trở mắt nhìn nàng ta từ trên xuống dưới. Quả thật bên tay phải của nàng ta cũng có vết bớt Hỏa Linh Hoa kiếm.

- Tiền kiếp?

- Phải! Tôi là Bích Lạc.

Ta sắp ngất đến nơi. Mẹ ta ơi cũng đừng hù chết tiểu hài tử ta đi, tiền kiếp của ta lại là Bích Lạc thượng thần trấn giữ bát hoang?

- C-Cô đừng đùa ta chứ!

- Mề Bối, bây giờ tôi chỉ là hồn phách nên không thể duy trì mộng cảnh này trong thời gian ngắn. Nhớ kỹ tránh xa người có Linh Chi thuật, người đó chính là kẻ hại tôi rơi vào tâm ma. Cô phải tìm được chuyển thể của Đắc La Úy Trì thượng thần đến lúc hấn thức tỉnh nhất định phải nói với hấn Đắc La Úy Nhạc chính là chìa khóa.

Ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thoát ra khỏi mộng cảnh. Bên tai còn vang lên tiếng đại biến thái

- Hạ Mề Bối! Hạ Mề Bối! Chết tiệt, Hắc Kỵ tại sao nàng ấy vẫn chưa tỉnh.

- Vương thượng chuyện này thuộc hạ cũng không biết.

- Thật ồn ào.

Đưa tay lên đầu xoa huyết thái dương ta mới lơ mơ nhận thức được mình trở về nguyên dạng như cũ. Chỉ khác là quần áo ta không cánh mà bay, trên người chỉ còn vụn một mảnh lá nào đó đủ để che những bộ phận cần che. Quay sang nhìn ba tên kia thì cả ba đều đỏ mặt quay sang hướng khác. Ta có cảm tưởng như ai đó vừa rút gân mặt của mình.

- BA ĐẠI NAM NHÂN CÁC NGƯỜI CÁI GÌ THẤY CŨNG ĐÃ THẤY RỒI CÒN GIẢ VỜ THEN THÙNG CÁI GÌ!!!!

Tịch Ưông Kỳ không được tự nhiên mà đem ngoại bào của mình quăng lại cho nàng rồi tức tốc đem cả hai tên kia kéo đi chỗ khác.

- Khụ! Hiện tại linh lực bổn cung không đủ nên trước hết nàng cứ mang tạm ngoại bào của ta đi.

Ta khó khăn lắm mới kiềm chế mình không chửi đổng. Khoác áo của đại biến thái lên người ta mới nhận thấy thật ra vóc người ta so với đại biến thái chênh lệch quá lớn, đến cả cái áo cũng dài như vậy. Nhìn nhìn một khúc ngoại bào còn lê lét trên đất 1s,2s,3s...

* Xoẹt *

- Khốn khiếp!

- Ai?

Tịch Ưông Kỳ dù đã tự trấn an bản thân rằng không được nghĩ đến khung cảnh hoa xuân đó nữa nhưng vẫn không khống chế được nhịp tim đập liên hồi.

- Vương thượng có phải chúng thuộc hạ đã thấy những gì không được thấy đúng... um..

Hắc Kỵ ngây ngô quay sang hỏi chủ nhân của mình nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị Nhất Phong bịt miệng.

- BẠN HỮU NẾU HUYNH MUỐN TÌM CHỖ CHẾT THÌ KHÔNG NÊN KÉO TA THEO A~

Nhất Phong nhìn thấy mặt Tịch Ưông Kỳ mây đen ùn ùn thì đỏ mặt hời hợt.

- Vương thượng chúng thuộc hạ cái gì cũng chưa thấy...

- Cả hai khi trở ra liền ngâm mình dưới hồ Mộc U đi.

-...

Nhất Phong gào thét trong lòng. Vương thượng a~ người đột nhiên thay đổi làm chúng thuộc hạ thật khổ. Để cơ a Để cơ ngài cũng nên giúp chúng ta thuận hóa bản tính sáng nắng chiều mưa của vương thượng đi.

- Á! CỨU MẠNG!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đắc la úy trì?

Sau khi bọn ta an toàn thoát ra bên ngoài thì đại biến thái liền không thấy bóng dáng. Ta bây giờ chỉ muốn về phòng đánh một giấc nên không quan tâm lắm là hấn đi đâu.

Khi tỉnh lại thì trời đã đến đêm bụng ta cũng sôi sùng sục.

- Hoa yêu muối có đó không?

- Vâng!

Hoa yêu đáp lại sau đó thì xuất hiện trước mắt ta, vẫn là bộ dạng tiểu la lị khiến ta muốn dằm vò một phen.

- Khụ! Cái kia muối có thể dẫn ta đến phòng bếp có được hay không?

Hoa yêu lắc đầu nhìn ta như thể ta là sinh vật lạ.

- Để cơ ở đây không có phòng ăn đâu. Thần tiên như điện hạ không cần phải ăn cũng có thể sống như bình thường.

Ta gần như hóa đá. Hay lắm thần tiên thì không cần ăn nhưng ta thì cần a~ CMN thần tiên đúng là trâu bò thật. Ta âm thầm roi lệ trong lòng.

- Được rồi muối cứ ở đây đi ta ra ngoài một lát.

- Vâng!

Ta men theo trí nhớ mà đi vòng qua cái đình khi sáng mình ngồi cùng đại biến thái. Nhìn thấy ánh trăng ta bỗng nhiên nhớ tới Hỷ Phụng. Thờ dài một hơi không biết nàng ấy bây giờ thế nào, ta căn bản còn chưa chào một tiếng đã biến mất tăm. Ngắm đi ngắm lại nếu lão cha lão mẹ nói cho ta biết ngay từ đầu thân thể của mình thì ta đã có thể chuẩn bị tâm lý trước.

Trong tâm trí ta đột nhiên xoẹt qua những hình ảnh mờ ảo. Thứ ta thấy chính là người nam nhân roi huyết lệ bên xác Bích Lạc thượng thần. Bị kịch nối tiếp bi kịch.

《 Mũi hương cánh hoa lê

Vươn trên tà áo ai thoảng qua giữa dòng người tấp nập

Đằng sau bức màn nhung chỉ là sự tĩnh lặng cô đơn

Chỉ nghe thấy tiếng chim vàng anh riu rít trên cành

Cùng cơn gió nhẹ lướt qua từng kẽ tay... 》

Không hiểu vì sao ta lại hát bài hát này, tâm ta đau. Ta biết đây thật sự không phải là cảm xúc của chính ta mà chính là của Bích Lạc tiền kiếp của chính ta. Tuy không hiểu nhưng ta biết nàng yêu nam nhân kia, nếu không yêu nàng đã không tự tay giết chính mình, tự tay bóp nát tình yêu vừa mới chớm nở ấy. Đây là cái mà nàng ấy gọi là yêu sao? Thà mang bồi nhọ thanh danh để bảo vệ nam nhân kia cũng quyết không để nam nhân kia biết được sự thật hay sao?

《 ... Ta ngồi trên thuyền

Đem mái chèo nhỏ gạt đi hết sương mù mờ mịt

Thời gian như nước trôi nhanh

Cảnh tượng tươi đẹp trước mắt

Trong phút chốc đã héo úa tàn phai... 》

Đột nhiên một cơn gió nhẹ hất tung toàn bộ cánh hoa lê lên trời, tiếng đàn vang vọng khắp u cốc, hòa vào đó là tiếng hát trầm thấp của đại biến thái. Đột nhiên ta cũng thả hồn theo nhạc dựa theo những dòng ca từ mà hát, hát cùng hắn. Càng hát ta lại thấy tim mình càng đau, nước mắt cũng theo đó rơi xuống. Bích Lạc ơi Bích Lạc cô nuôi tiếc chứ, nuôi tiếc Đắc La Úy Trì?

《 Gió đã tàn, nồng ấm đã tan

Im lặng chất chồng, tĩnh mịch bữa vầy

Dung mạo này dưới trăng càng hiện rõ

Khi hoàng hôn đã tàn

Cánh sắc sớm chiều cũng trở nên mờ ảo

Ta quay đầu bước lại con đường xưa

Giữa nghìn trùng mây khói, rốt cuộc ta là ai

Chỉ một đêm mưa rào phảng phất

Cũng đã đủ lấp đầy đúng sai giữa nhân gian

Đợi đến đêm Trung thu trăng tròn

Ta sẽ đến gõ cửa hỏi thăm

Phiến đá ấy đã phủ đầy rêu xanh

Dòng nước chảy bào mòn theo năm tháng

Cạn hết chén rượu nồng

Vẫn không tháo gỡ được mối duyên tình vẫn vương

Bờ mi người long lanh đắm lệ

Thấp thoáng những vui buồn cùng sương tuyết người đi... 》

Nhạc đã dứt nhưng nước mắt ta còn đó. Đại biến thái đột nhiên đưa tay giúp ta hứng từng giọt từng giọt lệ rơi xuống.

- Nàng dựa vào cái gì khóc?

Ta ngẩn người nhìn thấy đuôi tóc hắn đã hóa bạc, màu mắt cũng chuyển đổi theo. Không phải đôi mắt vô cảm như trước mà là tĩnh mịch như hồ nước mùa thu, dịu dàng, ấm áp.

- Đại biến thái? Không! Ngươi là ai?

Hắn khựng người lại rồi cười. Nụ cười ấy khiến tim ta đau nhói.

Ta khó hiểu nhìn nam nhân này.

- Ngươi là ai? Ngươi đã làm gì đại biến thái.

Toàn thân ta căng cứng mọi lúc đều có thể phòng thủ. Không ngờ vừa đến đây chưa đầy hai ngày đã có kẻ địch đến thăm. Lại còn lựa lúc đêm khuya tĩnh mịch như thế này.

- Bích Lạc nàng thật sự muốn đoạn tuyệt với ta? Đoạn tuyệt với Đắc La Úy Trì này ư?

Từ Diệp Phi Hồ.

A? Đắc La Úy Trì thượng thần này rút cuộc là thật hay giả? Tịch Uông Kỳ đã đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cao trào

- Đừng nói đùa. Ta căn bản không quen biết ngươi, dựa vào đâu ngươi nói mình chính là Đắc La Úy Trì, hơn nữa chẳng phải hắn đã chết từ vạn năm trước rồi sao.

Đắc La Úy Trì nhìn ta cười khẽ.

- Bích Lạc nàng quả thật muốn phôi sạch quan hệ với ta.

Cảm giác đau nhói khiến cho ta khó chịu.

- Ta là Hạ Mễ Bối không phải là Bích Lạc, xin lỗi ngươi nhận lầm người rồi.

Nói rồi ta dứt khoát bỏ đi nhưng chưa được vài bước thì đã bị kéo trở về.

- Haha một kẻ vì yêu mà chết như ngươi cũng có gan nói với bản tọa như vậy. Bích Lạc a Bích Lạc ngươi cũng quá ngông cuồng đi.

Đột nhiên cổ bị bóp chặt khiến cho ta không kịp trở tay. CMN quả nhiên là hàng fake.

- Dừng tay!

Đại biến thái không biết từ đâu xuất hiện khiến ta mừng rớt nước mắt. Hay lắm! Mau cứu ta đi.

- Ồ! Đây không phải là tên tiểu tử bị Thiên giới vứt bỏ hay sao?

- Không biết nương tử nhà ta đắc tội gì mà khiến cho Thủ Nhạc đại nhân đích thân đến Mộc U cốc này vậy?

"... "

Được rồi đại biến thái câu nói này của ngươi mới khiến ta sợ hãi. Nếu không phải cổ ta bị xách lên thì có lẽ bây giờ ta đã khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt xuống đất, ngươi nói dối không chớp mắt như thế quả thật cũng là một loại công phu đấy. Nhưng cách này cũng khiến cho tên kia giảm bớt lực trên cổ ta.

- Tịch Uông Kỳ ngươi cho rằng bản tọa là kẻ ngu sao? Từ khi nào ngươi tổ chức đại hội vậy.

- Thất lễ, Tịch mỗ vốn muốn tổ chức nhưng nương tử nhà ta không muốn làm ồn ào nên chỉ nhờ trời đất chứng giám sống yên ổn trong Mộc U cốc này thôi. Thủ Nhạc đại nhân hạ thủ lưu tình tha Bối nhi của Tịch mỗ xuống có được hay không.

Nghe đại biến thái gọi mình một tiếng Bối nhi ta thiếu chút nữa thì ngất đến nơi. Lợi dụng lúc tên Thủ Nhạc không để ý ta dùng hết toàn lực dùng chân đá vào bụng hắn, cùng lúc đẩy đại biến thái một tay cầm kiếm một tay ôm ta nhảy ra xa. Thủ Nhạc không ngờ ta lại chống trả nhưng hắn không tức giận, chỉ nhìn ta rồi cười lớn

- Hahaha Bích Lạc ngươi đầu thai rồi mà còn thú vị như vậy, thật khiến cho bản tọa muốn đem ngươi âu yếm dưới thân.

Ta vừa nghe đến đã tức giận đến run người. Mẹ kiếp tên cận bã này ta thề một ngày nào đó ta sẽ tự tay giết hắn.

- Hình như Thủ Nhạc đại nhân hiểu lầm, đây là nương tử của ta chứ không phải là Bích Lạc thượng thần mà ngài tìm. Đêm đã khuya thỉnh ngài ra về.

Đại biến thái một phút trước còn bình tĩnh bây giờ sát khí nổi lên cuộn cuộn khiến cho người ta sợ hãi. Ta ghé sát tai hắn thì thầm

- Uy đại biến thái ngươi bình tĩnh một chút đừng để bị kích động.

Ta có hảo tâm nhắc nhở hắn nhưng đại biến thái căn bản không để ta vào mắt chỉ chú tâm nhìn đến tên Thủ Nhạc bại hoại kia.

- Hậu bối như ngươi cũng có quyền ngăn cản bản tọa? Ngươi quả thật giống với Bích Lạc đều ngông cuồng như vậy. Thật đáng tiếc lần này lại bị tiểu tử ngươi phá hỏng chuyện tốt.

- Tốt tốt cái con khi! Lão bệnh hoạn nhà ngươi tốt nhất nên tự mình đâm mình chết đi, nếu không cũng có ngày có người giết chết ngươi.

Ta ý thế có đại biến thái kè bên nên tranh thủ mắng vài câu cho bỏ tức. Ai ngờ được vừa nói xong liền chọc cho hắn tức giận. Thủ Nhạc con ngươi vận vẹo lập tức trên tay xuất hiện trường thương hướng về phía chúng ta mà công kích.

Ta chợt dạ nhìn đại biến thái làm khẩu hình miệng với mình.

- Phiền phức!

Được rồi! Lần này ta thừa nhận là mình sai nên ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đại biến thái vì phải bảo hộ ta nên bị yếu thế hơn. Cả hai một bên là kiếm một bên là thương. Thương khắc kiếm cũng là chuyện hiển nhiên, thậm chí ta còn thấy được đại biến thái bị hạn chế ở tầm tấn công gần, hầu hết đều bị một chiêu của Thủ Nhạc hóa giải. Ta lo lắng nhìn đại biến thái sắp không chống cự được liền không biết phải làm gì. Quay qua quay lại ta chỉ thấy dưới chân mình có vài cục đá thì nhặt lên dùng hết sức bình sinh ném vào mặt Thủ Nhạc.

* Bộp *

Ta trở mắt cá chết ra nhìn cục đá của mình chuẩn xác đập vào sấu gáy của tên bại hoại kia nhưng cũng không hề hấn gì đến hắn, thậm chí còn nhìn ta với ánh mắt tóe lửa.

- Mau tránh!

Ta chỉ kịp nghe tiếng hô của đại biến thái sau đó thì bị Thủ Nhạc một chưởng đem ta đánh lên tường đá. Không biết lực phù ngũ tạng của ta đã nát chưa nhưng ta bây giờ ta thật muốn CMN giết chết tên khốn khiếp Thủ Nhạc này. Đột nhiên Hỏa linh hoa kiếm trên tay ta phát sáng, ta cảm nhận được toàn thân mình như được rót vào một lượng linh lực cực kì lớn. Sau đó ta gần như mất hết lí trí điên cuồng tấn công Thủ Nhạc.

- Haha Bích Lạc ngươi cuối cùng cũng thức tỉnh rồi.

Thủ Nhạc híp mắt nhìn mỡ nữ hóa điên.

- Haha... kích thích không... Thủ Nhạc đại nhân?

Hạ Mễ Bối liếm liếm môi, hàm răng trắng muốt lộ ra phía sau nụ cười ác liệt. Chớp mắt một cái nàng đã xuất hiện ngay bên cạnh Thủ Nhạc, nắm lấy y phục hắn giật mạnh xuống dưới, chiếc lưỡi đình hương liếm láp vết máu trên má hắn do bị móng vuốt của nàng đâm trượt qua.

- Hừm máu của ngươi cùng một tên ăn mày rất giống nhau...

Mỡ nữ bật cười, ánh mắt ngạo nghễ đâm thẳng vào mắt Thủ Nhạc, hàm răng cắn chặt lại với nhau, tạo nên nụ cười của quỷ.

- Ngươi có biết giống nhau chỗ nào không? Haha cả hai đều tanh tươi như thứ sinh vật hạ đẳng.

Thủ Nhạc bật cười đưa tay lên tình dùng một chưởng đẩy lùi mỡ nữ về sau nhưng không giống như dự đoán của hắn, bàn tay truyền đến cơn đau nhói.

- Tanh tươi...

Hạ Mễ Bối phun cánh tay đã bị xé nát của Thủ Nhạc xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ khuôn mặt diêm lệ của nàng.

Thủ Nhạc liếc nhìn mỡ nữ, ánh mắt mang theo sự khinh thường.

- Người dám cùng bản tọa đối nghịch chỉ có hai loại, một là kẻ đã chết, hai là kẻ sống không bằng chết.

- Hừm thế còn phải xem ngươi bản lĩnh thế nào đã. Ha... Haha... Hahaha... hahahahahahahahaaaaaaaaa...

Hạ Mễ Bối điên cuồng cười to, móng tay đâm sâu xuống mặt đất đầy máu, chiếc lưỡi đình hương dạo quanh một vòng quanh miệng, ánh mắt phát ra ánh sáng khát máu.

Thủ Nhạc hưng phấn nhìn mỡ nữ hóa điên, đến cả đại biến thái cũng kinh sợ trước nhân dạng hiện tại của nàng. Tóc đỏ như máu, con ngươi đen không thấy đáy ẩn chứa ham muốn giết chóc.

- Thú vị. Lần này không uống công bản tọa đến đây một chuyến.

Người ta nói thiên tài sợ yêu nghiệt, yêu nghiệt sợ bệnh thần kinh, bệnh thần kinh sợ không muốn sống. Bởi vậy như mỡ nữ bây giờ - kẻ vừa bệnh thần kinh vừa không muốn sống, vô địch!

Sau câu nói cảm thán kia Thủ Nhạc ngạc nhiên nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang nắm lấy trái tim hắn. Hạ Mễ Bối cười to dùng tay còn lại đâm thẳng vào não bộ, từ từ móc sống bộ não kia ra. Nàng không quan tâm trái tim vẫn còn đập mạnh mẽ trên tay, đôi môi sớm đã vương máu khế cong lên một đường cong tuyệt đẹp.

Nhân lúc không ai chú ý phần hồn của Thủ Nhạc liền thoát li chỉ để lại cái xác ở đây. Hắn căn bản đã chạy rồi. Mỗ nữ chán ghét nhìn đám mây đen kịt chạy xa.

- Nhảm chán!

Từ bên ngoài Thiên hậu Mục Y Vũ cùng Bách Lí chiến thần nhanh chóng bay đến Mộc U cốc. Cả hai vừa thấy cảnh tượng trên thì đồng loạt lo lắng.

- Mẹ Bối!

Mỗ nữ đối với tiếng gọi của lão cha lão mẹ đều không có phản ứng.

- Uông Kỳ mau dùng vòng Định Tâm bản thân đưa cho người.

Mục Y Vũ dồn toàn lực chế trụ mỗ nữ nhưng toàn bộ đều bị kết giới hấp thu không còn một móng.

- A? Các người là đến đây chơi với ta hay sao?

Hạ Mễ Bối ánh mắt ngưng đại nhìn ba kẻ còn sót lại trong Mộc U cốc.

Tịch Uông Kỳ sớm đã thấy kinh hãi trước sức mạnh của mỗ nữ. Đáng ra hắn không nên rời khỏi đây. Đột nhiên hắn cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn về phía mình. Hóa ra nàng đã sớm dùng định thân chú lên người hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích.

- Ha... Người thật soái!

Một tiếng cười ngọt ngào của mỗ nữ lọt vào tai hắn, Tịch Uông Kỳ có chút ngẩn ngơ nhìn nàng. Hạ Mễ Bối hầu như không quan tâm đến lão cha cùng lão mẹ đang bị mình nhốt trong kết giới, đôi mắt mờ màng chớp chớp, sau đó nàng cho ngón tay dính máu của mình khẽ liếm.

Đúng vậy, ngón tay dính máu của Tịch Uông Kỳ khi đánh với Thủ Nhạc còn đang chảy.

Hạ Mễ Bối cười khúc khích, chọc cho Tịch Uông Kỳ muốn tặc mao, tiểu Kỳ lại trưởng thêm một vòng.

Đến lúc đó thì gân xanh của Tịch Uông Kỳ toàn bộ đều theo đà nổi lên. Hắn điên cuồng ngấu nghiến môi nàng, đem y phục nàng xé nát, trở về với bản năng nguyên thủy nhất.

Mục Y Vũ cùng Hạ Dĩ Khiêm thấy Hạ Mễ Bối hành động không chút ý tứ thì thiếu chút nữa thổ huyết đến nơi. Lại thêm một tên Tịch Uông Kỳ bị chơi đùa đến mất lí trí.

Thiên hậu tức giận quay sang nhìn phu quân của mình nhưng lại sắp tự mình hộc máu mà chết. Ngay cả lão chồng cũng sốc đến phát ngốc. CMN Hạ Mễ Bối sau chuyện lần này nhất định phải đem con nhốt trong chuồng Dao Đông bảy bảy bốn bốn mươi chín ngày.

Hạ Mễ Bối thi triển ảo chú đem cả hai đến một nơi khác, chỉ riêng hai người. Chuẩn xác nằm trên giường ấm, nệm êm.

Nụ hôn điên cuồng như không thể dừng lại. Bàn tay Tịch Uông Kỳ di chuyển khắp nơi trên cơ thể nàng, khiến cho thiên hạ trong ngực hắn mềm nhũn.

- Haha...

Hạ Mễ Bối như một tiểu yêu tinh ngã người lên cơ thể hắn, thì thào.

- Thật hưng phấn đi? Nam nhân chỉ toàn là cảm thú.

Tịch Uông Kỳ bật cười, thất lung động mạnh, tiểu Kỳ đi thẳng vào mặt động ẩm ướt.

- Ah! Đau...

Đại biến thái! Hai chân nàng từng tơ máu từ từ chảy xuống. Hạ Mễ Bối ngã người ra phía sau. Không cần phải bạo lực thế chứ.

Mỗ nữ đầm lên tám lưng cứng rắn phát ra tiếng "bộp" Thế nhưng càng kích thích tiểu Kỳ trước lên hai vòng.

- Ah... ah... ah!!! Biến thái!!!! Ah...

Mỗ nữ bị Tịch Uông Kỳ đâm đến phát đau, cơ thể liên tục vận động, miệng muốn sụp mí mắt. Mái tóc cùng màu mắt cũng từ từ chuyển về như cũ.

Từ Diệp Phi Hồ

Mẹ ta ơi ta vừa viết H văn, H văn đó!!!!

Chương 14: Mười bốn

Đế hậu Mục Sở Chu ngồi trên phượng kỷ xoa xoa gân xanh trên trán. Chuyện này đối với một người trầm tĩnh như bà cũng khó thể chấp nhận được. Còn đang tính truyền ngôi lại cho đứa cháu gái kia thì lại nghe tin nàng cùng với Uông Kỳ vương thượng phát sinh cái loại quan hệ không hợp lễ tiết. Bà thật muốn một tay chỉ trời chửi đổng. CMN cái gia quyến toàn là nữ nhân bỏ nhà theo trai thì còn đâu mặt mũi của tổ tông nhà Thần tộc nữa.

Đang lúc bà kêu trời than đất thì Nguyệt Nô phi như bay vào điện, quần áo nhăn nhúm như vừa bị ai đó giầy vò một phen. Nàng cũng không hành lễ một cái mà hét lớn.

- B-Bệ hạ! Không xong! Cấp bách!

Đế hậu nhú mày nhìn Nguyệt Nô thở gấp nói không đầu không đuôi. Nha đầu này từ khi nào đã quên nguyên tắc trong cung rồi.

- Nguyệt Nô người quên mất trong cung còn có quy củ hay sao. Hấp ta hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì nữa.

- Bệ hạ chuyện trách phạt thần có thể dời lại hay không. Bây giờ Thiên hậu đang cùng Uông Kỳ vương thượng đánh đến long trời lở đất ngoài chuồng Uông Đông kia kia.

- Cái gì? Chuyện gì xảy ra?

Nguyệt Nô sợ đến rớt cả người.

- Thần cùng với Nguyệt Nha đang theo lệnh bệ hạ canh giữ bên ngoài chuồng Uông Đông để Đế cơ bên trong bề quan. Nhưng mà Thiên hậu đột nhiên xông đến đòi phá chuồng nói là muốn đánh chết Đế cơ, bọn thần không biết phải xử lý như thế nào đúng lúc Uông Kỳ vương thượng xuất hiện. Hai bên giằng qua giằng lại, một bên thì nhất quyết đòi hành hung Đế cơ, một bên thì nhất quyết bảo vệ Đế cơ. Kết quả xảy ra hỗn chiến, còn chưa hết. Ngay cả Phượng quân, Chiến thần, hộ vệ của vương thượng cũng tham chiến. Thần khó khăn lắm mới chạy ra được, bây giờ Nguyệt Nha sống hay chết thần cũng không rõ.

"... "

Đây là cái tình huống gì? Chuyện nào nhiệt nên kéo đến đoàn tụ?

- Đế hậu... trước khi thần đi hình như còn thấy... Đình tiếp dư, Phiêu phi dẫn theo cả hậu cung đi đến...

* RẦM *

- KHÓN KHIẾP THEO TRĂM TỐI ĐÓ NGAY!

- Phiêu Tề, cái đồ xà tinh nhà ngươi tới đây làm gì?

Nạp Lan Duệ nhìn thấy địch thủ truyền kiếp của mình thì máu nóng sôi trào.

Nam nhân mang huyền y ánh mắt đầy khiêu khích, căn bản không sợ thiên hạ thêm loạn.

- Nạp Lan Duệ chả phải đây là hoàng cung Thần tộc hay sao, ta thân là phi tử vì sao không được đi dạo quanh hoàng cung? Hay là ngươi sợ bệ hạ thấy vẻ đẹp của ta mà bỏ rơi ngươi?

Nạp Lan Duệ vừa đánh với Hạ Dĩ Khiêm vừa đấu võ mồm với cung tần mỹ nam trong cung, mà người dưới hân một bậc là con yêu xà Phiêu Tề này chính là người mà hân ghét nhất.

- Cái con mẹ nhà ngươi mới là thất sủng ấy. Hai tên hộ vệ kia qua đây thay ta đấu, để ta xuống đánh con xà tinh về nguyên hình nguyên dạng xem xem hân còn dám vênh váo nữa hay không.

Nạp Lan Duệ vừa nói với Nhất Phong cùng Hắc Kỳ đứng ngơ ngác bên dưới xong thì trực tiếp cầm vũ khí công kích Phiêu Tề, lưới thương còn chưa đụng đến người thì đã bị một chưởng đánh bật ra ngoài.

- CÁC NGƯỜI LÀM LOẠN ĐỦ CHƯA HẢ????

Đế hậu Mục Sở Chu ánh mắt đầy sát ý nhìn mờ hỗn độn trước mắt mình. Một bên thì đám hậu cung bát nháo đứng xem chính kịch đầu đá cung đình, một bên thì giết giết chém chém. Thật khiến bà già này tức đến nghẹn lời.

Nạp Lan Duệ vừa thấy Đế hậu thì trường thương trên tay liền ném ra đằng sau, khuôn mặt đáng thương nhìn nàng.

- Chu Chu, Phiêu phi tính ăn hiếp ta!

Một đồng người có mặt ở đó thật muốn phi nhỏ trình độ mặt dày của Phụng quân. Đế hậu lúc này chẳng thèm để ý đến vẻ mặt của ai kia mà trực tiếp tiến đến chỗ Ôn Kỳ vương thượng cùng Thiên hậu. Bà liếc nhìn Tịch Ôn Kỳ dù đã thu liễm bớt linh lực nhưng vẫn có thể nhận ra vị trí hấn đứng vừa có thể thuận lợi bảo vệ chuông vừa có thể đánh trả bất cứ lúc nào. Nghĩ lại thì bà cũng nên xem xét về việc đem hấn gả cho Mễ Bối.

- Y Vũ con đây là tính trái lệnh của trẫm?

- Mẫu thần! Con của con làm sai con có quyền phạt. Lấy lý do gì không cho con phạt nó?

Thiên hậu bủm môi tỏ vẻ khó chịu. Hay lắm! Dù sao bà cũng chỉ muốn thử tên tiểu tử thói này một chút, kết quả thì kéo cả một cái hậu cung đến.

- Mễ Bối là thái nữ kế tiếp của Thần tộc, việc quản giáo nó không phải chỉ riêng con. Ngay cả bà già này con cũng nghi ngờ?

- Đúng đúng!

Nạp Lan Duệ khi này bị ngớ lơ không nhận được mà lên tiếng. Vẫn là phu nhân của hấn nói hợp lẽ phải.

- Chẳng đúng đúng cái gì! Nguyệt Nô dẫn đám oanh oanh yến yến ấy về hậu cung đi. Phiêu phi, Đình tiếp dư ở lại. Còn về Phụng quân phạt hấn chép nữ nhi phép tắc 1000 lần, chép khi nào xong mới cho ăn cơm. Nếu để ta biết ai thay hấn chịu phạt thì cẩn thận cái mạng.

- Chu Chu!

- Đừng có được voi đòi tiên.

Nạp Lan Duệ nước mắt lưng tròng, ủy khuất mà phi như bay về điện. Chu Chu thật xấu xa! Hấn không thèm nói chuyện với nàng nữa.

Đế hậu sớm quen với tính trẻ con hay giận dỗi này của Nạp Lan Duệ rồi nên cảm thấy chuyện này không có gì đáng nghiêm trọng. Ưu tiên trước mắt là phải giải quyết chuyện của Mễ Bối đã.

- Vương thượng! Người đã làm nên chuyện tày đình ảnh hưởng đến thể diện thần tộc bây giờ còn dám đến đây náo loạn?

Tịch Ôn Kỳ bị đích thân Đế hậu chỉ trích không những không chối bỏ mà còn cúi người nhận lỗi.

- Tịch mỗ biết mình sai nên đến đây thỉnh tội. Chỉ xin Đế hậu tha Mễ Bối ra Tịch mỗ nguyện ý thay nàng chịu phạt.

Lão cha lúc này mới phần nộ thực sự, đem toàn bộ khí lực rống lớn.

- Mễ Bối cái con khi ấy. Bảo bối nhà ta là để cho tên tiểu tử nhà người gọi hay sao, còn làm mặt giả nhân giả nghĩa có tin lão gia ta đánh người nát thành đồng thịt hay không?

- Khụ khụ...

Thiên hậu Mục Y Vũ nhìn lão chồng nhà mình tức giận quên mất cả hình tượng cao cao tại thượng, nước miếng bay như mưa phùn thẳng ba thì đằng hắng nhằm đem hấn về trạng thái ban đầu.

Đế hậu ánh mắt nghiêm nghị như muốn nhìn thấu tâm Tịch Ôn Kỳ.

- Ngoại tôn nữ của Thần tộc trước sau gì cũng phải thừa kế chức Thần đế nhưng chuyện thành ra như vậy, tội không thể tha.

Nói rồi Đế hậu hóa ra một con trùng nhỏ màu đỏ ra trên tay.

- Vương thượng nếu người đồng ý chịu phạt thì có thể tự mình nuốt Thực tâm cỏ này, ta đã trích máu của Mễ Bối ở đây, nếu người làm nàng đau khổ Thực tâm cỏ sẽ cảm ứng từ từ bò đến tìm người mà cắn xé cho đến khi thất khiếu mà chết. Liệu người có dám?

Hạ Di Khiêm lập tức hóa đá tại chỗ. Thực tâm cỏ? Cái này có nghĩa là mẹ vợ tính đem tên nhãi này nạp vào hậu cung của bảo bối? Hấn run rẩy nhìn lão bà nhà mình, ánh mắt ủy khuất đến đáng thương.

- V-Vợ à! Chuyện này...

- Mẫu thần Thực tâm cỏ có phải còn hơi nhẹ hay không? Nếu con nhớ không lầm thì cái Mộc U cốc của tên tiểu tử này có hồ Tuyết Liên cũng rất hữu dụng không bằng chúng ta lấy luôn chủ quyền đất ở đây đi.

* Phập *

Bách Lí chiến thần như bị một dao găm vào tim. Mẹ nó à ít ra nàng cũng phải bên vực cho bảo bối nhà chúng ta chứ.

Thiên hậu vừa nghe con gái mình góp ý thì liền nhận thấy mình có thiếu sót lớn.

- À! Vậy có thêm một điều kiện phiên vương thượng ngài giao quyền quản lí Mộc U cốc đây. Như vậy ta có thể sắp xếp cho người cùng Mễ Bối hạ phạm.

- Được!

Tịch Ưông Kỷ không chần chờ mà nuốt trọn Thực tâm cổ vào miệng.

Hắc Kỳ cùng Nhất Phong đồng loạt ôm ngực mà thổ huyết. Thần tộc đây là cả nhà thừa nước đục thả câu, muốn đoạt hết tài sản hồi môn của vương thượng nhà bọn hần hay sao? Còn cả khi nào thì vương thượng nhà hần lại trở nên dễ dãi như vậy, đây là do Đế cơ câu dẫn ngài ấy trước. Thật là không công tâm a~

* Âm *

Đương lúc Đế hậu âm thầm tính toán có nên chuẩn bị ngày nghỉ đi đến Mộc U cốc vừa mới kiếm được về để nghỉ dưỡng hay không thì chuông Ưông Đông âm một tiếng vỡ vụn thành một cái lỗ to ở bên mép.

- Khụ... khụ... ngạt chết ta!!

Từ trong khói bụi mù mịt, một nữ chặt vật leo ra khỏi đồng đồ nát trước bao ánh mắt hóa đá.

Thiên hậu nhìn thấy cảnh tượng này còn phải giật mình. Nha đầu này như vậy mà có thể phá được pháp ấn ra ngoài?

- Mẹ?

Ta thật không thể ngờ chính mình tỉnh lại nơi xa lạ. Kí ức cuối cùng ta có thể nhớ được là cảnh tượng ta cùng với đại biến thái vật lộn với nhau trên giường, hơn nữa giấc mơ này thật quá sống động đến nỗi khi nhớ lại ta còn tự mình chảy máu mũi. Khụ! Có thể do chính ta tưởng tượng quá nhiều.

Nơi ta tỉnh lại hoàn toàn là một màu trắng xóa vô định, thậm chí đi mãi đi mãi vẫn không tìm được đích đến. Đến lúc ta hầu như phó mặc cho số phận thì Bích Lạc một lần nữa xuất hiện, lần này nàng không hề nói gì chỉ nhập vào thân xác của ta điểm nhẹ một cái liền phá ra một lỗ hổng lớn thông ra bên ngoài.

- Mẹ! Làm sao mọi người lại đến đây đông đủ vậy?

* Bóp *

Lời vừa dứt lão mẹ một lần nữa đem đôi dép trị giá 5 tệ ném vào khuôn mặt khả ái của ta rồi rống to.

- Cái đồ nghịch nữ. Xem hôm nay lão nương có đánh chết con hay không?

Ta vừa đau vừa tức, không quản hậu quả mà trực tiếp hướng lão mẹ nhe răng trợn mắt.

- Mục Y Vũ! Rút cuộc mẹ lượm con ở xó xỉnh nào, chỉ hỏi một câu liền hành hung con cái. Chúc mừng, mẹ nhất định là đạt chuẩn mẹ mìn của năm, 500 anh em vỗ tay rơi lệ, sắp đoạt giải noben văn học "1001 cách giày xéo con ghê đến khủng bố".

Thiên hậu cũng nghiêng răng nghiêng lợi, còi cả chiếc dép còn lại cầm trên tay, rất không hình tượng chống nạnh, chửi đến hăng hái.

- Phái! Nha đầu thối như con đung là không phải con gái ta, nhất định là bị đám y tá oanh oanh yến yến kia đánh tráo rồi. Con gái ta khi nào thì đàn độn đến hết thuốc chữa, công lực thì không đủ xách dép cho người ta, đến cả não cũng bị thông cho một lỗ lớn. Thử nói xem ta sinh ra người hay là khí? Nhất định là khí! Không! Là một con tinh tinh xổng chuồng.

Tịch Ưông Kỷ nghe hai mẹ con người nói ta cãi liền lựa chọn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không quan tâm. Chỉ có Hạ Dĩ Khiêm đau khổ không nói nên lời.

- Vợ à..

- CÂM MIỆNG!

Hạ lão gia vừa chen lời thì liền nhận cái nạt đến hồn phách lên mây, không dám hó hé gì thêm. Chỉ có lão đại của lão đại này giờ kìm nén không bộc phát nhưng bây giờ cũng phải máu dồn lên não, đem cả một trường cung phía sau đánh sập. Cả hai mẹ con phía bên kia im bật.

- Hai con đười ươi các người cãi nhau xong chưa?

"..."

Đến bây giờ ta thật sự nghi ngờ đây là đặc tính của gen di truyền.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tì! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nữ nhi tướng phủ

- Tổ mẫu có thể nào suy nghĩ lại lần nữa hay không?

Ta đau khổ nhìn xuống công luân hồi. Tại sao chuyện này chỉ có mình ta là không thể có ý kiến chứ. Ít ra thì trước khi đem ta quăng xuống thời đại nào đó thì cũng nên chuẩn bị một đồng vàng phòng thân.

Để hậu còn đang bận cùng Diêm vương trò chuyện nên bỏ ngoài tai lời của mẫu nữ. Duy chỉ có Hạ lão gia thương xót con gái, khóc đến hoa lê đái vũ.

- Huhu bảo bối! Con ra đi nhớ phải gọi điện về cho baba.

Ta thật muốn thổ huyết.

- Cha nghĩ thời cổ đại còn có điện thoại hay sao? Gọi bằng niềm tin ấy!

Quay sang nhìn đại biến thái đứng trước công luân hồi đối diện. Hắn vẫn duy trì tư thế mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tim nhìn phổi. Thần thái vẫn điềm tĩnh như chuyện hạ phạm không có gì to tát. Cái dáng điệu này làm ta muốn bay sang đập hắn lẫn thẳng xuống, tránh cho mấy nữ quý đi đầu thai cứ nhón nháo muốn phá hàng đứng lên trên nhìn ngắm trai đẹp.

- Để hậu yên tâm, chuyện của tiểu thần Mễ Bối cứ để cho bản quan lo, chắc chắn không để nàng chịu thiệt thòi.

Phán quan là một lão nhân gia râu tóc bạc phơ, vừa nói vừa hiện hậu hướng phía ta cười cười. Chẳng biết sao ta lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, da gà da vịt cứ nổi hết lên.

- Tiểu thần mau uống bát canh Mạnh bà này đi!

Một tiểu quý mang bát canh đen thùi lùi đưa cho ta rồi nhanh nhẹn chạy sang đưa cho đại biến thái. Không biết đám nữ quý kia bị cái gì kích thích, thấy đại biến thái uống xong canh Mạnh bà liền như hóa điên, chen lấn xô đẩy thoát khỏi vòng vây của mấy tiểu quý binh, miệng còn hét to "Của ta, của ta". Cái quan trọng ở chỗ, ta vừa vịn nằm trên quỹ đạo của các nàng, ta chưa kịp uống canh Mạnh bà thì thân già đã bị đụng đến chân thương còn ưu ái được nữ quý nào đó dùng móng hắt thẳng cổ xuống công luân hồi.

- KHỐN NẠN!!!!!!

Phán quan đỏ mặt hồi nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt rồi quay hét lớn với đám quý sai.

- Còn đứng đó làm gì không giúp vương thượng thoát khỏi đám nữ quý đó. Có tin bản quan moi hết mắt của các người đem đi nấu canh Mạnh bà hay không hả?

"... "

Cũng may mẫu nữ đã sớm bị đá đít đi đầu thai, nếu không nàng thật sự kinh tởm đến phát điên.

Chu tướng phủ một đêm ồn ào náo nhiệt. Chu phu nhân mang thai đến kì sinh nở nên hạ nhân trong phủ ai nấy cũng đều bận rộn.

- Aaaaaa...!!!

- Phu nhân cố lên đứa bé sắp ra rồi!

Chu Diệp Quân một thân giáp bào đi qua đi lại trước cửa phòng, hồi hộp chờ đợi đứa con đầu lòng ra đời. Ông sống đến từng tuổi này rồi, ra ngoài chiến trường giết không biết bao nhiêu là giặc mà bây giờ lại trở nên luống cuống.

Sau 2 khắc thời gian. Bà đỡ vui vẻ ôm một đứa bé bước ra ngoài, hướng phía Chu Diệp Quân hành lễ.

- Chúc mừng tướng quân, là một bé gái khỏe mạnh.

Chu Diệp Quân tay cầm trường thương đã quen, bỗng nhiên phải ôm một hài tử nhỏ xíu như vậy cũng trở nên khó khăn. Căn bản là hắn sợ là nàng bị đau.

- Phu quân!

Nhược Chi Lan ánh mắt dịu dàng nhìn hai cha con. Thật không ngờ nàng vất vả khấn vái bao lâu nay cuối cùng phật tổ cũng thương xót ban cho bà một đứa con.

- Chi Lan! Nàng xem nên đặt tên là gì đây?

Chu Diệp Quân cười tí cả mắt, đưa tay cù lét hài tử đang nằm trên tay khiến nó la hét vang trời.

- Thật khả ái a~

Ta có cảm giác thật xúc động muốn chửi đồng. CMN lão nương đây là một thiếu nữ khả ái, lão "cha" này không biết điểm dừng hay sao?

Nhưng mà ta lệ rơi đầy mặt, phát hiện chính mình như vậy mà lại biến thành một hài tử còn chưa dứt sữa, muốn chửi cũng chỉ phát ra vài tiếng ô ô chọc cho người ta thích thú. CMN nhất định sau khi đại biến thái đầu thai ta sẽ trực tiếp tiễn hắn về lại Diêm phủ quây quần bên đám nữ quỷ háo sắc đó, còn ta thì ở lại đây ung dung hưởng thụ cuộc sống tràn đầy ánh nắng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Kiếp thứ nhất

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Tiếng hét the thé của nha hoàn vọng tới gần. Ánh nắng lọt qua mí mắt, ta lười biếng ngáp một cái, vận người, quãng thời gian này thật thoải mái, không cần lo âu chuyện gì, không có lão mẹ hung dữ, không phải tính toán xem khi nào đến kì hạn xuất bản truyện đam mỹ mới, không có cái bản mặt xui xẻo của tên đại biến thái kia.

Đại biến thái...

Ta mở mắt, lộ ra bản mặt hung thần ác sát. Chỉ cần nhớ tới bóng dáng của hắn thôi cũng khiến cho ta nổi điên. Đừng ngạc nhiên vì sao ta uống canh Mạnh Bà mà vẫn nhớ chuyện kiếp trước, vì căn bản ta đã kịp uống đầu.

- Tiểu thư đừng làm A Liễu sợ. Tiểu thư đợi một chút A Liễu gọi gia nhân đến cứu tiểu thư.

Ta ngồi dậy nhìn nha hoàn đứng cạnh kia khuôn mặt hoảng sợ vừa hét vừa đảo dác nhìn xung quanh tìm người tới giúp. Từ ngày ta đầu thai làm nữ nhi tướng gia thì không phải lo ăn lo mặc, suốt ngày được người khác hầu tận răng, ngay cả đi vệ sinh cũng có nha hoàn đi theo chùi đất. Khụ! Nói về việc đây thì ta hoàn toàn bất lực, mấy bà vú nuôi nhà ta toàn là la sát, hề ta không cho mấy tiểu nha hoàn thực hiện "nghĩa vụ" thì các nàng liền đòi đánh mắng.

Đến cả leo cây mà cũng có nha hoàn nguyện hi sinh bảo vệ thì ta cũng không còn gì có thể thốt nên lời.

- Không cần! Tự ta có thể xuống.

Nói rồi ta thành thực nắm lấy thân cây nhảy xuống. Nha hoàn thiết thân kia bị dọa đến hóa đá. Ta bắt giác thờ dài, nàng ta cũng quá nhất gan đi.

- A Liễu không phải tự nhiên mà nguoi chạy đi kiếm ta ấy chứ?

A Liễu vẫn còn sợ hãi nên giọng nói cũng run rẩy theo.

- Tướng tướng tướng gia... muốn tiểu thư đi cùng ngài ấy đến đến... nhà của Binh Bộ thượng thư.

- Nói với cha ta cứ đi trước, lát ta sẽ theo sau.

Binh bộ thượng thư cùng cha ta chính là bạn chí cốt lâu năm, bình thường lúc rảnh rồi cha cũng thường xuyên đem ta qua bên đấy chơi. Nghe nói hoàng thượng rất trọng dụng cả hai, vì thế nên mấy năm nay bổng lộc phát ra cũng không hề keo kiệt tí nào.

- Nhưng mà tướng gia nói tiểu thư phải đi cùng ngài ấy.

- Được rồi! Ta đi là được chứ gì.

Lúc ta chạy đến đại sảnh thì lão cha đã ngồi đợi ở đấy. Chu Diệp Quân nhìn ta từ trên xuống dưới rồi lắc đầu ngao ngán.

- Thôi vậy! Đã tục thì cho tục luôn.

Mí mắt ta giật giật nhìn lại áo quần của mình. Ta ăn mặc thế này là đã chỉnh chu gấp khối lần so với lúc ở hiện đại rồi đấy.

Sau đó lão cha ta kể một mớ chuyện cũ. Đại khái là hai bạn già thế non hên biển, kết nghĩa huynh đệ, nếu hai nhà sinh con ra đều cùng giới tính thì kết nghĩa huynh đệ tỷ muội, còn khác giới tính thì cứ thế mà tiến tới hôn nhân bền vững.

Nói đến đây ta đột nhiên túa mồ hôi hột. Mắt liếc nhìn chiếc vòng bảo thạch trên tay. Trước khi đầu thai, Hạ lão cha vì lo lắng nên tiết lộ cho ta một chút về màn "nàng dâu nhỏ theo đuổi tướng công".

Ta ôm ngực, bình tĩnh hỏi cha.

- Cha! Cha có biết cảm giác khi bị một ngàn con ngựa chạy trong lòng hay không?

Cha Chu nhìn ta đầy vẻ khó hiểu khiến cho lòng ta càng thêm náo nức. Ta phất tay, vẻ mặt so với người dầm phải phân còn muốn sinh động hơn.

- Không! Cha không hiểu đâu.

Ta thật tò mò muốn xem Phiêu phi cùng Đình tiếp dư tồn hết bao nhiêu giấy mực để viết nên câu chuyện cầu huyết nhân gian đây. Vừa nghĩ ta vừa cười đến man rợ. Hay lắm! Tịch Uông Kỳ lão nương liền sẵn sàng đá nguoi về lại Diêm phủ.

Phủ Binh bộ thượng thư đông nghệt người đến chúc mừng ngày vui, cha ta gặp vài đồng僚 nên cũng chen chân vào chào hỏi. Chỉ có ta là mang trong mình tinh thần chiến đấu chạy thẳng đến viện của An phu nhân. Gia đình trong phủ vốn biết mặt ta nên cũng không cản trở. Núp bên ngoài cửa nhìn vào trong Kỳ phu nhân tay ôm một bọc vải quần đũa bé bên trong. Kỳ lão gia vừa nhìn thấy ta thì cười đến sung sướng.

- Tiểu tử! Con thật tốt số, vừa mới sinh ra đã có vợ chờ sẵn rồi.

Ta chột dạ, quyết định không núp nữa mà trực tiếp đi vào. Kỳ phu nhân ngồi trên giường, từ ái vẫy tay với ta.

- Bối Hinh mau lại đây xem tướng công con.

Ta không khách khí đem thân mình leo lên giường, giường mất cá chết nhìn cái bọc trước mắt. Thật là xấu a~ Chọc tay lên mặt cục thịt đại biến thái, bắt chột hấn cảm ngón tay ta đưa vào miệng làm tim ta khẽ rung rẩy. Lúc này mới hiểu được luân hồi là thế nào. Linh hồn kiếp trước dù có yêu hận sâu đậm thì kiếp này một khi đã luân hồi liền trở thành một tờ giấy trắng tinh khiết, rũ bỏ mọi oán niệm.

- Thích không?

Kỳ phu nhân vỗ nhẹ đầu ta rồi từ tốn hỏi. Nếu bây giờ trả lời "thích ăn hiếp nó" thì nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết nên ta rất thức thời chỉ nói vồn vện một chữ "thích".

Kỳ lão gia vỗ vai ta một cái, suýt chút nữa thì khiến ta ngã nhào xuống giường.

- Haha tốt tốt! Sau này hai đứa có thể sống đến bách niên giai lão rồi.

Cũng may Kỳ phu nhân kịp thời kéo ta ngồi vững nếu không ta thật sự muốn chửi đồng.

- Phu nhân cứ nghỉ ngơi, ta ra ngoài tiếp khách.

Nói rồi Kỳ lão gia dáng người tiêu soái bước ra khỏi viện. Còn ta thì ngây ngốc nhìn đại biến thái cho đến khi lão cha đã tàn tiệc, sai gia nhân đến dẫn ta về.

- Con thấy Kỳ Uông như thế nào?

- Kỳ Uông?

Ta khó hiểu quay sang nhìn lão cha.

- Là đứa nhỏ sau này con cưới về làm tướng công ấy.

Mí mắt ta giật giật, miễn cưỡng khen vài câu.

- Kỳ lão gia đặt tên thật có chiến lược, tầm nhìn xa trong rộng. Quả không hổ là Binh bộ thượng thư của Thiên triều.

Kỷ Uông - Uông Kỷ... Phiêu phi, Đình tiếp dư, các ngài đây là lười suy nghĩ hay là thật sự muốn ta tức đến nhe răng trợn mắt đây. Đến cả cái tên còn có thể đảo ngược lại, là đạo lý gì?

Kể từ đó cứ dăm ba hôm ta lại đến phủ Kỷ lão gia vài lần, lần nào đi ý muốn đem đại biến thái đập về Diêm phủ đều tự nhủ phải đem đại biến thái đập từ mặt đất trở về lại Diêm phủ. Nhưng mà... ta ôm mặt khóc ròng, suy nghĩ vì sao ta lại năm lần bảy lượt tha cho nó.

Vỗ vỗ mặt, mau chóng lấy lại tinh thần. Hôm nay là sinh nhật năm tuổi của Kỷ Uông vừa vặn hôm nay là hội hoa đăng, nhân cơ hội này dẫn nó ra khỏi phủ sau đó dàn dựng một vụ chết đuối không ai biết không ai hay, như thế ta có thể hoàn thành kế hoạch rồi.

- A Liễu người xuống phòng bếp lấy một đĩa bánh cao quế đến đây.

- Vâng!

Để tránh cho nha đầu này cứ lằm bằm trong miệng, ta thuận tiện kiểm soát đem nàng đi chỗ khác. Còn mình thì bước đến bàn đá dưới tán cây ngồi xuống.

- Bối Hinh!

Cái giọng điệu trẻ con giả bộ chính chắn này, không nhìn ta cũng đoán được là ai. Kỷ Uông đặt mông ngồi xuống đối diện cùng ta, miệng cười như nở hoa. Thằng nhóc này càng lớn càng trở bông, giống đại biến thái như một khuôn.

Ta rất không có hình tượng đem chân gác lên ghế, còn mình thì phè phỡn bóc một khối điểm tâm cho vào miệng.

- Làm sao? Hôm nay lại tính khoe khoang cái gì nữa rồi.

Kỷ Uông sớm đã quen với tính phóng túng của ta nên không biểu cảm gì.

- Không có! Cha ta nói tối nay hoàng cung cũng tổ chức tiệc hoa đăng. Hoàng thượng cho phép các đại thần trong triều dẫn theo gia quyến đi dự tiệc. Chu thúc cũng có nói sẽ cho Bối Hinh cùng ta đi nữa. Thật là cao hứng a~

* Phụt *

Toàn bộ nước trà ta vừa uống, vì tin tức không mấy vui vẻ kia liền hướng phía quần áo Kỷ Uông tại vị.

- Bối Hinh làm sao vậy?

Thằng nhóc đó ngược lại không có mấy phần ghét bỏ mà còn giúp ta lau sạch vụn trà trên tay.

- Không có gì, chỉ là ta không muốn đi thôi. Đến hoàng cung rất phiền phức, đủ thứ quy củ, rất gò bó.

Kỷ Uông nhìn ta với vẻ khó xử, một lúc lâu mới dám lên tiếng.

- Chu thúc cũng nói lần này đích thân Hoàng hậu gọi cả hai chúng ta vào, nếu không đi thì sẽ khi quân phạm thượng.

"... "

Đúng là chuyện gì dính đến tên hơi hám của đại biến thái đều là chuyện cầu huyết không lối thoát.

Chuyện cầu huyết khi chơi game là gì?

- Là khi bạn đang đánh quái hăng say thì bị người đứng đầu sever " vô tình " đánh đến cạn HP.

- Sỉ nhục hơn nữa khi bạn đang kiên quyết không nạp tiền vào game thì cứ vài giây lại có một đám người nạp VIP xuất hiện trước mặt bạn.

- Chưa kể đến chơi game còn được nghe các thành phần top game chửi nhau vì hai bang đánh nhau kẻ thắng người thua.

AI CHO TA LƯƠNG THIỆN!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hậu cung hiểm ác

Tối hôm đó cha ta quả thật ném ta cùng với Kỷ Uông giao cho vú nuôi chuẩn bị tiến cung một chuyến. Thằng nhóc Kỷ Uông kia đương nhiên không biết trong cung hiểm ác như thế nào, trên đường đi cứ nhìn đông ngó tây, không thể nào ngồi yên. Trái lại ta lại cảm thấy lần này Hoàng hậu triệu kiến nhất định không có ý gì tốt, điều này khiến ta lo lắng không thôi. Tinh thần muốn thả lỏng chút cũng không được.

- Bối Hinh! Trong cung thật tráng lệ a~

- Kỷ Uông bây giờ vào cung rồi người đằng hoàng một chút cho ta, nếu còn nhốn nháo cẩn thận ta đem cái mũi nhỏ của người đánh đến thâm tím.

Trước ánh mắt uy khuất của Kỷ Uông ta một chút cũng không mềm lòng kéo hắn quy củ theo mấy công công vào trong.

Thật ra Kỷ Uông ngạc nhiên cũng đúng. Tòa cung điện này chỉ nội một cái sân thôi cũng bằng cả phủ nhà ta, nếu không có mấy người công công đi trước dẫn đường thì có lẽ ta đã đứng giữa mê cung mà khóc ròng.

Đi được giữa đường thì một cung nữ trẻ tuổi, nhìn trang phục chắc cũng thuộc hàng nhị đẳng trở lên đã đứng trước chờ sẵn. Nàng ta nói với hai công công dẫn đường.

- Hoàng hậu có lệnh, triệu đích nữ tướng gia vào điện yết kiến.

- Vâng!

Ta thậm chí vừa cảm nhận được một trận rét run. Hay lắm! Xét ra thân thể này chỉ vừa mới mười tuổi đã oanh liệt nằm trong tầm ngắm của hồ ly hoàng hậu. Tiểu công công tên Hỷ Tử vừa nhận được lệnh liền hướng phía ta mà hành lễ, sau đó dắt Kỷ Uông đi trước. Thằng nhóc này vừa rời khỏi ta chưa được nửa bước thì mếu máo.

- Ta không đi! Ta muốn ở với Bối Hinh!

Ta dở khóc dở cười. Không biết sau khi kết thúc kiếp này thì đại biến thái nhớ lại sắc mặt sẽ đại biến như thế nào a~ nghĩ nghĩ ra vẫn phải chuẩn bị tinh thần đối phó với boss lớn nên bớt thêm một gánh nặng cũng tốt.

- Kỷ Uông người theo Hỷ công công đi trước, ta đi thỉnh an Hoàng hậu xong sẽ đến cùng người. Yên tâm!

Nghe ta nói xong Kỷ Uông mới do dự nôi gót theo sau hai công công kia, trước khi đi hắn còn kéo sát ta lại nói.

- Có gì bất trắc nhất định phải đợi ta đến cứu Bối Hinh.

Nói rồi Kỷ Uông cũng không dưng đưa trực tiếp quay đầu bước đi. Ta bỗng chốc bật cười. Đứa nhỏ này lại đọc quá nhiều truyện bát nháo ở ngoài rồi. Nhưng nó lại khiến cho tim ta đột nhiên thay đổi lạ thường.

Người đứng đầu hậu cung hiện nay chính là Lưu hoàng hậu, nghe nói cũng từ nhà Lưu Thái phó mà tiến cung. Đáng lẽ chức vụ này phải do Đào phi lên làm chủ nhưng không biết Lưu hồ ly này lại giở thủ đoạn gì khiến cho Đào phi đắc tội hoàng thượng, từ trên mây một bước rơi xuống vực thẳm. Cả nhà Đào quốc công bị tịch biên, trai thì xung quân, gái thì bán ra ngoài. Còn Đào phi liền bị biếm vào lãnh cung vĩnh viễn. Nghĩ nghĩ có khi nào bà ta muốn gây sức ép cho cha ta không nhỉ. Tướng phủ trước sau gì trong tay cũng giữ binh phù, nếu hoàng hậu muốn mượn sức lực của cha ta đưa thái tử lên ngôi an toàn thì cũng không phải không có khả năng.

- Chu tiểu thư mời!

Bất giác ta đã bước vào Ninh Tú cung. Thật muốn ngăn cản ánh mắt chính mình không nhìn loạn nhưng cuối cùng ta chỉ có thể lắc đầu cảm thán. Hai chữ: XA XỈ!

Lưu hoàng hậu một thân huyết y ngồi trên phượng kỷ, ánh mắt lãnh đạm nhìn ta. Cả người ta cứng ngắt học theo mấy cung nữ quy củ thỉnh an nàng.

- Thần Chu Bối Hinh bái kiến Hoàng hậu, Hoàng hậu vạn tuế!

Một lúc lâu nàng cũng không có cho ta đứng lên mà ung ngồi uống trà. Bà nội nó, lão nương nếu không phải lo cho cái mạng nhỏ của mình thì đừng hòng bà già kia còn có thể chánh chọi ăn bánh uống nước thế đâu. Quý đến đi cảm thấy chân mình đau nhức thì Lưu hoàng hậu mới vờ như ấy nấy.

- Thái Nhi sao lại thất trách như vậy. Chu tiểu thư đến cũng không nhắc bổn cung miễn lễ cho nàng. Thật là...

Cung nữ Thái Nhi kia vào cung đã lâu làm sao mà không hiểu được dụng ý của Hoàng hậu. Nàng ta cúi đầu nhận tội.

- Là nô tỳ làm sai.

Ta khinh bỉ nhìn hai chủ tớ kẻ xướng người họa. Kiếp này tính ra cũng không uổng phí, có thể xem chính kịch cung đình trong truyền thuyết. Ta sớm đã luyện đến trình độ trong lòng tuy đang bất mãn đến cùng cực nhưng bên ngoài vẫn là một bộ dáng tươi cười rạng rỡ. Điều này cũng phải cảm ơn những năm tháng đi làm, gặp những thành phần khách hàng lương tâm chó gặm rồi.

Lưu hoàng hậu thân thiết kéo tay ta ngồi kế bên, còn đẩy đĩa bánh với chung trà vừa rồi nàng vừa uống sang chỗ ta.

- Hình nhi đừng giận, bổn cung nhất thời hồ đồ. Trên bàn đây là bánh hoa đào bổn cung vừa sai Thái Nhi làm, Hình nhi mau nếm thử một chút.

Ta thật muốn giờ ngón giữa lên trời. Bà cô già này tưởng ta thật sự là con nít dễ dụ chắc, chỉ vì một vài miếng bánh dư thừa mà đánh mất thể diện ư? Không! Nhất định là không. Lại còn cái gì mà Hình nhi. Lão cha nhà ta còn chưa có gọi thân thiết thế đâu.

- Tạ hoàng hậu chiếu cố. Bối Hình rất thích bánh hoa đào nhưng đây là điểm tâm của hoàng hậu, Bối Hình nào dám nhận.

Lưu thị một mặt thì cười hòa ái, một mặt thì hướng tới ta ám chỉ.

- Haha quả nhiên là con nhà tướng gia, thật biết gia giáo lễ nghĩa. Sau này thái tử lấy người nhất định hài hòa chung sống rồi.

Mí mắt gia giật giật liên hồi. WTF? Lại chuyển biến theo cái chiều hướng bán thân cầu vinh rồi.

- Thái tử?

Ta rút cuộc chuyển sang giả ngu, nhất quyết không hiểu bà già này nói gì. Thật sự đối phó với thành phần sánh ngang với con hồ ly được đang ngồi trên ngai vàng kia khiến ta dứt không ít dây noron thần kinh.

- Bổn cung suy tính trước mặt hoàng thượng xin hoàng thượng hạ chiếu ban hôn cho hần, mà Hình nhi quy củ đoan trang thật đúng là vừa ý bổn cung. Hình nhi cảm thấy thế nào?

Ta căng thẳng đến nổi mồ hôi ròng ròng. Nếu bây giờ trước mặt hoàng hậu từ chối thì sẽ khiến nàng tức giận, không chừng còn có thể viện cớ mà trách tội xuống tướng phủ.

- Tạ hoàng hậu ưu ái. Nhưng chuyện đại sự vẫn là nên để bậc trưởng bối quyết định, hướng hồ Bối Hình cảm thấy mình tầm thường quê mùa, chỉ sợ thái tử gia không thích...

Ta không đồng ý cũng không nói rằng mình sẽ không đồng ý, úp úp mở mở liên tục tiếp nếm sự việc này về tay lão cha. Lưu thị lần này thật sự đem ta đánh giá một lần, không biết đang âm mưu chuyện gì. Nàng lúc này không đề cập đến chuyện ban hôn nữa mà phát tay nói

- Cũng đã đến lúc mở hội hoa đăng rồi, Thái Nhi phân phó người dẫn Chu tiểu thư đến ngự hoa viên đi. Bổn cung chuẩn bị một chút.

- Vâng!

Nói rồi Thái Nhi tùy tiện phân phó một tiểu công công hộ tống ta đi. Còn mình thì quay trở lại hầu hạ Lưu thị. Vừa vào trong Thái Nhi đã nhỏ giọng hỏi.

- Nương nương người thật sự nghĩ lợi dụng tướng phủ sẽ là lựa chọn đúng?

Hoàng hậu âm trầm nhìn ra ngoài.

- Dương phi gần đây chiếm được sủng ái, nhị hoàng tử còn được Thừa tướng chống lưng. Đương nhiên sủng ái của Hoàng thượng không phải là vĩnh viễn nhưng bổn cung vẫn phải vì thái tử suy tính chu toàn. Chu Diệp Quân trong tay nắm binh phù, bổn cung lại nghe hần yêu chiều nữ nhi. Nếu đem nữ nhi của hần ban hôn cho thái tử thì hần tướng phủ cũng phải nghĩ đến một đời còn lại của nàng mà dốc sức phò tá thái tử đăng cơ.

Thái Nhi không tiếp tục hỏi nữa. Chuyện của chủ tử nô tỳ như nàng cũng không nên biết quá nhiều.

Thôi công công bên người hoàng hậu dẫn ta đi ngang qua Đông cung vừa đi ta vừa đau đầu suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào thì đã nghe tiếng ồn ào bên đình viện. Vốn tính làm ngơ nhưng vừa quay sang nhìn thì ta muốn bay sang đập thẳng nhóc Kỷ Uông lăn xuống hồ. Không biết lại chọc trúng nhân vật nào mà lại bị kèm cặp hai bên.

- Thôi công công! Không biết người bên kia là ai?

Thôi công công đang trước dẫn đường đột ngột bị gọi lại nhìn sang thì cung kính đáp lại.

- Hồi tiểu thư người kia là thái tử điện hạ, nô tài mạo muội khuyên tiểu thư không nên chen ngang vào, sẽ làm thái tử điện hạ tức giận.

Hắc huyết đầy đầu. Ngần lần con mẹ nó. Lão nương đây chỉ mới có mười tuổi, chưa được hưởng thụ tuổi thơ tươi đẹp thế quái nào năm lần bảy lượt đều phải căng não ra suy tính đối phó với boss lớn. Hay rồi trong một ngày liền gặp được hai nhân vật vai vế chỉ sau hoàng thượng một chút. Thờ dài một hơi.

- Cảm tạ Thôi công công khuyên bảo, nhưng là chuyện này ta không can thiệp là không được.

Nói rồi không đợi Thôi công công nói thêm ta trực tiếp đi đến rồi lớn giọng nói.

- Dừng tay!

Thái tử hiện giờ chỉ là một thằng nhóc tám tuổi bắt quá được cái mã là ngâm thìa vàng trong miệng. Ánh mắt tuy non nớt nhưng có chút kiêu ngạo.

- Ai cả gan làm phiền bốn thái tử?

Nhóc con kia vừa quét mắt qua thì ta liền thỉnh an theo kiểu hết sức qua loa.

- Thần Chu Bối Hinh thỉnh an thái tử điện hạ.

- Hừ! Thì ra là nữ nhi tướng phủ.

Ta cũng không quan tâm tính tình trẻ con của thằng nhóc này làm gì, nhìn sang Kỳ Uông, thấy quần áo nó lồi thối thảm thương ta cũng không mấy vui vẻ. Kỳ Uông dù sao cũng là đại biến thái đầu thai, nếu có người bắt nạt hắn thì người đó chỉ có thể là ta thôi. Ta vẫn còn nhớ rõ đám tiên kiếm hán biến ra làm ta thảm thế nào a~

- Không biết vị bạn hữu này của thần đã phạm phải tội gì khiến cho thái tử không vui?

- Bốn thái tử chẳng qua muốn trang trí cho ngọc thổ của mình thì đột nhiên hấn chạy đến làm ngọc thổ hoảng sợ chạy đi mất.

- Bối Hinh ta không có làm, là thái tử muốn dùng chuỗi sắt nung nóng đánh dấu lên con thỏ nhỏ.

Ta liếc mắt nhìn quả thật trên tay nó tài hầu hạ thái tử vẫn còn cầm cái chuỗi sắt nung nóng in chữ NÔ. Thằng nhóc này còn nhỏ như vậy mà đã lộ bản tính hung bạo, sau này lên làm vua thì chỉ có thể là hôn quân khiến dân chúng lâm than. Nghĩ đến chuyện hồ ly hoàng hậu muốn ban hôn cho ta với hắn thì liền rung mình ghê tởm.

- Thái tử điện hạ rộng lượng tha cho hắn một mạng, dẫu sao hôm nay là hội hoa đăng nếu chuyện này đến tai Hoàng thượng thì sẽ khiến cho ngài ấy phiền lòng. Thần nguyện ý tặng xích thố vừa bắt được dâng cho điện hạ, ngày mai liền phái người đưa đến trước tẩm cung.

- Được! Nhưng tội này vẫn phải phạt. Người đâu! Nếu ngọc thổ đã mất thì đem một chữ NÔ này ban tặng cho hắn ta đi.

Mẹ kiếp. Tên thái tử thành công lọt vào danh sách đen của ta rồi đấy, mắt nhìn chuỗi sắt ngày càng tiến gần đến bàn tay trắng trẻo mập mạp của Kỳ Uông, một chút thời gian suy nghĩ cũng không có, liền trực tiếp nhào qua.

* Xèo, xèo *

Ta cơ hồ ngửi thấy mùi thịt khét càng ngày càng nồng. Nhìn xuống quả thật mu bàn tay đã biến thành xám đen. Cô nãi nãi nó! Ta đau đến nỗi không có sức lực để hét.

Thái tử cùng Kỳ Uông đều kinh ngạc nhìn ta. Kỳ Uông lợi hại hơn nữa vùng khỏi tay hai tiểu thái giám, đem chuỗi sắt quăng ra xa rồi khóc ngày càng to.

- Huhu Bối Hinh là lỗi của ta, chúng ta không chơi nữa.... chúng ta trở về đi.

- Thái tử cũng đến giờ rồi, chúng ta nên đi thôi. Không nên để Hoàng thượng cùng Hoàng hậu chờ lâu.

- À ừ đi thôi!

Nhìn thấy Kỳ Uông vừa nhếch nhác vừa run rẩy ta cũng không nỡ làm hắn hoảng sợ thêm nữa. Từ đây muốn trở ra ngoài cung cũng còn một khoảng khá xa, ta thì không còn chút sức nào cả. Vô vô vai Kỳ Uông, ta cố gắng nặn ra nụ cười méo mó.

- Kỳ Uông ra ngoài xe ngựa gọi A Liễu cùng vú nuôi đến đây.

Kỳ Uông căn bản không nghe ta nói gì, chỉ chăm chăm ôm lấy ta không buông, khóc càng lợi hại hơn.

- Huhu ta không đi! Ta không bỏ Bối Hinh!

Ta dở khóc dở cười.

- Kỳ Uông nghe ta, đi kiếm người đến giúp ta quay trở về phủ, vết thương này để lâu sẽ rất xấu. Hay là người muốn ta xấu đi?

- K-Không có!

- Tốt lắm! Vậy nhanh đi đi đừng chậm trễ.

Kỳ Uông rất nghe lời. Không mè nheo nữa mà dùng đôi chân nhỏ của mình chạy thật nhanh. Đến khi ta không còn thấy bóng dáng của thằng nhóc ấy nữa thì liền buông xuôi nhắm mắt bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hồn loạn

- Chu huynh chuyện Hoàng hậu triệu kiến Bối Hinh đến có phải có gì đó uẩn khuất?

Kỷ lão gia vừa nhìn bàn cờ trước mắt vừa hỏi Chu Diệp Quân.

- Ta nghe nói gần đây nhà Thừa tướng ý thế hiếp người rất nhiều, chín mươi phần là do Dương phi đắc sủng mà kiêu.

- Ý của huynh là hoàng hậu muốn tướng phủ chống lưng cho thái tử?

Chu Diệp Quân thờ dài một hơi, ông cả đời này tận lực vì dân vì nước luôn muốn làm trung thần nhưng hết lần này đến lần khác đều bị kéo vào trong vũng lầy. Vừa nghĩ đến nữ nhi thương tích trở ra liền đau xót không thôi.

- Phải. Hoàng thượng trước giờ luôn kiêng kỵ binh phù trong tay ta. Một mặt trọng dụng nhưng một mặt cử người giám sát nhất cử nhất động của tướng phủ. Chuyện ngày hôm qua chắc cũng đã đến tai Hoàng thượng.

Kỷ lão gia cũng phải lắc đầu.

- Vậy huynh tính như thế nào?

- Cái này ta cũng không biết, phải để Bối Hinh tính lại mới hỏi rõ được.

Trong không gian u tối, ta đột nhiên thấy lão cha Hạ Dĩ Khiêm xuất hiện, khuôn mặt lấm la lấm lét hướng phía tai ta mà nói nhỏ, sau đó biến mất không một bóng dáng. Vừa nghe xong ta tức đến mở bừng mắt thức dậy. CMN hay lắm Phiêu phi lão nương nhất định ghi thù người.

Có vẻ ta nằm trên giường cũng khá lâu nên tay chân đều tê cứng, mắt nhìn thấy bàn tay mình bị băng bó thành cái bánh chưng thì không khỏi thờ dài. Điều ta không ngờ tới là thằng nhóc Kỷ Ưông vẫn còn ở trong phòng ta, nhìn nó ngồi ngay ngắn trên bàn tay cầm cuốn sách binh pháp đọc ta quả thực có một chút si ngốc. Thật không ngờ thằng nhóc này cũng có lúc điềm tĩnh như vậy.

Kỷ Ưông cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng hướng về phía mình nên ngẩng đầu nhìn qua. Thấy nàng tỉnh lại hấn lại mừng đến rơi nước mắt.

Đột nhiên nhìn thấy Kỷ Ưông chảy nước mắt ròng ròng ta cũng quýnh quáng không biết xử lý thế nào. Mẹ nó có khóc cũng là ta khóc chứ không phải thằng nhóc gây họa như người khóc đâu.

- Này! Ta còn chưa chết người khóc lóc cái gì. Trên đời ta ghét nhất nam nhi trai tráng mà rơi lệ.

Kỷ Ưông ngăn ra nhanh tay quệt hết nước mắt, nhưng là đang đà khóc nên cái bộ dáng nhìn đến mặt đỏ tai hồng của nó khiến ta bật cười.

* Phi *

- Được rồi! Được rồi không cầm kim nén.

Ta vầy vầy tay để Kỷ Ưông đến gần, nhìn qua nhìn lại sau một đêm não loạn đứa bé này trưởng thành hơn rất nhiều.

- Bối Hinh ta sau này ngày ngày học tập, sẽ không để người khác ức hiếp, cũng không để Bối Hinh bị ức hiếp, ta bảo vệ Bối Hinh.

Ta cũng không để tâm cho lắm vì thằng nhóc này mới có bảy tuổi thì làm được cái gì. Cho nên trực tiếp quăng ra sau đầu cho đến khi lão cha cùng Kỷ lão gia trở vào.

- Bối Hinh đã tỉnh?

- Ân!

Cha Chu tùy tiện đem cái ghế xếp kê bên giường rồi lật ta qua rồi lật lại không biết xem xét cái gì, ta chỉ biết con mẹ nó lão nương sắp nôn tới nơi rồi.

Kỷ Ưông thấy lão cha ta hành xử như vậy cũng không có biểu cảm gì, chỉ cùng leo lên giường dùng hai tay hai chân bao bọc ta lại không để cho lão cha tiếp tục hành xác. Cả hai gia phụ đều cảm giác rằng mình so với lớp trẻ ngày nay còn thiếu vài phần mạnh dạn.

- Khụ! Lần này tiến cung chuyện gì xảy ra?

Lão cha cuối cùng cũng lên tiếng đánh vỡ không gian ngưng đọng.

- Bỏ qua đi! Hoàng hậu lần này lại có cái ý tứ muốn ban hôn cho con cùng thái tử. Định là vào sinh thần mười lăm của hần.

Ta rút cuộc nghiêm chỉnh báo cho lão cha một tiếng, nhận được lại ánh mắt thâm trầm của cả hai. Không những thế tên nhóc Kỷ Uông còn lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, tay hần còn không tự chủ được mà nắm chặt vạt áo của ta.

- Thật sự là như vậy?

Nhân trung của lão cha ngày càng vặn vẹo, sắc mặt càng ngày càng đen. Quả nhiên ông đoán không hề sai. Mẹ kiếp, lại dụng tâm cơ lên bảo bối nhà ông.

Trong lòng Kỷ lão gia cũng không yên ổn gì, vừa nghe đến chuyện ban hôn ông đã thấy tương lai Bối Hinh không mấy tốt đẹp, lại nói đến Kỷ gia trước đó được tiên đế ban một đạo thánh chỉ để trống, hoàng đế bây giờ đối với hai nhà Kỷ Chu vừa trọng dụng vừa có kiêng kỵ. Nếu lại hay tin cùng hoàng hậu có dính liếu nhất định không tránh được họa sát thân.

- Con vẫn chưa có trả lời, chỉ là giao việc này cho cha quyết định. Cha nên cân nhắc, Thái tử tính tình tàn bạo sau này dễ thành hôn quân, một nước có hôn quân ắt ngày diệt vong.

Quả thật Chu Diệp Quân cũng có cái này ý tứ. Nhưng là hoàng thượng ban hôn nếu ông một mực từ chối sẽ không cấp cho hoàng thượng mặt mũi, phạm tội khi quân.

- Ta cũng biết được nhưng không nghĩ hoàng hậu dùng cách này ép ta phò trợ thái tử.

Kỷ lão gia lần này rút cuộc im lặng cũng lên tiếng.

- Chu huynh tiên đế khi đó có một đạo thánh chỉ để trống ban cho Kỷ gia lần này...

Chưa nói hết câu Chu Diệp Quân đã lên tiếng cắt ngang.

- Không được. Chuyện này là chuyện riêng tướng phủ không lý nào lại kéo theo Kỷ gia cùng vào. Lại nói hoàng thượng đa nghi nếu thấy hai bên quá thân thiết sẽ nghĩ chúng ta xây dựng thế lực cấu kết với nhau.

Thờ dài một hơi. Ai nói làm quan thì sướng, gần vua như gần cọp không biết lúc nào phải roi dũa. Còn nói đến một đũa lười suy nghĩ như ta thì là một bề khổ không nói nên lời. Ta còn đang tính xem có nên tự sát rồi tiếp tục luân hồi hay không?

- Thôi! Con nên nghỉ ngơi đi, lần này khổ cực cho con rồi.

Nói rồi lão cha cùng Kỷ lão gia đồng loạt ra ngoài, không biết cố ý hay vô tình mà sự hiện diện của thằng nhóc Kỷ Uông cũng rơi vào quên lãng.

- Đây Kỷ Uông nguoi có thể buông ta ra rồi.

Thằng nhóc này không hề buông tay thậm chí còn siết chặt hơn. Ta đen mặt. Lão nương rõ biết là mình xinh đẹp không cần giả bộ đáng thương để ăn đậu hủ của ta đâu. Đang lúc ta tính hành hung thì nó lại dụi dụi, giọng non nớt nhưng lạnh đến rét run.

- Thái tử đáng chết, phải giết!

Ta ngẩn ra một lúc. Sau đó cốc đầu nó một cái, giọng điệu cũng khốc liệt đi mấy phần.

- Nguoi còn nói mấy lời kinh dị vậy nữa ta nhất quyết đem nguoi đá ra ngoài.

Kỷ Uông cũng không có nói gì chỉ giữ nguyên tư thế ban đầu.

Kể từ ngày đó Kỷ Uông cũng không có lẻo đẻo theo ta mà vào quân doanh cùng lão cha ta. Cứ thế đến khi hần mười bốn ta mười bảy. Hần đã hơn ta một cái đầu, ngũ quan càng ngày càng tuấn mỹ.

Ta đang ngồi gác chân lên bàn ăn bồ đào thì A Liễu từ bên ngoài chạy vào, hấp ta hấp tấp.

- Tiểu thư không xong Kỷ lão gia bị thích khách giết chết.

* Phụt *

Toàn bộ đem hạt bồ đào phun ra ngoài. Chuyện đang yên lành sao lại bị giết rồi.

- Kỷ Uông đã biết chuyện chưa?

A Liễu gật đầu.

- Đã báo cho Chu lão gia cùng Kỷ công tử. Hai người họ đang từ quân doanh trở về.

Ta vút hết đám bồ đào còn dở ở lại trực tiếp chạy qua Kỳ phủ. Vừa đến trước cửa đã thấy không khí âm ảm đi mấy phần.

- Tiểu thư!

A Liễu lo lắng ta bị đá kích nên tiến lên một bước đỡ lấy tay.

- Thi thể Kỳ lão gia bây giờ đặt ở đâu?

- Hồi tiểu thư đặt ở linh đường.

Ta cần môi bất chấp đầu tóc còn chưa chải gọn gàng đi thẳng vào trong. Còn chưa đến nơi đã nghe gia đình trong phủ hét thất thanh.

- Người đâu! Phu nhân tự sát!!

Mẹ nó một người chết còn chưa đủ còn muốn loạn thêm loạn.

- A Liễu đi mời đại phu đến đây nhanh lên!

- Vâng!

Ta không đi linh đường nữa mà hướng về biệt viện cầm đầu chạy, chỉ hy vọng Kỳ phu nhân không có cái gì xảy ra chuyện. Bên ngoài gia đình cùng nô tỳ chen chúc thành một đoàn, cũng không biết Kỳ phu nhân làm sao. Nhìn không thấy, cái gì cũng không biết khiến ta bức bối hết lớn.

- Mẹ kiếp các người tránh qua một bên.

Có vẻ như không ai ngờ tới chuyện ta xuất hiện nên cả đám ngoan ngoãn dọn ra một đường. Vừa nhìn thấy Kỳ phu nhân được người ta đem từ trên dây treo xuống. Ta sờ thử mạch đập, sau khi đã sờ qua sờ lại chục lần cuối cùng ngồi xổm xuống ôm đầu. Kỳ phu nhân... sớm đã tắt thở. Đột nhiên ngọc bội khắc hình rồng rơi ra từ trên người Kỳ phu nhân, cầm lên xem xét kỹ ta mới nhận ra chủ nhân của ngọc bội này.

- Người đâu... chuẩn bị tang lễ cho phu nhân...

Phân phó xong xuôi ta nhận thức được chuyện này do ai chủ mưu, cần môi đến bật máu. Mẹ nó đáng lẽ ta không nên đến đây. Bước nhanh trên mái hiên cũ, ta thậm chí không biết mình lang thang đến nơi nào. Nhược Chi Lan mất từ khi ta mới hai tuổi, ta còn nhớ mình thần thờ đến mấy tháng. Mấy tháng kia cũng nhờ Kỳ phu nhân thường xuyên đến phủ đem ta ở trong lòng an ủi nên mới trở lại bình thường. Đến bây giờ ta còn chưa hướng nằng nói lời cảm ơn nhưng là nằng bây giờ cũng theo bước Nhược Chi Lan đi về Âm phủ. Ta thừa nhận mình tuy có vô tâm nhưng đối với người thật lòng hướng về phía mình đối đãi thì không thể nào làm ngơ. Nhìn trời đổ mưa lớn ta lại muốn đứng dưới mưa nhìn lên, tự hỏi mình rút cuộc chết có nghĩa là gì. Trong cơn mưa làm nhòe đi tầm nhìn của chính ta, chỉ biết khi vừa nhìn thấy bóng dáng thẳng nhóc Kỳ Uông ta liền cười yếu ớt.

- Xin lỗi!

Thằng nhóc này bây giờ đã đủ lông đủ cánh rồi, có thể nhận thức được âm toán vương quyền là thế nào. Trong triều đình, không có cái gì gọi là công bằng, chỉ có sắp đặt! Người không phục thì chỉ có thể chết.

- Kỳ Uông! Xin lỗi! Là ta liên lụy Kỳ gia...

Từng giọt mưa thấm đẫm quần áo, không những người lạnh mà tâm cũng lạnh. Kỳ Uông thậm chí không để ta nói hết câu, chính hắn cũng cùng ta đứng dưới mưa. Cũng giống như lúc nhỏ hắn cùng ta chịu phạt. Quay sang nhìn người đứng bên cạnh, ta thậm chí còn nghi ngờ chính mình. Có phải hay không Kỳ Uông đang oán ta. Đang lúc ta suy nghĩ mình có nên đi khỏi đây hay không thì hắn lại ôm ta, cảm giác được chính hắn đang run rẩy.

- Không! Không phải lỗi của nằng, ta biết nguyên do thật sự.

Tuy tò mò nhưng cũng không hỏi, vì ta biết nếu hắn muốn nói thì chính hắn sẽ tự nói.

Tối hôm đó ta ở lại Kỳ phủ, cùng Kỳ Uông trong linh đường đốt giấy tiền vàng bạc. Không khí trong đây thật sự im lặng đến nỗi khiến ta khó chịu, đột nhiên Kỳ Uông lại mở miệng trước.

- Bối Hinh thật ra cha ta đã biết hôm nay chính mình bị người ta giết.

Ta tròn tròn mắt. Hoàn toàn không hiểu lời hắn nói là cái gì.

- Hoàng thượng hai năm nay sớm đã trở thành có danh mà không quyền, Lư Thái phó âm thầm cùng Lư hoàng hậu thao túng triều chính. Dương phi cùng Nhị hoàng tử hôm nay cũng được hoàng hậu ban rượu độc. Thừa tướng dưới sự giám sát của Lư thị không thể trở mình. Cha ta chính là không cam lòng để nước rơi vào tay hôn quân nên bí mật xây dựng lực lượng riêng, phò trợ Tứ hoàng tử đang ở núi Phúc Lộc đánh đổ Lư thị nhưng chuyện chưa thành đã bị Thái tử phát hiện, phái người ám sát. Đến tột cùng muốn ép Kỳ gia thu hồi ý tưởng kia lại. Nhưng là cha ta sớm đã có dự liệu đưa lại cho ta quyền chưởng quân nhuệ binh, đội lệnh của Tứ hoàng tử sẽ tùy cơ xuất binh. Trong thư cha ta còn nhấn nhá định phải đem nằng chăm sóc tốt.

Nghe lời Uông Kỳ nói ta sớm đã bị lo lắng của Kỳ lão gia làm cảm động.

Còn đang tính mở miệng thì cha ta từ bên ngoài phi thân vào, trên tay còn cầm theo thanh kiếm nhuốm máu. Sắc mặt cũng không phải là tốt.

- Kỳ tiểu tử mau đem Bối Hình đi trốn. Thất đại ám vệ đến rồi.

Ta thật CMN muốn chửi đổng. Lão nương còn chưa muốn chết, làm sao đến nhanh như vậy. Ít ra cũng để ta nghỉ ngơi một chút chứ.

- Cha cùng đi!

Chu Diệp Quân nhìn ta cười cười, sau đó ném trên tay cái bọc lớn đưa cho ta.

- Nha đầu! Lần này cha không theo con được, nên tự mình xoay sở. Cầm lấy, toàn bộ thứ cần thiết đều nằm trong đó, cùng Kỳ tiểu tử đi đi.

- Nhưng là...

- TA KHÔNG CẦN ĐÚA CON KHÔNG NGHE LỜI, MAU BIẾN ĐI CHO KHUẤT MẮT TA!

Ta thực sự tức đến phát điên.

- MẸ KIẾP! ĐI THÌ ĐI. CHU BỐI HÌNH NÀY CŨNG KHÔNG CẦN LÃO CHA KHỐN KHIẾP NHƯ' THẾ. MẸ NÓ!

Ta vừa chửi vừa thu dọn tay nải lão cha ném ra rồi nhất quyết quay đầu bỏ đi mặc cho âm thanh đao kiếm chạm nhau vang lên bên tai.

Cha... Xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bị thương

Ta ở trên núi Phúc Lộc cũng được hơn hai tháng. Ngày ngày nhìn đoàn người trong quân doanh không đánh thì cũng là đá. Kỳ Uông đạo gần đây cũng bận rộn, không rảnh mà đeo theo ta như lúc trước. Bình thường ta thích nhất là đến từ lâu của Hồng Nương uống rượu giải sầu, hôm nay cũng không ngoại lệ.

- Hồng Nương! Cho ta hai vò Túy liên tửu.

Hồng Nương quả thật hơn ta năm tuổi nhưng bộ dáng lại như thiếu nữ đôi mươi. Nàng nghiêng đầu trách mắng.

- Lại uống?

Ta bĩu môi cho rằng nàng chính là sợ ta uống quych tiền rượu của nàng.

- Ngươi sợ ta uống không trả tiền hả, yên tâm đi nếu thiếu có thể tìm tới Kỳ nguyên soái trên đỉnh núi đồi. Hắn nhất định sẽ không keo kiệt trả cho ngươi.

Hồng Nương thở dài một hơi, cũng không có đi vào trong lấy rượu mà ngồi xuống bàn cùng ta nói chuyện.

- Hình Hinh à hôm nay là sinh nhật Kỳ nguyên soái cô không tính đi dự hay sao?

Ta đột nhiên ngắt ra, sau đó mới nhận thức được đầu óc mình mụ mị ra sao. Ngay cả sinh nhật thẳng nhóc kia cũng không thể nhớ.

- Ta chính là không nhớ. Nhưng là trong quân doanh không phải còn có Từ hoàng tử quen biết rộng rãi hay sao, không chừng còn có thể tổ chức lớn ấy chứ. Dù sao hắn cũng là thành phần mấu chốt mà.

- Vậy ngươi có nghĩ đến chuyện tặng quà?

Hồng Nương quả nhiên hóng chuyện náo nhiệt rất lạnh lẽ. Nàng một chút cũng không cho ta nghỉ ngơi.

- Quà cáp cái gì ta chính là mua hai vò Túy liên tùy tiện đem về là được chứ gì. Thôi không nói nữa mau đem hai vò khác ra đây, ta còn muốn uống.

Hồng Nương tròn mắt hướng phía ta nổi giận.

- Uống cái gì mà uống cái đồ sâu rượu nhà ngươi. Hôm nay lão nương không cho ngươi uống.

Ta quả nhiên không biết vì cái gì bực tức liền đứng lên đập bàn.

- Mẹ kiếp không cho thì ta tự chính mình vào lấy không cần ngươi phép.
- Có tin ta đi báo quan phủ.
- À cứ báo đi, địa bàn đây là của thằng nhóc kia, nó sẽ không để ta bị bắt đâu.
- ...

Dưới ánh nhìn bất lực của Hồng Nương ta liền hai tay cầm hai vò rượu đến cạn đáy. Cứ như thế cho đến khi ta uống đến vò thứ chín, thằng nhóc Kỷ Uông lại trốn khỏi tiệc sinh nhật chạy đến.

- Bối Hinh!

Mí mắt đã sớm không còn tự mình làm chủ, ta mắt nhắm mắt mở quay đầu nhìn Kỷ Uông. Hắn với ngày đó không khác biệt lắm.

- Nhóc con đến rồi đây à? Đến đây làm gì?

Kỷ Uông bước đến gần khuôn mặt khó xử nhìn ta.

- Ta đến đón nàng!

Ta đột nhiên bật cười khanh khách sau đó hướng Hồng Nương vẫy vẫy tay

- Yêu nghiệt Hồng Nương bỏn tòn đi đây.

Vừa nói xong bên trong đã truyền đến tiếng chửi mắng.

- Mẹ nó Bối Hinh nguoi tốt nhất đừng quay lại đây cho ta!!!!

Ta nhìn Kỷ Uông sau đó đứng dậy tính trở về nhưng ngờ đâu bước chưa được bước nào thì đã lao đảo muốn ngã sấp xuống, cũng may thằng nhóc Kỷ Uông nhanh tay đem ta trụ vững.

- Kỷ Uông công ta trở về đi.

Kỷ Uông cũng không có phản đối gì, trực tiếp ngồi xuống để ta bò lên lưng công đi. Dựa đầu lên lưng hắn làm ta suy nghĩ thật nhiều, tựa như sau này chúng ta một người chết trước thì không phải người còn lại rất cô đơn hay sao. Kỷ Uông so với Tịch Uông Kỷ trên tiên giới kia rất khác nhau. Kỷ Uông sẽ vì ta mà làm hết thấy nhưng Tịch Uông Kỷ thì không, tựa như Kỷ Uông sẽ vô pháp vô thiên để cho ta tùy ý sai bảo còn Tịch Uông Kỷ thì không, tỷ như Kỷ Uông sẽ không so đo với ta và chuyện nhỏ nhặt còn Tịch Uông Kỷ thù dai thì có. Đến tột cùng hai người có phải là một hay không? Ta cũng không biết nữa, cũng không biết từ khi nào mình dựa dẫm vào hắn quá nhiều đến nỗi chính ta còn ngờ đến.

- Xin lỗi!

- Hừm?

Thằng nhóc này hôm nay lại phải thức ăn gì mà chủ động xin lỗi ta ấy nhỉ.

- Ta không viết Tứ hoàng tử vì ta tổ chức sinh nhật, ta biết nàng không thích ồn ào nên chạy đến đây. Xin lỗi! Lại để nàng một mình.

Ta cười lớn một hơi, khuôn mặt không biết chuột rút đến mức nào.

- Haha quả nhiên nguoi không còn là đứa trẻ lúc nào cũng đeo theo ta như ngày trước rồi, đủ lông đủ cánh, còn biết lo cho tỷ tỷ này đây.

Kỷ Uông nghe được câu nói kia thì nhú mày trầm mặc đến một lúc sau mới nói.

- Ta vẫn là ta. Còn nàng không phải là của ta tỷ tỷ.

Ta tròn tròn mắt, này ta chỉ nói chơi thôi. Nguoi tính đoạn tình đoạn nghĩa với ta thật à? Chúng ta cũng không ai nói gì cho đến khi đến trước cổng quân doanh.

- Kỷ nguyên soái không ở lại dự tiệc thì ra là đi đón tỷ tỷ à?

- Tứ hoàng tử có chuyện muốn gặp thần?

Tứ hoàng tử một thân lam y, đầu quấn ngọc trâm cười nhìn đến Kỷ Uông.

- Phải! Kỷ nguyên soái đưa Chu cô nương về trước đi, sau lại đến phòng bốn vương bàn chuyện.

- Được!

Kỷ Uông dẫn ta đến phòng của mình, hắt ánh sáng cho ta rồi nhìn một lát xong lại thở dài mở cửa đi ra.

Đáng lẽ ta tính tự mình thiếp đi tới sáng nhưng vừa nhắm mắt khoảng hai khắc liền nhớ ra mình chưa có đem quà tặng cho Kỷ Uông. Không phải ta không nhớ sinh nhật hắn mà là đã mua từ nửa tháng trước bỏ trong tủ mà quên mất. Lôi từ bàn trang điểm ra một cái hộp gỗ, bên trong là cây bút bằng ngọc, bên trên còn có khắc chữ Uông. Nhìn đi nhìn lại cảm thấy mình đây cũng quá hào phóng rồi. Ôm ngực miễn cho mình thổ huyết vì tiếc tiền. Ta lẻ từng bước chân đến phòng của Tứ hoàng tử. Vốn là đợi cho hai người đó nói chuyện xong mới tiến vào nhưng là vừa đến trước cửa đã nghe Tứ hoàng tử nói.

- Kỷ huynh, bốn vương thấy tuổi huynh cũng nên thành gia lập thất. Không bằng xem xét xem Anh Nhân con gái của Đồng quân sư cũng rất được.

- Nhưng ta có hôn ước với Bối Hinh.

- Kỷ Uông người thật sự muốn lấy Chu cô nương làm vợ sao? Vẫn là nên tìm một cô gái nhu mì đoan trang mới hợp với người.

Tứ hoàng tử lắc đầu cười khế.

- Chu cô nương tính cách quá thô bạo, nhan sắc lại không mấy nổi bật, còn một điều khiến ta e ngại chính là vết sẹo chữ nô bên tay trái của nàng. Sau này đánh đổ được Hoàng hậu, bốn vương liền phong người làm Kỷ vương. Chức danh này cũng phải có một vương phi hiền lương mới được lòng thiên hạ. Còn về phần Chu cô nương bốn vương sẽ sắp xếp cho nàng một hôn sự tốt.

Tìm ta đột nhiên đập rất nhanh chờ đợi câu trả lời của Kỷ Uông nhưng là rất lâu rất lâu đến nỗi tìm ta thất lại cũng chưa nghe được câu trả lời rõ ràng từ hắn. Đến nước này ta quả thật không nhịn được nữa, đập bay cửa phòng đi vào. Miệng cũng cười đến điên dại.

- Haha tốt, tốt lắm. Tứ hoàng tử ta đây quả thật không nhận nổi mối hôn sự tốt của ngài. Phải! Ta quả thật không bằng cái gì đó Anh Nhân nhưng ta cũng có tự trọng của chính mình. Ngài không cần một hai nói ta không xứng. Ta quả thật tính tình thô bạo nhưng trước sau ngay thẳng còn không bằng một số người lòng lang dạ sói.

Ta cảm nhận được chính mình xúc động đến mức nào. Nhìn lại trên tay còn cầm bút ngọc, bị phản đến cùng cực ta ném gãy luôn cây bút tính tặng cho Kỷ Uông. Chỉ khi nói xong liền không nói không rằng hướng phía chân núi bỏ đi. CMN ý đây là nói lão nương làm vương chân hắn nên muốn đuổi cô nãi nãi đi đây mà. Được thôi! Muốn đi thì ta đi.

Công quân doanh đã ở trước mắt chỉ cần bước một bước là thoát khỏi chốn áp bách này rồi, quay đầu trở lại cũng không thấy bóng dáng Kỷ Uông đuổi theo. Thở dài một hơi, thôi vậy nếu ta đã không nở xuống tay giết hắn thì rồi đi là cách tốt nhất.

Hôm nay trăng rất sáng nhưng là ta cũng không có tâm trạng để ngắm. Vừa đi vừa suy nghĩ nhưng ta chợt cảm thấy sau lưng mình có người đến. Vừa nhìn lại ta thấy được thẳng thóc Kỷ Uông hốt hoảng phóng đến.

* Phập *

Ta ngăn người nhìn thanh kiếm bóng loáng xuyên thẳng qua ngực mình. Quả thật lúc này ta rất muốn chửi thề. Thất lễ! Ta vẫn là nên chửi một tiếng mẹ nội nó! Một chút sức lực cũng không có ta ngã sòng xoài trên đất, đoán chắc tư thế cũng không đẹp mắt chút nào.

Kỷ Uông nhìn một màn trước mắt như muốn phát điên, chương lực bạo phát đánh bay tên thích khách trà trộn vào quân doanh khiến hắn chết không nhắm mắt.

- Bối Hinh! Bối Hinh! Đừng lo ta dẫn nàng đi tìm đại phu.

Giọng hắn run rẩy đến đáng thương. Lúc này ta chỉ có thể nhếch mép cười trừ.

- Tên nhóc nhà ngươi không cần phí công, lần này ta chỉ có thể chết mà thôi.

Kỷ Uông liều mạng lắc đầu, hắn cũng không hề nghe ta nói mà tiếp tục dẫn ta phi như bay về doanh trại. Ta cũng mặc cho hắn bồng đi nhưng ta lại tiếp tục nói tiếp

- Kỷ Uông, nếu ta chết rồi người nhất định phải tự chăm sóc mình cho tốt.

- CẢM ƠN!

Đây là lần đầu tiên Kỷ Uông hướng ta lớn tiếng, thời gian của ta không còn nhiều, từ trên không trung đã thấy hắc bạch vô thường chờ sẵn.

- Kỷ Uông người nên ước kiếp sau không gặp lại ta thì tốt hơn. Cũng đừng khiến ta vì người đau lòng. Ít nhất hãy để ta yêu người lần đầu tiên cũng như lần cuối...

Từ trên cao nhìn xuống, thẳng thóc Kỷ Uông kia quỳ dưới nền băng lạnh ngắt, khuôn mặt đỏ ửng ôm cái xác của ta lắm lắm

- Bối Hinh đừng bỏ ta đi có được không? Đừng bỏ ta...

- Để cơ đã đến lúc phải đi rồi.

Hắc vô thường lên tiếng nhắc nhở. Ta thậm chí không biết vì sao rơi nước mắt, có lẽ gần bó lâu rồi nên lúc này đi trước một bước chung quy là không nữa.

《 Lời chia tay mới chỉ nói đây thôi thì thu đã đến, thoát đây thôi mà hoa lại rơi.

Trong cửa sổ có bóng người đang ngồi ủ rũ, đêm khuya buồn lại càng cô đơn

Đoạn đường tình bấy giờ chia đôi ngã, tình yêu nào rồi cũng phải chia ly

Cơn gió đông vô tình thổi đến làm cho bao kỷ niệm ngày hôm qua như bồng tính lại.

Tình tan vỡ không chỉ có mình nàng rơi lệ mà còn có một thế giới nát tan

Bài ca li biệt đang hát vang trong gió vậy mà ta vẫn không nghe thấy gì

Chỉ có trong mộng ta mới thấy nước mắt ngàn năm trước

Ta rất muốn gặp lại nàng nhưng tình cảm trước kia cứ làm tim ta nhỏ máu trong mỗi giấc mộng dài

Bừng tỉnh dậy thì tất cả hoàn toàn biến mất.

Giấc mộng kia như hàng ngàn sợi tóc vấy quanh ta

Ánh sáng mặt trời như đang lu mờ đi kỉ niệm của quá khứ

Ta hãy hy vọng một chân trời mới vì nơi đó sẽ có ta tìm nàng, tìm lại gương mặt, tìm lại vẻ đẹp của nàng trong kí ức. 》

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp lại

Vừa đặt chân về Âm phủ một tuần, ta suốt ngày chỉ có thể thở dài. Vốn tưởng có thể đi đầu thai trước lần nữa nhưng là vừa nhìn vào công luân hồi đã thấy đặt biển hiệu đang tu sửa xin chờ vào. Ta lúc đó ngũ vị tạp trần, liền nghĩ thôi vậy tranh thủ thăm quan ở đây một chút cũng tốt. Không biết Kỳ Uông kia sống ra sao. Tiên giới cùng âm phủ một ngày chính là một năm nhân gian. Thở dài một hơi, biết thế ngay từ đầu ta đã chiếm một chút tiện nghi đem hần ăn sạch.

- Để cơ!

Giọng Hắc Bạch vô thường đem ta kéo lại hiện thực. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy một đũa nhóc đu từ cành cây xuống trước mặt. Nó không hề rụt rè mà dùng ánh mắt đánh giá ta từ trên xuống dưới.

- Thì ra là kẻ mẫu à, bắt quá chi là một cái tiểu yêu tinh câu dẫn phụ vương của ta.

Ta đen mặt, lo lắng trước kia toàn bộ bay sạch.

- Aaaaa!! Đau đau!

- Đây là con cái nhà ai, nói chuyện cũng thật chói tai.

Ta tức giận nhéo tai thẳng nhóc kiêu căng này. Ta kháo! Tỷ tỷ đây chính là đại mỹ nữ, là cực phẩm mỹ nữ chứ không phải yêu tinh!!!

- Đ-Để cơ xin buông tay. Đây là Tiểu Diêm vương thế tử a~ Hiểu lầm hiểu lầm rồi.

Hắc Bạch vô thường thấy một cảnh như vậy thì sợ hết hồn. Bọn hần lâu nay phụ trách trông nom thế tử, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa nào dám đắc tội. Diêm hậu sớm qua đời chỉ để lại một mình thế tử nối nghiệp, nếu có sơ sót gì xảy ra sợ cái mạng bọn hần cũng giữ không nổi.

Vừa nghe nói là con cháu của Diêm vương thì ta lại lạnh hết sống lưng, theo đà thả tai thẳng nhóc thế tử kia ra.

- Ai da thế tử ngài có sao không?

Tiểu Diễm Diễm ánh mắt như muốn tóe lửa nhìn ta, còn cao giọng như vậy mắng.

- CÁI ĐỒ NỮ NHÂN ĐÁNG CHẾT! DÁM HUNG BỎN THỂ TỬ! BỎN THỂ TỬ LIỀN ĐI KIẾM A CHA CÁO TRẠNG!

Ta không biết vì cái gì nhìn thẳng nhóc này không thuận mắt, tính tình quá mức ồn ào không bằng một nửa Kỳ Uông khiến người ta yêu thích. Nghĩ đến đây ta không khỏi sầu não, làm sao lại nghĩ đến Kỳ Uông rồi. Tránh cho bản thân tưởng quá lâu nên ta cùng thẳng nhóc tiểu Diễm trực tiếp tranh cãi.

- Ta hung người đấy thì làm sao, mếc với cha người đi xem ai sợ ai. Cái đồ xú tiểu tử!

- Người... người...

- Người cái gì mà người! Để tý tý cho người biết thế nào là lễ độ nha!!! Hahaha...

Ta vừa lúc nhìn được một khúc xương vai nằm trên đất, tùy tiện cầm lên đánh bộp bộp vào cái mông phẫn nộ tiểu Diễm.

Hắc Bạch vô thường sợ tới mức quỳ xuống lạy ta. Khung cảnh bây giờ rất quý dị, một trẻ thì mặt bị hung đến nghẹn uất, một lớn thì bắt nạt người ta đến cong mắt, hai người khác thì hướng kẻ kia quỳ gối lạy liên tục, trên miệng còn nói to "Tiểu thần tha mạng, tiểu thần tởn tởn xin dừng tay".

Đùa vui cho đến khi tiểu Diễm Diễm nộ khí xung thiên, đánh mất cả lý trí hóa trong tay ra một cái roi dài, quất một cái bộp lên tay ta. Nói nhẹ nhàng là thế nhưng mà con mẹ nó thế nhưng lại hạ tay mạnh như thế, mơ hồ có thể thấy cả thịt lẫn máu trộn lẫn.

Hắc Bạch vô thường này giờ làm nhân vật quần chúng chứng kiến chỉ muốn một đao đâm chết chính mình. Lão thiên a~ đây là muốn lấy mạng bọn hần rồi. Không được vì sinh mạng vì nhan sắc trời ban không thể đắc tội Thiên hậu, có làm quỷ cũng không thể để tiểu điện hạ giết Đế cơ. Hắc Bạch vô thường nhìn nhau một cái rồi mỗi người một bên lao đến cấp tiểu Diễm chế trụ sau đó dùng khuôn mặt quyết liệt thấy chết không sờn hét to với ta.

- Đế cơ mau trốn đi, bọn thuộc hạ cầm chân tiểu điện hạ. Ngài có trốn nhớ trốn kỹ một chút, tốt nhất nhảy xuống sông Mạn Đà ấy.

Hắc vô thường nghe Bạch vô thường nói xong thì chợt thấy có gì đó không, liền tròn mắt mắng to.

- Bạch vô, đầu người bị bò đá à! Sông Mạn Đà nhảy xuống liền bị cháy da cháy thịt đó, người đây là muốn ám sát gián tiếp Đế cơ à.

- Ách!

Bạch vô thường biết mình lỡ lời liền như thiếu nữ ngượng ngùng cúi đầu. Còn ta thì ném khúc xương vai trong tay xuống, nâng váy chạy. Nhưng là vừa quay đầu chạy chưa được xa thì lại đụng phải một ai đó khiến cho ta mất thăng bằng lăn vài vòng dưới đất.

- Mẹ kiế...

Lời còn chưa ra khỏi miệng ta đã ngẩn người. Cái kẻ ta đang muốn mắng kia không ai khác là Kỳ Uông. Vẫn là một bộ dáng nhưng mà ánh mắt nhìn ta không còn trong suốt như trước mà là diễm tĩnh đến xa lạ.

Đột nhiên ta chợt nhớ ra cái gì đó.

- Mẹ kiếp! Trăm tính vạn tính lại không tính đến tên khốn nhà người đoán mệnh. Phí công lão nương vì người bị thọc tiết.

Ta tức giận đến nổi lá gan cũng lớn hơn bình thường, cầm vài khúc xương trắng ném lên người đại biến thái. Nhưng là hần cũng không có nói gì khiến cho ta càng lún át hơn, tự mình đứng dậy, ta một chống nạnh một tay cầm khúc xương chân chỉ thẳng vô mặt đại biến thái phi nhô.

- Con mẹ nó! Ở nhân gian có cơ hội lấy được mỹ nữ Anh Nhân gì đó làm sao không bám rễ ở nơi nơi chết tiệt đó đi, á á hay là người âm mưu muốn cho ta đau càng thêm đau. Mẹ kiếp cái đồ nham hiểm nhà người... đứng đó! N-Người tiến lại đây làm gì. Á đau đau!!!

Đại biến thái đột nhiên tiến tới nắm lấy cánh tay bị thương của ta khiến cho ta đau đến nhe răng trợn mắt.

Tịch Uông Kỳ sắc mặt kém đến cực điểm nhìn ta.

- Là ai làm?

- Ai làm em gái người ấy, mau buông tay, lão nương sắp đau đến chết rồi.

Vừa lúc thẳng nhóc tiểu Diễm chạy đến. Hắc bạch vô thường thấy bóng dáng đại biến thái thì run như động kinh.

- Chúng thần tham kiến vương thượng.

Đại biến thái nhìn đến cây roi trong tay tiểu Diễm rồi nhìn đến vết thương trên tay ta thì hiểu rõ ràng. Hần không có buông tay mà triển pháp chú thay ta trị thương, dòng linh khí màu lam lạnh lạnh khiến cho tay ta cảm thấy rất dễ chịu, không còn đau như lúc này. Sau khi nhìn thấy trên tay ta không còn lưu lại vết tích thì lúc này sắc mặt hần mới hòa hoãn chút ít.

- Tiểu thế tử đây là muốn đánh chết Đế cơ?

Ta quay đầu nhìn thẳng nhóc tiểu Diêm cơ hồ sợ hãi, sát khí cũng không còn đậm như trước. Thậm chí còn thấy nó biểu hiện như muốn tìm chỗ trốn.

- Thạch La hồ đồ! Xin vương thượng trách phạt.

Thạch La thẳm mắng chính mình xui xẻo. Vốn là muốn dạy dỗ nữ nhân này một chút không ngờ lại đụng đến Ưng Kỷ vương thượng.

- Vì sao?

Tịch Ưng Kỷ không mặn không nhạt nói. Hắn biết tính tình của đứa nhỏ này, sẽ không vô duyên vô cớ mà đánh người.

Thạch La cắn răng, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào ta như thể ta giết cả nhà nó vậy. Nhưng ta cũng là người bị vu oan a~

- Nàng ta câu dẫn phụ vương khiến hân muốn đem nàng lập hậu!

Ta trợn mắt đến nỗi muốn lòi ra bên ngoài. Hay lắm nhóc con, tỷ tỷ đây đến cả bộ dạng Diêm vương thế nào còn chưa từng gặp qua thì lấy đâu ra chuyện câu dẫn. Lúc ta đang suy nghĩ thì nhận lại được cái ánh mắt nghi hoặc của đại biến thái. Trong lòng ta thật muốn mắng to con mẹ nó, các người làm ơn phân tích vấn đề một cách logic đi có được hay không.

- Tiểu tổ tông của ta ơi ngài hiểu lầm rồi! Đây là Đế cơ của Thần tộc chứ không phải là Diêu cô nương. Hơn nữa làm gì có chuyện Diêm vương lập hậu. Diêu cô nương là họ hàng xa của Diêm vương, chả qua là tiện đường ghé thăm chứ không như ngài tưởng đâu.

Chỉ có Hắc Bạch vô thường thức thời giúp ta giải quyết nỗi oan trong lòng. Đến cả tiểu Diêm còn kinh ngạc, không ngờ mình trách lầm người. Tiểu Diêm Diêm nhìn ta sau lại xấu hổ cúi đầu không dám ngẩng lên. Còn ta thì thờ phào nhẹ nhõm vì thoát được một kiếp. Nhưng nghĩ đến chuyện mình bị một thằng nhóc đánh bị thương thì liền ảo não không thôi.

- Cái kia... có thể nào bồi thường cho ta miếng ngọc bội bên hông người không tiểu Diêm?

Vừa nhìn đến ta đã nhắm ngay vào miếng ngọc bội hình Hắc lang trên người đó. Ta quả thật có sức hút mãnh liệt với mấy thứ đồ cổ trân quý, hơn nữa nó lại được chạm khắc đẹp như vậy.

- Được!/Không được!

Thạch La vốn không biết phải xin lỗi làm sao thì đột nhiên nghe được lời đề nghị như vậy cũng không tồi, hắn đang tính lấy đưa cho nàng thì lại bị một tiếng không được của vương thượng cản trở lại.

Món đồ sắp vào đến tay nhưng bị vụt mất trong tích tắc khiến cho ta khó chịu muốn chết, ánh mắt nhìn đại biến thái cũng thêm vài phần chán ghét. Quả nhiên hân không phải là thằng nhóc Kỷ Ưng ngoan ngoãn nghe lời.

- Nàng thích ta đem đến cho nàng cái khác là được, không cần phải lấy của người ngoài.

Miệng Thạch La giật giật. Ý tứ này thật khiến cho người ta không được tự nhiên. Hắc ngọc này làm từ vảy thần thú cấm vực, nếu nói nó trân quý thì cũng không phải, dưới chân cấm vực đều có rất nhiều loại này nhưng căn bản không ai đủ bản lĩnh để tự mình đem về, nếu có chỉ sợ vật đây mà người đã mất.

- Tịch Ưng Kỷ người nói phải giữ lời, đầu thai hết hai kiếp còn lại ta nhất định lấy số đòi nợ.

Ta vốn không muốn nhắc đến tiền bạc với đại biến thái nhưng mà vàng đã dâng đến cửa thì ngại gì không lấy.

Hắc Bạch vô thường thấy không khí đã hòa hoãn chút ít, không còn sát khí dày đặc như lúc này thì tươi cười bước lên nói.

- Hi hi Đế cơ cùng vương thượng đã ở đây thì nên đi đầu thai thôi, Đế cơ đã chờ ngài hơn một tuần nay rồi.

Ta chợt dạ quay đầu sang hướng khác mà không nhìn vào mặt đại biến thái.

- Bạ-Bậy bạ! Ta làm gì chờ hân, ta chỉ là đi loanh quanh thăm quan địa phủ mấy hôm thôi. Tại hân đoán mệnh nên mới gặp được ta, không thì ai chờ hân chứ.

- À à phải phải!

Hắc vô thường biết mình lỡ lời liền cũng hòa theo nhưng không che dấu ý chọc ghẹo. Tịch Ưng Kỷ cũng bị lời nói của nàng làm cho ngẩn ngơ, ánh mắt trước giờ nghiêm túc nhưng bây giờ lại mang nét nhu hòa hiếm thấy.

Đứng trước cổng luân hồi một lần nữa, ta lại cảm thấy bản thân mình thật trâu bò đến vô giới hạn rồi. Trộm nhìn sáng bóng dáng đại biến thái, áo bào tung bay trong gió, hào quang lan tỏa bốn phía khiến cho người ta ganh tỵ. Đột nhiên hân quay đầu lại khiến cho ta hốt hoảng lùi về phía sau nhưng mà phía sau là khoảng không trong cổng luân hồi, ta oanh liệt ngã xuống.

- Ấu mòe! Khôn nạn đời gái!!!!

Nếu có ai đó hỏi trên thế gian này có ai xui xẻo hay không thì người đầu tiên trả lời chính là lão nương đây! CMN còn ai khổ hơn ông đây không!!!!

- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .

(ㄗㄗㄗ) chuyện là 19/12 này ta sẽ lên thớt thi HK1, chắc có lẽ một đi không trở lại...

- .
- .
- .
- .
- .
- .

* gào thét * mẹ nó lão tử cần người cho động lực đi thi, còn có đọc giả nào có thể giới thiệu nam nhân đi chơi cùng lão tử đêm 24/12!?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2: Ngoại truyện

Núi U Minh một rừng Mạn Châu Sa hoa rực rỡ hoa lệ trước nền tuyết trắng xóa. Bóng dáng một nữ tử cô độc đứng giữa biển nghìn trùng hoa, nhưng ưu sầu cất lời bi thương.

Lầu son gác cao, mái đình trống trải

Người ở nơi xa, có nhớ người đây

Đêm đến đêm đi, mình ta say tửu

Nữ nhi hồng kèm bánh quế cao.

Ta ngồi ta hát, tình cùng nguyệt

Nhớ người, nhớ ta, nhớ thiên hạ.

Nay ta say, trời say, đất cũng say

Say để quên đi nỗi ưu sầu

Bi thương còn đây chàng có biết?

Chàng vì thiên hạ phụ lòng ta
Trăm cay nghìn đắng một nỗi sầu
Sầu ai? Hồn ai? Trách ai? Trách ái tình
Đời này kiếp này không hối tiếc
Chỉ nguyện kiếp sau không gặp chàng...

P/s: Trình độ viết thơ bầy bạ của ta lên một tầm cao mới!

Từ Điển Phi Hồ

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Máu chó

Chương này dành tặng oOKoichiKenOo nhé!

- Thành chủ! Sứ thần Nạp A thành gửi thư đến báo hai ngày nữa sẽ đến đòi nợ nữa đó.

* CHOANG *

Nhìn cái ly trần quý cuối cùng trên bàn bị vỡ thành một đồng nát vụn không khiến cho tâm hồn ta cảm thấy tiếc nuối mà cái thông tin vừa được báo cáo từ miệng Tùy Y khiến ta bàng hoàng không thôi. Mẹ ta ơi tháng này lại đến sao, đúng là đời nợ bền vững quá đi.

Thờ dài một hồi, xuyên đến đây cũng hơn một tháng, biết được thông tin từ miệng Bạch vô thường. Hóa ra hệ thống đầu thai chết tiết kia còn chưa có sửa xong, ta cùng đại biến thái đã thay nhau lao vào kết quả xuyên đến thân xác dở ông dở bà mà không phải là trẻ sơ sinh, đến cả canh Mạnh Bà còn quên uống. Quả thật không bị mất trí nhớ là việc khiến ta nên cười nhưng cứ nghĩ đến Bạch vô thường không hề đề cập đến việc đại biến thái xuyên thành cái dạng gì thì ta liền thấy không thoải mái, còn dám nói thiên cơ bất khả lộ.

- Phò mã đến~

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt, tâm trạng ta lại thêm tồi tệ. Căn bản vì một tên khó ưa, gương mặt gần giống đại biến thái tự xưng là phò mã của ta, hơn nữa thực tế phũ phàng. Dù là thành chủ nhưng một chút quyền lực ta đều không có, hầu hết đều rơi vào tay của những kẻ tự xưng là nam sủng của ta à không phải gọi là nam sủng của La Ninh Mộng - thân xác mà ta xuyên vào. Mà người đứng đầu cái đồng nam sủng này là Yên Thành Quân. Nói tóm gọn lại ta chả qua là một con bù nhìn không hơn không kém. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa ta càng chán ghét nhìn cái khuôn mặt giống đại biến thái đến bảy tám phần đang dương dương tự đắc. Ta thật hoài nghi đây chính là đại biến thái nhưng hần thủ đoạn đến mức vờ như không biết ta thật sự là ai.

- Ô kia thành chủ quả nhiên thật ung dung nha. Sứ thần người ta đã gửi thư đến đòi nợ, thành chủ còn không chịu tranh thủ kiếm thêm vài đồng bạc để trả nợ hay sao?

Lông mày của ta nếu có thể dày và rậm như Quan Vũ thì chắc chắn đã bị chọc cho tức đến dựng ngược lên rồi.

- Yên Thành Quân ta nói cho ngươi biết, đừng có ý thế hiếp người quá đáng. Ngay cả một con mèo cũng có thể bị ép biến thành hổ huống hồ ta là con người. Một tháng nay có ngày nào là ta không phải làm việc, đến cả cơm canh còn không được ăn từ tế, con mắt chó nào của ngươi thấy ta không làm? Lí do gì ngươi thì được nằm trong cung điện nguy nga còn ta thì phải ở cái kho tồi tàn này. Phải! Sứ thần đến thì làm sao, mẹ nó đồng nợ nần này còn không phải nhờ phúc của ngươi mà ra hay sao? Tại sao ta phải là người trả nợ.

Yên Thành Quân sớm không còn bất ngờ gì với bộ dạng bây giờ của ta cả, đơn giản vì một tháng trước hắn đã bị dọa rồi, sớm đã thích nghi, không còn cảm giác.

- Thành chủ chả phải ngại quên rằng giữa ta và ông nội của ngài đã có giao kèo rồi hay sao. Chuyện nợ nần này cũng là một phần bản giao kèo mà ông nội ngài phải thực hiện thôi. Nhưng tiếc thay lão già ấy về nơi chính suối đã lâu rồi, chỉ còn cách để cho người kế nhiệm này gánh vác thôi. Hay là ngài đang tức giận vì bản thân ngài quá vô dụng đến nỗi ngay cả một món nợ nhỏ nhoi cũng không trả nổi? Hzz chả trách...

Ta căn bản không biết vì sao lại tức đến phát khóc. Đại biến thái quả nhiên tuyệt tình, ngay cả một con đường sống cũng không cho ta, nghĩ đến đây quả thật nhìn lắm người. Cứ tưởng tâm địa hần ngoài lạnh trong nóng nhưng hóa ra lại khôn khiếp như vậy.

* RÀM *

- Tịch - Ưông - Kỳ ta nói cho ngươi biết, ân oán của ta và ngươi trên Thần giới đừng nên đem xuống đây tính toán với lão nương, cái đồ khốn khiếp nhà ngươi bị gay thì nói ngay đi còn ở đó âm thầm bắt mẫn rồi đem xuống đây giải quyết với ta. Ngươi là người lâu năm quen biết mấy cái người phi tần gì đó của bà nội ta thì ngon sao, có thể mua chuộc được họ hay thì hay sao. Mẹ nó lão nương khinh, làm như ta muốn cưới ngươi lắm ý, ngươi cho rằng ta muốn sao, lão nương còn buồn nôn muốn chết ấy. Được đợi đến hết kiếp này ta liền đi Thần điện xin bà nội hủy hôn ước này cho ngươi có được hay không? Đã vừa lòng hay chưa, cho nên làm ơn đẩy bây giờ ta và ngươi nước sông không phạm nước giếng. Hãy để ta yên ổn sống hết kiếp này đi!!!!

- Thái giám đại tổng quản đến ~

Ai đến ta cũng không quan tâm vì đơn giản một con đau đột nhiên ập đến khiến ta không thể nào thờ được, toàn bộ huyết đạo trên người cứ như bị ai đó ấn đến nứt đoạn. Lờ mờ nghe đến vài thanh âm tạp nham nhưng sau đó lại cảm giác được ai đó bế ta lên, mùi hương trúc trên người hân khiến cho ta yên tâm đến lạ. Cuối cùng là ngất đến trời trăng không biết gì.

- Không biết La tổng quản tính đem thành chủ đi đâu?

Yên Thành Quân khuôn mặt đưa cột đến phát bức nhìn người nam nhân trước mặt mặc một bộ y sam truy sắc, thân cao tám thước, bên hông sít chặt một đai lưng bằng gấm hoa sắc đen như ngọc, hiện ra vòng eo hoàn mỹ đến cực độ cùng thân hình rắn rỏi cao ngất. La Nghi Cửu phân phó cho thái giám đưa La Ninh Mộng đến Thái y viện xong sau đó xoay người hành lễ với Yên Thành Quân, thái độ không siểm nịnh cũng không hèn mọn, ngược lại phong thái ung dung tao nhã.

- Tiểu nhân hành lễ chậm trễ mong phò mã đại ân bỏ qua.

- La Nghi Cửu a La Nghi Cửu một tháng nay ngươi không có ở trong thành vừa về đến đã sốt ruột chạy đến gặp La Ninh Mộng làm gì, đến cả sự hiện diện của bốn gia còn không để tâm? Sợ ta phục vụ không ta không tốt sao?

La Nghi Cửu bất động thanh sắc nhìn Yên Thành Quân đang phe phẩy chiếc quạt Tuyền Thành trị giá 20 vạn lượng hoàng kim, sau đó thản nhiên đứng lên dù chưa có sự cho phép khiến cho kẻ đối diện nọ cười có chút cứng ngắc.

- Phò mã hiểu lầm. Tiểu nhân chỉ làm theo quy củ, đến nhận lệnh tiếp theo của thành chủ.

- Haha La tổng quản thật tận tâm, chi là...

Yên Thành Quân dùng quạt nâng cằm La Nghi Cửu một cách khiếm nhã, ánh mắt hân đưa cột nhưng lại khiến người khác kinh diễm.

- Chi là đáng tiếc La Ninh Mộng chỉ là một thứ vô dụng, đến đệ đệ mình còn không bảo vệ được thì hà cớ gì La tổng quản lại khổ sở như vậy, không bằng cùng quay về với bốn gia có khi ngươi còn có giá trị hơn nữa.

- Phò mã nói sai rồi, tiểu nhân chẳng qua là tận trung với Tây Lạc thành này, dù ai là chủ thì điều suy nhất khiến cho tiểu nhân quan tâm chính là tòa thành này có còn tồn tại hay bị chính tay của một vài người lòng dạ không mấy tốt đẹp tận diệt.

- Haha Tốt! Lời nói có thâm ý. Bốn gia cũng không tốn thời gian chơi đùa với ngươi nữa. Ngươi đâu! Hồi phủ.

Ánh mắt La Nghi Cửu quét một vòng liền thấy trên xà nhà có vài thân ảnh lướt qua. Hân đoán không lầm, Yên Thành Quân cũng đã âm thầm nuôi dưỡng lực lượng rồi.

Cùng lúc đó Thái y viện nhân vật chính là ta đây lại bị làm phiền đến phát khóc đi được.

- Mẫu thân có khát nước không Thiên nhi rót nước cho người nhé?

Ta ôm đầu liếc nhìn tiểu chân chó ánh mắt ngập nước kể bên luyện luyện mãi không dứt đến nỗi khiến ta phải đau đầu. Mẹ nó biết vậy ta tự kết liễu mình cho xong, xuyên đến liền phải lao động khổ sai nuôi bản thân còn không nổi bây giờ lại xuất hiện một đứa con kêu ta là mẫu thân, có phải muốn tuyệt đường sống rồi hay không.

- Cái kia tiểu Thiên Thiên mẫu thân không khát, con ngồi xuống đây một chút. Lăn xăn như vậy rất mệt.

- Hải nhi tên là Tinh Thiên nha~ Mẫu thân người lại trêu ghẹo hải nhi, Thiên Thiên đâu phải tên của hải nhi.

Tiểu chân chó này tuy có chút phiền nhưng nhìn kĩ thì rất đáng yêu, đường nét này lại khiến ta nhớ đến Kỳ Ưông, lúc còn bé hân cũng nhìn giống thế này, ngày ngày ngó ngó đi theo ta. Nhắc lại chỉ khiến ta thêm buồn.

- Mẫu thân! Mẫu thân! Có phải người không khỏe hay không?

- Thiên Thiên đến đây, ta muốn ôm con một cái.

Tiểu chân chó hiển nhiên cũng không phản đối, trực tiếp leo lên giường nhào vào lòng ta. Hzz cảm giác bình yên này, kí ức cũng ủa về.

" Bối Hinh người ta thích nhất chính là nàng "

" Kỳ Uông người nên ước kiếp sau không gặp lại ta thì tốt hơn. Cũng đừng khiến ta vì người đau lòng. Ít nhất hãy để ta yêu người lần đầu tiên cũng như lần cuối... "

Ta thất thần hồi lâu, cũng đủ để tiểu chân chó nằm trong lòng mình ngủ đến ngon lành. Cánh cửa chi nha một tiếng rồi bật mở, một người nam nhân xa lạ bước vào khiến cho toàn thân ta cảnh giác. Nhưng được một cái người này đích thị có gương mặt của Phan An tái thế.

- Uhm... A cha...

Ta đang tỉnh đứng lên thì tiểu chân chó đột nhiên xoay người khiến ta mất thế liền muốn ngã nhào xuống đất, trong lúc đó nam nhân kia cũng nhanh tay nhanh mắt kéo ta đứng vững nhưng lại vừa chạm tay vào người hắn thì lơ mơ xuất hiện thêm vài kí ức. Thì ra người trước mắt này chính là đệ đệ của La Ninh Mộng tên La Nghi Cửu.

- Thành chủ!

- A! Xin lỗi.

Vừa rồi mãi mê suy nghĩ ta cũng không có thả tay hắn ra. Nhìn gần mới thấy ít ra bản mặt của hắn còn thấy dễ chịu hơn là Yên Thành Quân. Tiểu chân chó khi này cũng bị dọa một phen lén lút nhìn ta rồi lại nhìn La Nghi Cửu, ánh mắt hết như con chó nhỏ vô tội. La Nghi Cửu cũng không để tâm chuyện ta ăn chầu đậu hũ của hắn, trực tiếp tới cái ghế đầu ngồi xuống, thái giám đi theo phục vụ hắn cũng nhanh tay rót trà. Nhìn cái cảnh này ta cảm thấy bản thân mình như nhà hoàn vậy. Rõ ràng trên danh phận chính là thành chủ vậy mà ngay cả một nhà hoàn cũng không có. Số phận quá bi thảm đi.

- Tĩnh Thiên hôm nay có gan chạy đến đây gây rối?

Tiểu chân chó trong lòng ta quả nhiên rụt người lại, dọa cho một phen sợ hãi. Thế là bản năng của một người mẹ lại trỗi dậy, ánh mắt ta không vì nhan sắc của đệ đệ hờ mà đui mù. Vì công lý đứng lên.

- Này! Nghi Cửu, Thiên Thiên dù sao cũng là con ta không cần đệ phải dọa hãi từ như vậy.

Đệ đệ hờ đang thưởng thức chén trà đột nhiên cười mỉm một cái, nhìn cái nụ cười gọi đòn này ta lại liên tưởng đến một người. Nhưng là cũng chưa để bản thân ta liên tưởng hết La Nghi Cửu đã nói ra một thông tin quan trọng khiến cho ta cảm thấy thân xác mình quá tội lỗi.

- Thành chủ, người quên rằng Tĩnh Thiên cũng là con ruột của thần sao?

* ẦM *

Ta cảm giác như mình vừa bị thiên lôi vạn quả, đánh banh xác. Hết nhìn tiểu chân chó trong lòng rồi lại nhìn sang La Nghi Cửu ta đau lòng nhận ra... Mẹ ta ới La Ninh Mộng ới là La Ninh Mộng dù cô có đói khát cỡ nào cũng không nên đem đệ đệ mình ra ăn sạch chứ. Nếu như ta đang trong thân xác cô mà bị phát hiện cùng đệ đệ ruột loạn luân có phải người chết thay cô có phải là ta hay không?

- Liêu Bán dẫn Tĩnh Thiên về phủ chưa có sự cho phép của ta không cho ra ngoài chơi nửa bước.

Liêu Bán là thái giám theo hầu La Nghi Cửu đã lâu biết ý liền hướng phía ta khom người hành lễ.

- Thành chủ xin người giao La thiếu cho thần.

Ta lúc này chỉ còn biết thành thực giao tiểu chân chó cho Liêu Bán, biết nói gì nữa bây giờ. Ngay cả con cũng sinh rồi. Có điều tiểu gia hỏa này cũng khiến cho ta bị chấn kinh không ít.

- Mẫu thân người nhất định phải sinh thêm một tiểu đệ đệ cho hài nhi a~ Hôm nay A cha thế nào cũng để người ra nháp nháp đó.

Ta thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ. Nhìn sang La Nghi Cửu hắn quả nhiên dừng động tác một chút sau đó lại tiếp tục như không có gì xảy ra. Mí mắt Liêu Bán cũng giật giật liên hồi.

- Thiên Thiên à là ai dạy con nói như vậy. Chuyện này không phải nói trước mặt ai cũng được đâu. Nói mẫu thân nghe là ai dạy hư con?

Tiểu chân chó nghiêng đầu nhìn ta sau đó thành thật trả lời.

- Là Tam tỷ nhi nữ nhi của Liêu thúc thúc nói cho con nghe a~ Con phải cho Tam tỷ nhi hôn một cái nàng ấy mới nói con nghe đó. Nàng ấy còn sờ sờ con nữa.

"... "

Cạn ngôn từ với đám trẻ bây giờ. Tam tỷ nhi này đúng là tuổi trẻ tài cao. La Ninh Mộng à Tam tỷ nhi có phải là linh hồn cô tái thế hay không?

Liêu Bán biết con gái mình lại lưu manh đi ăn đậu hũ non của La thiếu thì sợ đến mức tái bạch, Lập tức hướng phía ta cùng La Nghi Cửu dập đầu tạ lỗi.

- Thành chủ tha mạng, La tổng quản tha mạng. Là do tiểu nhân dạy dỗ nữ nhi không đến nơi đến chốn, để nó đối với La thiếu làm chuyện thất lễ. Xin hai vị chủ nhân tha mạng!

Ta ôm mặt sắp khóc đến nơi. Kiếp này một phen khinh hài quá đi, trái tim ta không chịu nổi đã kích đầu. Cuối cùng ta chỉ có thể ôm tiểu chân chó một cái, sau đó trấn tĩnh vài lời.

- Thiên Thiên con nghe mẫu thân nói đây. Thân thể của con chỉ có thể cho người con yêu sờ tới, không thể cứ muốn là để cho người ta sờ được. Con phải biết trình tiết đáng giá ngàn vàng, nếu con cứ như vậy dễ dãi sau này người con yêu sẽ rất đau lòng đó. Lại nói đến sau này không cho con nói đến cái việc nhấp nháp đó nữa, sau này lớn lên con sẽ hiểu.

Bên này ta đang làm công tác tư tưởng cho tiểu chân chó thì La Nghi Cửu một bên bình tĩnh đến lạ, ánh mắt sậm màu hơn lúc trước nữa, thậm chí nhìn ta cười còn rạng rỡ hơn khiến lòng ta không yên ổn tí nào.

- Liêu Bán người đem Tinh Thiên trở về, sau này Tam tỷ nhi đến làm nha hoàn của Tinh Thiên đi.

- Tạ La tổng quản tha mạng, tiểu nhân dẫn La thiếu về trước.

Nói rồi Liêu Bán chân như gắn bánh xe chạy nhanh như tên. Chỉ còn ta với đệ đệ hờ đứng đó, không khí trở nên cứng nhắc, ta cũng tính từ từ lùi đi nhưng mà không qua được.

- Thành chủ!

- A - Có!?

Ta bị gọi lại cũng không cách nào khác phải cười trừ nhìn La Nghi Cửu. La Ninh Mộng ơi thà cô ăn sạch nam nhân hàng xóm thì ta không nói gì ở đây cô lại ăn sạch nhân đệ đệ mình, ta biết đối diện thế nào đây.

- Khi này thành chủ ngắt đi, dấu hiệu cổ độc lại sắp thức tỉnh nội trong ngày mai nữa không nếu không có thuốc giải như thường lệ liền thất khiếu mà chết.

- Cái gì!??? Thế thì thuốc giải ở đâu?

Ta vừa nghe xong ý định trốn cũng không còn, chỉ muốn biết mình sống được bao lâu.

- Thành chủ không phải người quên rằng thần trở về đây để làm gì sao?

- Hà điều đó liên quan gì? Không phải quay về giúp ta tìm thuốc giải sao?

La Nghi Cửu cuối cùng cũng từ bỏ chén trà đưa ánh mắt nhìn ta.

- Thành chủ người quả nhiên mau quên, thuốc giải cổ độc đều do thần dùng thân làm thuốc giải.

* Phụt *

Vừa uống được ngụm trà lại bị dội ngược ra. Cảm giác quá máu chó.

- Nghi Cửu chuyện này không thể đùa được đâu. Tính mạng ta đang trong tay đệ. Huống hồ đệ thực sự muốn "phập phập" với ta sao?

- Từ trước đến nay đều là dùng cách này giúp thành chủ giải cổ, ngoài ra không còn cách nào khác. Trời không còn sớm thần cáo lui trước, nếu thành chủ còn muốn sống thì giờ hội ngày mai đợi thần ở Tinh viện, sẽ có người dẫn người đến nơi cần đến.

"... "

Ta nên nói mình có thể nào? Sống thì phải diễn cảnh heo chạy, chết thì nhìn mình bị chết vì thất khiếu à? Ta phi nhõ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Quá máu chó!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chào các tình yêu! Ta đã quay lại, dự sẽ viết cảnh xô thịt nhưng để dành cho ngoại truyện tiếp theo vậy. Các nàng có hài lòng về chương này? Cmt ở dưới cho ta biết nhé!

* Lời nhắn riêng cho Thiên Thiên: cảnh H vẫn còn không xóa được đâu!!!! À ta lỡ tay thay tên rồi Hàn Thiên Minh bây giờ sẽ là La Tinh Thiên nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Xuân tiêu

Giờ Hợi - Tỉnh viện rừng đào.

Nhìn dưới hồ thấy nhan sắc được phản chiếu ta không khỏi thờ dài, quảng thâm dưới mí mắt càng ngày càng đậm. Đêm qua vừa gặp ác mộng lại vừa suy nghĩ chuyện sống chết, rút cuộc không ngủ cả đêm. Trong lòng đã sớm có quyết định nên ta đến Tỉnh viện từ sớm. Không ngờ thái giám làm việc cho La Nghi Cửu cũng chịu khó đứng chờ ta sẵn nửa canh giờ. Trời cũng tối hôm nay lại không có trăng khiến ta cảm thấy mình như đi vụng trộm với tình nhân, không biết lão mẹ biết được có tức đến đấm ngực dậm chân hay không. Tiểu thái giám dẫn ta theo một lối bí mật giữa rừng đào xuyên đến một động thạch khác. Trong động chính là một hồ tuyết sen, ở giữa là một ngôi nhà trên mặt hồ. Tuyệt đẹp và huyền ảo đến mức ta cảm giác như mình đang ở Thần giới vậy, mãi nhìn ta cũng không để ý tiểu thái giám kia biến đi từ lúc nào. Vừa nhìn vừa bước đến căn nhà đang sáng đèn kia, đột nhiên cửa bật mở.

- Lại đây.

La Nghi Cửu dựa lưng vào ghế quý phi, dùng ngón tay thon dài, trắng nõn tuyệt đẹp, có sức quyến rũ người khác của mình cầm lấy bút vẽ trên giấy Tuyên Thành, đầu ngón tay ấn nhẹ vào bút tạo thành vài nét chấm phá trên tranh. Cổ áo vô ý lộ ra, để lộ xương quai xanh. Hắn cúi mặt xuống rồi đột ngột ngẩng lên, ánh mắt để lộ cái nhìn nghiêm túc.

- Đến sớm?

Ta vội chạy lon ton, đóng cửa lại. Từng đóa hoa dọc đường chỉ chút cứ uốn lượn theo làn váy, khiến khoe miệng của La Nghi Cửu khẽ giật giật mấy cái.

- Nghi Cửu hôm nay ta đến đây là để thương lượng với đệ.

La Nghi Cửu dùng bút ngạnh đầu làm cho vài cọng tóc lòa xòa trước mặt, phải nói hắn ta đẹp hơn cả Phan An rồi.

- Thương lượng?

- Phải! Hôm nay ta đến là để nói cho đệ biết, chuyện cùng đệ phát sinh loại chuyện nam nữ kia, là ta không tốt chúng ta cùng một dòng máu lại làm ra loại chuyện này khiến ta cảm thấy có lỗi. Hơn nữa, hơn nữa, ta đã có ý trung nhân rồi. Ta cũng không muốn vì ta mà đệ lại phải hi sinh như vậy, cho nên dù hôm nay ta có chết thì xin đệ cho ta ăn một bữa cơm no được không? Vài ngày nay Yên Thành Quân đều chỉ thị người xén mất một bữa cơm của ta.

Chuyện này hôm qua ta nghĩ kỹ lắm rồi. Chuyện tỷ đệ loạn luân thế này ta thật sự làm không nổi. Bất quá chết trước đại biến thái, lại ở Diêm La điện làm nhân viên công vụ chờ hắn xuống lại đầu thai thêm một kiếp khác là được. Nhìn đến La Nghi Cửu đôi mắt hắn cứ bình thản, tựa như chẳng có việc gì xảy ra. Hắn lẳng lặng nhìn ta, giống hệt đang nhìn một con tôm nhãi nhép. Hồi lâu sau, đôi môi mỏng của hắn mới cong nhẹ.

- Ý trung nhân? Là ai?

Có lẽ ánh mắt của hắn quá âm trầm khiến cho ta có chút run sợ liền tùy tiện phun ra một cái tên khiến cả ta và La Nghi Cửu đều bất ngờ.

- Kỷ Uông.

Mẹ ta ơi ta đang nói cái gì thế này. Ta thích thằng nhóc Kỷ Uông kia nhưng xen vào đó là hình bóng đại biến thái. Thờ dài một hơi, thôi vậy đã diễn thì diễn tới luôn vậy. Chết thì chết.

- Chắc đệ không hiểu đâu. Nhưng mà người ta thích đích thị là hắn, chúng ta từ rất lâu rất lâu về trước đã gặp nhau, ta và hắn cùng lớn lên, cùng trải qua sóng gió, cùng thể non hẹn biển. Ta quả thật rất thích hắn. Cho nên xin lỗi đệ là tỷ tỷ không tốt vì tỷ mà đệ phải hi sinh nhiều như vậy.

Đột nhiên cổ tay mảnh khảnh đã bị bàn tay to như một gọng kim bằng sắt của La Nghi Cửu tóm lấy.

- Thích hắn như thế nào?

Hắn nắm tay ta, đưa lên ngang ngực mình.

Ta sợ hãi tới cùng, cố gắng rút tay về, nhưng sức lực của hai người cách xa nhau. Cho dù ta có gãy dựa thế nào đi chăng nữa, cả thân người của La Nghi Cửu vẫn đứng yên như một vách núi dựng đứng cao ngất, lù lù bất động.

- La Nghi Cửu, mau buông tay. Phải, ta thích chính là Kỷ Uông ngoan ngoãn chứ không phải là ngươi.

La Nghi Cửu bước lại gần một bước, đôi giày nện lên mặt đất, tạo thành những tiếng giậm chân lạnh như băng. Khí thế bức người, dần dần lại gần thân thể ta, khiến bước chân ta phải từ từ lùi lại.

Hắn càng không ngừng tiến tới, ta càng liên tục lùi lại, cho đến khi cả người đột ngột ngã xuống giường bọc da mềm mại, đầu ta đập mặt đệm trên giường, mắt hoa cả lên, choáng váng. Thân hình cường tráng của La Nghi Cửu chắn ngang trước mắt. Hắn tóm lấy cổ tay còn lại của ta, chậm rãi trôi hai

tay bằng thất lưng của hắn, quần thật chặt. Kế đó, hắn dùng một tay để đưa cổ tay bị trói của ta lên quá đỉnh đầu, một tay linh hoạt chạm vào cổ áo.

Một tiếng "xoẹt" vang lên, áo quần mỏng manh ngày hè bị rách từ cổ tới nách. Da thịt như tuyết có màu trắng sữa. Hắn xé hết lớp áo bên ngoài, để lộ bầu ngực căng đầy, nhũ hoa đầy sức sống. Ta liều mạng gào thét.

- Cái tên hỗn đản này không phải ta nói đã có ý trung nhân rồi sao, nguoi còn cố cưỡng ép ta. La Nghi Cửu mau dừng tay.

Đôi mắt hắn càng trở nên âm trầm.

- Giải cổ trước.

Bầu ngực trắng như tuyết nảy lên một cái, dập dờn như những con sóng màu sữa. Nhũ hoa màu hồng phấn lắc lư nhẹ nhàng, giống hệt như hai nụ hoa anh đào đang nảy nở.

- A A A!!

Người ta bắt đầu nóng như lửa. Ta tròn mắt, vừa thẹn vừa cău.

- Mẹ nó, La Nghi Cửu không được nhìn, nguoi dám nhìn lão nương móc mắt nguoi cho chó ăn.

Lời của ta dĩ nhiên không có tác dụng. Ánh mắt của hắn dừng lại trên bộ ngực ta, càng lúc càng nóng rực. Hắn có thể cảm nhận được nhũ hoa mẫn cảm kia có một độ ẩm mơ hồ. Nhũ hoa mềm mại như hai nụ hoa trước ngực, chậm chậm dựng thẳng lên.

- Chỉ nhìn mà đã như vậy?

- Nguoi!

Ta khó chịu đến phát điên. La Nghi Cửu lại tiếp tục cời y phục, cơ ngực càng trắng, rắn chắc lẫn cơ bụng, cơ bắp của hắn dần dần lộ ra. Tiếp đến là giải phóng cho dục vọng sớm đã gắng gượng tới mức sung to lên.

- Nhanh thôi. Ngoan!

Mẹ nó nhanh cái em gái nguoi. Ta không ngờ La Nghi Cửu nhìn như lạnh nhạt không ham muốn sẽ biến thái tới mức này.

Hắn dùng cả hai tay xoa nắn, chà đạp không hề thương tiếc bầu vú mềm mại, xúc cảm dưới tay mềm dẻo và ẩm áp không cách nào tả hết, lại siêu co dãn, căng đầy cả lòng bàn tay.

Ta còn chưa phản ứng kịp, một cái bóng lướt qua mắt, khi nhìn lại, toàn bộ cơ thể La Nghi Cửu đã dõn lên vị trí bên trên, gây thịt lớn nóng rực dưới hông đối diện với bộ ngực của ta. Thật dài, thật to. Gây thịt màu đỏ tím có hình dáng dữ tợn, đặc biệt quy đầu có kích cỡ như trứng ngỗng còn sống động hơi nảy lên, nhìn qua cũng khiến người ta sợ hãi đến kinh hoàng. CMN thả ta ra!!!

Biết phía dưới đã ướt đầm, hai gò má của ta càng đỏ như bị hun trong hơi nóng, xấu hổ không biết làm gì cho phải. Ta gắng sức nhịn phản ứng sinh lý, nhưng bật thốt một tiếng rên rỉ yếu ớt.

- La... Nghi Cửu dừng tay... ta không muốn... Kỳ Uông..

- Tin tưởng ta!

La Nghi Cửu tách ra hai cánh hoa non mềm, gây thịt nhắm ngay cửa huyệt tinh tế nhỏ xinh, mạnh mẽ thúc vào.

- Nghi... Nghi Cửu... Đừng...Đừng vào nữa... Đau

Đau đớn như truyền đến bất ngờ khiến ta suýt cắn môi bật cả máu, tròng mắt nhanh chóng đọng nước. Vừa uất ức vừa thẹn.

- Ta... tuyệt... hận nguoi... Của ta cho... Kỳ Uông..

Thân dưới giống như bị một nhát kiếm bổ ra, ta đau tới mức đỏ mồ hôi. Làn da thấm đẫm từng giọt mồ hôi lạnh, không còn một chút sức lực nào nữa, hai tay bị trói chặt, chỉ đành bám lấy thành giường, cả người cố gắng bò về phía trước, nóng lòng muốn thoát khỏi hung khí khủng bố của tên khốn này.

Nhưng cho dù ta chuẩn bị thế nào, xoay người ra sao, gây thịt của hắn vẫn cứ chậm chậm xông vào cửa huyệt non mịn. Cuối cùng, hắn lại không chậm chậm, ngược lại còn đâm mạnh vào một phát, đỉnh đầu gây thịt mở được miệng của hoa huyệt chật hẹp, tiến vào chỗ sâu nhất trong tử cung.

Ta cắn môi, khóc nức nở, tóc bị ẩm ướt bởi mồ hôi, ướt nhẹp, bết vào trán, gò má, cổ, phía sau lưng. Gây thịt hết rút ra lại cắm vào, rút ra lại cắm vào, La Nghi Cửu dần thích ứng được tư vị tuy hẹp nhưng lại khiến người khác mất hồn, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn, hệt như gió táp mưa sa, tùy ý tàn phá đóa hoa nhỏ. Động tác của hắn trở nên thông thả lạ thường, mái đầu hạ hạ thấp xuống, nhìn khuôn mặt đáng thương tội nghiệp của ta buông hai từ khiến đầu ta nổ tung.

- Mẹ Bối, đừng khóc.

Gậy thịt không ngừng ra vào liên tục, gạt bỏ tầng tầng lớp lớp thịt, chen vào hoa tâm, xâm nhập đến tử cung thần bí. La Nghi Cửu không biết phải hình dung khoái cảm này ra sao, chỉ có thể nói hoa huyết nhỏ của nhỏ giống như động tiêu hồn, khiến tinh thần hẳn đều bị hấp dẫn, dùng lượng lớn tinh thần mới miễn cưỡng khống chế nỗi bản thân không làm đau nàng.

Trải qua một hồi thống khổ, đau đớn, miễn cưỡng thừa nhận vật thể lạ dưới thân hết như một con dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng gậy thịt mà xâm nhập thật mạnh vào hoa huyết, cánh môi phát ra tiếng rên rỉ, mê hoặc người khác. Dần dần, vòng eo mềm mại bắt đầu lắc lư, nghênh đón động tác cắm ra rút vào của hắn.

- A... Sâu lắm..

Khoái cảm tích lũy càng nhiều, nhiều đến mức có thể ăn mòn lý trí. Ta bắt đầu mơ màng, kêu lên những tiếng rên vô nghĩa, hoa huyết càng lúc càng khép chặt, cửa huyết cũng vậy, cơ thể bộc phát ý thức, quán lấy gậy thịt kia một phen. La Nghi Cửu nhận thấy nàng có ý hùa theo thì đưa tay cời tóc.

Hôn lên đôi môi, thân dưới của La Nghi Cửu cũng nhẹ nhàng hơn một chút, gậy thịt đi ra lại đi vào, nghiền nát hoa huyết, dần dần khơi gợi khoái cảm của ta một lần nữa. Sự thống khổ, nức nở đã trở thành âm thanh nũng nịu. Đôi tay trắng ôm lấy cổ hắn, hai người kích tình trong hân hoan, đồng thời lên đỉnh.

Gậy thịt xâm nhập vào sâu hơn, chạm vào thành tử cung. Chất dịch quá nhiều, khiến ta cực kỳ khó chịu, cảm thấy thân dưới muốn nứt ra rồi. Thật muốn đứng lên chửi thề một phen nhưng mà hoạt động quá mức chịu đựng khiến ta chỉ có thể ngất đi với nỗi uất nghẹn không cách nào xả ngay bây giờ được.

P/S: Chương này có tham khảo những cảnh H văn khác, mong các độc giả bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22-2: Ngoại truyện

Xin chào! Từ Diệp Phi Hồ đến đây. E hèm vì một chương trước ta tốn không ít máu mủ và nước miếng. Trong lúc rảnh rỗi lại muốn đem dàn nhân vật ra phỏng vấn thành cái ngoại truyện, các nàng có nhu cầu hỏi gì thì cứ cmt ở dưới ta sẽ chịu trách nhiệm chỉ đạo nhân vật trả lời cặn kẽ (nhưng không thể nào spoiler tình tiết sau này của truyện được nhé). Nào lại bắt đầu thôi, à ta còn quên một chuyện.

THIỆN THIẾN BẠN NHỎ KHẢ ÁI TÁC GIẢ TA QUẢ THẬT BỊ MỀM LÒNG NÊN KHÔNG ĐỂ CHO NGƯỜI DIỄN CẢNH THỊT VẪN ĐƯỢC NHA! NHƯNG MÀ NẾU TÂM TRẠNG TA KHÔNG ĐƯỢC TỐT, LẠI THÊM CẢNH NAM x NAM THÌ TIỆN TAY CHO TIỂU THIẾN THIẾN LÀM NHÂN VẬT PHỤ THỊT VẪN HOÀNH TRÁNG LỆ NHÉ!

THÂN GỬI oOKochiKenOo

Khụ bắt đầu thôi!

1. Xin chào gia đình nữ quyền hôm nay bốn tác giả muốn tò mò hỏi một câu: Khi xxoo ai là người nằm trên? Hãy để cánh nam nhân trả lời nào các bà vợ!

* Gia đình Khiêm - Vũ

Hạ Di Khiêm (Bất lực): Nàng ấy nằm trên! Ta nằm dưới... ㄟ_ㄟ Nhiều lúc còn rất đau.

Mục Y Vũ (Ánh nhìn đầy thâm ý): Chồng à! Có muốn tiểu JJ gãy luôn hay không? °▽° /

Hạ Di Khiêm...

* Gia đình Duệ - Chu

Nạp Lan Duệ (Cười đến điên): ㄟ(°▽°)ㄟ Trên dưới cũng phải phân biệt sao? Bốn quân chỉ cần được nhấp ra nhấp vào là thỏa mãn rồi! Trên dưới không quan trọng, triền miên không dứt, khoái lạc không ngừng mới là chân lí, hahahaha...

Mục Sở Chu (Không cảm xúc): <(" ")> Nguyệt Nha!

Nguyệt Nha (Hiểu ý trối người một cách nhanh lẹ vút xuống hồ băng): Xong rồi bệ hạ (>_<) ㄟ

Nạp Lan Duệ quả nhiên không phải tầm thường bị vút xuống như thế nhưng còn cố dùng đuôi phượng của mình thành cánh quạt chèo xung quanh hồ chửi bới.

Nạp Lan Duệ: Mẹ nó Chu Chu nàng lại thô bạo như vậy lỡ như ta chết đi rồi thì ai là người xoa nắn ngực cho nàng hả?

* ÀM *

Tác giả ta đây đứng trước hồ vậy khăn tang tưởng niệm cho một nam nhân tự luyện chết bi thảm dưới hồ.

* Gia đình Uyển - Doanh

Điệp Uyển (đang nấu cơm): Há? Ta đương nhiên tình nguyện nằm dưới rồi, không cần vận động nhiều cũng có thể đạt đến đỉnh cao, ta nói cho biết Doanh nhi nàng ấy nhìn điềm đạm như vậy nhưng lăn lên giường một cái liền giống như sói đói 3 ngày...

* BÓP *

Phi Á Doanh (phui tay): Hồ nháo!

Tác giả neho mắt nhìn Diệp mỹ thụ bay ngày càng xa rồi trở thành chấm nhỏ biến mất trên không trung. Sút quá đẹp 1 điểm cho Doanh phu nhân.

* Gia đình Kỳ - Bối

Tịch Ưông Kỳ (đang uống trà): Người ngu ngốc như nàng ấy có thể nằm trên được sao? Mẽ Bối trà nguội rồi!

Hạ Mẽ Bối (ngoan ngoãn): Đợi một lát sắp xong rồi!

Quay sang đại gia đình từ hậu trường đang nhìn về phía này.

Từ Diệp Phi Hồ: Cảm giác thế nào khi thấy cảnh này hả các bậc trưởng bối? (— —)

Mục Sở Chu (day day huyết thái dương): Đây thật sự là con cháu Đồng Nữ Thần tộc sao? Nhu nhược đến mức này, bệ hạ tương lai có một con đường chân chó đầy âm u? Thần giới có khi sắp bị diệt vong dưới bàn tay nó cũng không chừng.

Nạp Lan Duệ (còn nằm dưới hồ băng nên không phát ngôn được)

Mục Y Vũ (lơ sang hướng khác): (— —) Nhất định là do gen di truyền từ cha nó không đạt chất lượng, tình trạng lép nào rồi.

Hạ Dĩ Khiêm: Vợ à! Sao em nỡ nói vậy, tình trạng của anh là cực phẩm trong các cực phẩm tình trạng đó ㄟ_ㄟ

Điệp Uyển (vừa cười bỏ trở về): Cuối cùng cũng có người phá vỡ thế âm thịnh dương su...

* BÓP *

Chưa kịp nói hết câu Diệp Uyển lại một lần nữa bị đá bay đến phương trời xa thám hiểm rừng núi hoang sơ.

2. Gia đình hai bên có hài lòng với cháu/con rể/ chị dâu này hay không?

* Nhóm các bà mẹ

Mục Sở Chu (xem sổ sách): Hài lòng, rất được việc, đa chức năng. °▽° /

Hạ Mẽ Bối (cảm nín):...

Mục Y Vũ (xoa cằm): Tạm được, 8/10 trừ 2 điểm vì chưa trị được tận gốc bệnh ngáo đá của nha đầu kia. ^(" ")^

Hạ Mẽ Bối (đứng trong hậu trường gào thét): Con có bị ngáo đá cũng là do bị mẹ đánh đến ngáo đấy! 人("D")ノ

Phi Á Doanh (cười hiền hòa): miễn có thể làm cho Mẽ Bối hạnh phúc là được hết. (☘~ — ~)

Hạ Mẽ Bối (gào thét): A di à! A di thấy cháu hạnh phúc chỗ nào!? Chỗ nào!!!! ㄟ_ㄟ

* Nhóm các ông chồng

Nạp Lan Duệ/ Hạ Dĩ Khiêm (đồng thanh): CỰC KÌ KHÔNG ƯA!!!! (ノㄟ益ㄟ)ノ

Điệp Uyển (quơ tay): miễn bình luận ㄝ("—")

* Nhóm em chồng/ vợ

Tịch Vu Yên (cười đến sáng lạn): Cực kì hài lòng tẩu tẩu xinh đẹp 100/10, vừa ngốc đến mức người khác phải quý lạy lại vừa dịu dàng. Không như à hồ ly Thẩm Thiên Cầm lòng dạ rắn rết kia.

Hạ Mễ Bối (khóc ròng): (づ _ _ づ) Vu Yên à, đây là muội khen hay đang gián tiếp nói ta ngốc đây hả?

Điệp Quân (lắc đầu): chưa tiếp xúc chưa thể bình luận.

3. Nếu được hình dung Hạ Mễ Bối bằng vài từ mọi người sẽ nói gì?

Mục Sở Chu: Dễ dãi.

Nạp Lan Duệ: Khả ái.

Mục Y Vũ: Bất tài.

Hạ Dĩ Khiêm: Bảo bối.

Phi Á Doanh: Đáng yêu.

Điệp Uyển: Đáng ghét.

Tịch Vu Yên: Dịu dàng.

Tịch Ưông Kỳ: Ngụ ngốc, vô dụng, thiếu não, tò mò, gây họa, ham ăn, sợ chết, ham tiền, háo sắc.

Hạ Mễ Bối (cầm nín): Ta không hề có ưu điểm luôn ư?

Từ Diệp Phi Hồ (cười như điên): Nữ chính không hề có một chút giá trị nào dưới con mắt phu quân tương lai, bi thảm, quá bi thảm hahahaha...

4. Xin các nhân vật nói vài lời gửi đến các độc giả

Mục Sở Chu (nghiêm túc): Thân tộc có được thịnh vượng hay không đều nhờ sự theo dõi sát sao của các bạn.

Nạp Lan Duệ (giọng cao tay): 人("I")ノ đã đảo nam chính, đã đảo nam chính, đã đảo nam chính hú hú

Mục Y Vũ (dán sát mặt vào màn hình): các bạn độc giả nhan sắc của ta có một không hai, tiếp tục xem truyện để chiêm ngưỡng vẻ đẹp không lối thoát của ta nhé!

Hạ Dĩ Khiêm (giọng hùa theo cha vợ): đã đảo nữ cường, đã đảo nam chính, đã đảo tiểu tam, đã đảo nữ cư....

* BỐP * (một phút mặc niệm cho Hạ lão gia giây phút bùng bột hi sinh)

Phi Á Doanh/Điệp Uyển(vẫy tay): (๖°ڤ°)๖ ๖(°ڤ°๖) cùng theo dõi truyện nhé!

Tịch Ưông Kỳ (uống trà): Muốn xem một sinh vật không có não? Hãy yên tâm đến với " Nương tử! Nàng thật lắm chiêu trò! " bạn sẽ được nhìn thấy một sinh vật ngu ngốc đến mức quý lạy.

Hạ Mễ Bối (bết tét): (¬_¬) các nàng hãy phù hộ cho tương lai ta được tươi sáng, hãy để ta cảm nhận được ánh sáng hi vọng le lói trong căn hầm tối thui. Yêu thương tất cả các nàng (づ●_●)づ ♥"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kỳ môn độn pháp

Trên đỉnh U Minh giữa chốn Mạn Châu Sa đỏ rực, nữ tử cô độc đứng giữa biển nghìn trùng hoa, ưu sầu nhìn đôi nam nữ một người mỹ lệ như một đoá cẩm chương vàng hé nở, một người khí chất bất phàm đứng trước mặt nàng cất lời bi thương. Sau đó còn là một binh đoàn ma tộc sẵn sàng chờ lệnh hấn.

- Đắc La Úy Trì, ta chỉ muốn hỏi, cuối cùng trong lòng chàng có hình bóng Bích Lạc ta hay không?

- Lạc nhi, cái gì ta cũng cho nàng, đừng tay đi, Huyết Ma kiếm là vật cực hàn đối với thương thể của nàng bây giờ mà nói không khác gì vật chí mạng.

- Haha...

Bích Lạc thượng thần từ một thượng thần linh khí thuần khiết lại trở thành Đọa thần nhập tâm ma, tiên cốt toàn bộ phản phệ dẫn đến linh khí rối loạn, thần châu hải trong người cũng vì vậy vỡ tan. Nàng bây giờ khác gì cùng chung một loại với đám Ma tộc dê tiện này chứ? Là nàng sai? Không! Bích Lạc nàng không sai. Nàng chữa Huyết Ma kiếm chứa đầy ma khí cùng máu của nàng vào người nàng đã từng yêu.

- Cái gì ngươi cũng cho ta? Uy Trí vậy tại sao ngươi lại phản bội ta, phản bội lại Thần tộc gia nhập Ma giới. Ngươi còn dám dẫn theo tiện nhân Đồng Yên Nhu đến rừng U Minh của ta, cùng ả trước mặt ta ôm ôm ấp ấp. Van xin ngươi ta đã thề thâm thể này rồi các ngươi buông tha ta đi.

Đắc La Uy Trí đứng nhìn nàng từng phút từng phút phát điên lòng đau như cắt. Điều hấn làm là sai ư? Bảo vệ nàng nhưng cũng làm tổn thương nàng. Bên này Bích Lạc đột nhiên xé phăng tay áo, lộ ra nhưng vết sẹo chi chít. Nàng nói trong nụ cười đầy chua chát.

- Đồng Yên Nhu cô xem đi chín mươi chín vết roi phệ tiên này, từng vết từng vết đều do cô tạo ra, ngay cả đứa con trong bụng của ta cũng bị cô hại chết, ta rút cuộc không còn gì cả, thể này chưa đủ thỏa mãn cô ư?

Đắc La Uy Trí nổi trận lôi đình, trực tiếp đánh bay Đồng Yên Nhu, con mắt hấn phát ra ánh tím chết người, giọng nói nghiêng rằng khiến người ta rùng mình.

- Hải tử trong bụng nàng ấy?

Đồng Yên Nhu thân hình bị chấn động mạnh không khỏi phun ra ngụm máu, trong lòng lo sợ.

- Trí ca ca huynh đừng nghe ả ta ngậm máu phun người, muội hoàn toàn không có làm, là ả ta tự mình uống chén canh phá thai, hơn nữa chuyện nàng ta có thai muội cũng tính nói với huynh nhưng chính sự Ma tông quá nhiều muội cũng quên bên đi.

- Haha hay cho câu ngậm máu phun người, Đồng Yên Nhu chén canh kia nếu ta thật sự uống thì đã uống từ 3 tháng trước rồi.

- Lạc nhi, ta không biết nàng mang hải tử của ta...

- Câm miệng! Tên của bốn tọa không phải để cho đôi câu nam nữ các ngươi gọi. Đắc La Uy Trí, ta quá mệt mỏi rồi, ngày ngày chịu đựng muốn chết đi sống lại, ta đã mong ngươi sẽ quay đầu, ta từng nghĩ suốt kiếp này cùng ngươi thành đôi trich tiên tiêu dao tự tại, Bích Lạc ta không hối hận vì cứu ngươi một mạng, chuyện ta hối hận nhất chính là yêu ngươi! Bích Lạc ta dưới danh nghĩa là Đọa thần Từ Chi Phụng dùng Huyết Ma kiếm cùng máu mình lập nên lời thề vạn kiếp luân hồi tuyệt không yêu ngươi!

Vừa dứt lời cũng chính là lúc Bích Lạc thượng thần một kiếm kết thúc mạng sống của mình, giải thoát cho mối nghiệt duyên khiến nàng tiên không ra tiên ma không ra ma. Trước khi nhắm mắt Bích Lạc mơ về quãng thời gian trước kia... đẹp như vậy. Nàng từng nhớ cậu bé kia từng ôm nàng thề nguyện "đôi đôi kiếp kiếp, mãi mãi không rời "

- ĐỪNG MÀ!!!!!!!!!!!!!!!

Trái qua một giấc mộng kia tưởng chừng như trái qua một kiếp.

- Nha đầu tỉnh rồi à.

Ta chợt giật mình nhìn thấy tiểu la lị hồng phấn đứng ngay đầu giường. Rồi nhớ ra đêm qua đã có chuyện gì. Mẹ nó thể mà lại bị đem lên giường.

- Uy nha đầu ngươi đừng có ù rú nữa, thật không ngờ xương cốt yếu như vậy mà cũng có thể tu đến Trúc cơ kỳ.

Ta nghe tiểu la lị này từ đến cuối đều không lọt một chữ. Khí huyết lại đang sôi trào liền bắt lấy cánh tay nàng đem lên giường đánh vào mông.

- Tiểu la lị nhà ai lại thật vô phép, đến tỷ tỷ ngươi còn không gọi mà còn dám kêu ta là nha đầu, hôm nay thay mặt cha mẹ ngươi dạy dỗ.

Tiểu la lị bị đánh đến ngây mặt, không khóc cũng chẳng vùng ra. Đột nhiên lại hét lớn khiến cho thân hình ta chấn động.

- LA NGHI CỬU CÒN KHÔNG MAU LĂN ĐẾN ĐÂY CHO VI SU!

Quả nhiên vừa hét lên cánh cửa phòng ta " chi nha " một tiếng rồi bật mở, La Nghi Cửu khí chất tao nhã từ bên ngoài bước vào. Vừa nhìn đến mặt hấn ta lập tức nổi cáu, trực tiếp quăng tiểu la lị kia liền bước xuống giường tính sổ nhưng là đôi chân đột nhiên bủn rủn té sấp mặt dưới đất.

- Đây, đồ đệ ngươi chắc rằng nha đầu điên này có thực lực tu tiên hay sao? Vi sư nhìn không ra nàng ta có thực lực gì mà có thể té đến dáng người xấu như vậy.

Nghe câu nói của tiểu la lị kia ta quả thật không còn mặt mũi, cứ thế nằm úp mặt ăn vạ chờ cho đến khi hai người này bỏ đi nhưng mà La Nghi Cửu cương quyết để mặt mũi ta đi mất, hấn dùng một tay xách ta lại lên giường. Đối mặt với hai đạo ánh mắt ta quả thật có chút không chống cự nổi.

- Nhìn cái gì mà nhìn, cẩn thận ta móc mắt các ngươi.

Tiểu la lị cuối cùng vẫn là bị ta chọc tức đến mức đứng thẳng dậy rồi.

- Ta nói nha đầu nguoi có gan lớn như vậy còn dám đòi móc mắt cả bốn thượng tiên. Nếu không phải vì đồ đệ van xin thì ta cũng không hạ mình dạy dỗ nha đầu điên như nguoi.

Lúc này ta mới nhận ra trong lời nói của tiểu la lị có chỗ không đúng, hôm qua nếu ta cùng với La Nghi Cửu xảy ra quan hệ thì bây giờ ta vẫn là La Ninh Mộng thân thể phạm nhân còn có dị giới tu chân sao?

- Nghi Cửu, nàng ta thật sự không bị ngốc đó chứ, vì sự nói đến như vậy còn có thể thần thờ.

La Nghi Cửu liếc cũng không thèm liếc một cái, tự mình biến ra cái ghế đầu ngồi xuống thưởng trà.

- Để cơ nên thu hồi hồn phách của mình lại đi, nếu cứ ngây ngốc như vậy bị ai giết còn không biết.

Vừa nghe hai chữ Để cơ ta quả nhiên thu hồi tâm tư mắt còn sáng hơn sao băng phóng tới La Nghi Cửu.

- Mẹ kiếp, Tịch Ưông Kỳ thì ra nguoi sớm biết La Ninh Mộng là ta, đêm qua còn dám động thủ.

- Sợ nếu bốn tọa không động bây giờ Để cơ còn có thể bảo toàn ngồi đây sao?

Ta tức đến hộc máu nhưng cũng không thể cãi lại lí lẽ của đại biến thái. Tiểu la lị này giờ lắng nghe đoạn hội thoại của chúng ta thì sắc bén nhận ra có điều không đúng, nàng dù không nói ra nhưng tư thế là hoàn toàn phòng bị, bên ngoài còn căng sẵn kết giới tránh người ngoài tới.

- Các nguoi thật sự là ai? Đồ đệ của ta đâu?

Không biết từ khi nào bộ dạng uống trà thong dong này của hấn khiến ta rất chán ghét, rõ ràng chuyện gấp như vậy còn có thể bình tĩnh không loạn. Hân bây giờ không phải có khuôn mặt của Phan An nữa mà là khuôn mặt gọi đòn.

- Trương Dương thượng tiên chó vôi, đệ tử La Nghi Cửu của ngài sớm đã bị Ma tông giết chết hấp thu dương khí, hiện giờ thân xác này đích thực là La Nghi Cửu nhưng hồn phách tan thành mây khói.

- Nguoi nói cái gì? Không thể nào! Ma tông cả gan ở nhân giới làm loạn, chuyện này sao có thể. Nguoi là ai?

- Tại hạ Tịch Ưông Kỳ, còn vị kia là bằng hữu của tại hạ Hạ Mễ Bối.

Trương Dương vừa nghe đến tên đại biến thái, nàng dò xét chừng vài giây nữa rồi mới thôi đề phòng bọn ta. Nàng ngồi xuống giường rồi chậm rãi thở dài.

- Hazz ta đã đoán trước đồ đệ này đoán mệnh nhưng không ngờ lại chết dưới tay Ma tộc. Ưông Kỳ vương thượng bốn tiên đã nghe qua, không biết duyên cớ gì khiến cho vương thượng tổn công hạ phạm như vậy?

Ta nghe hai người này nói chuyện từ đầu đến đuôi đều hoàn toàn như vịt nghe sấm, không hiểu lấy một chữ liền buồn bực không thôi. Đột nhiên đầu óc choáng váng, tay chân cũng không còn nghe theo bản thân mình nữa, tiếp đó có một giọng nói cứ gào thét trong đầu " Giết! Giết hết đi! Máu, nhiều máu hơn nữa! "

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Tịch Ưông Kỳ cùng Trương Dương đều bị biến hóa của ta làm cho giật mình. Trương Dương nhanh tay dùng tiên pháp tạo thành dây trói chặt ta lại trên giường. Mặt mày nghiêm trọng.

- Nha đầu này sao khi không lại nổi lên tâm ma chứ, lại còn tỏa nhiều ma khí như vậy.

- Hahaha máu, thật thơm, hahaha

- Vương thượng chuyện này xảy ra bao lâu rồi?

Tịch Ưông Kỳ bề ngoài không tỏ rõ cảm xúc gì nhưng cuối cùng vẫn là ngoài lạnh trong nóng, người nhanh nhất đến bên ta không ai khác ngoài hấn. Dù cảm giác mình bị giam cầm trong bóng tối nhưng ta vẫn có thể thấy được bên ngoài, nhìn về mặt kia, giống Kỳ Ưông như vậy khiến lòng ta dao động không thôi.

- Đã xảy ra hai tháng gần đây. Lần thứ nhất là do bị ép đến đường cùng mà bộc phát, lần này cũng không có sát khí nhiều như lần trước.

Trương Dương nhú mày, ánh mắt lại càng thêm nghiêm trọng. Nha đầu này có tình trạng hết như cô cô năm xưa, thậm chí có phần dọa người hơn nữa. Không lẽ có liên quan đến việc Phượng Hoán phong ấn có vết nứt sao?

- Vương thượng, thật ra nha đầu này có lai lịch gì? Bốn tiên có chuyện nghi vấn, cầu vương thượng nói ra thân phận mới có thể giải quyết.

Tịch Ưông kỳ trầm ngâm nhìn ta vùng vẫy đau đớn rồi quyết định nói ra. Hấn cũng không biết mình phải làm gì, nhưng nhìn đến nàng đau đớn như vậy lòng hấn cũng cảm thấy không thoải mái, thậm chí còn nhận thấy mình bất lực đến dường nào.

- Không đối gì thượng tiên, nàng ấy là cháu gái của Đế hậu Thần giới Mộc Sở Chu, ngoài ra còn là người mang trong mình Hỏa linh hoa kiếm, truyền nhân của Thượng thần thiên cổ.

Tương Dương bị lời nói này dọa sợ. Không thể nào, cô cô đáng lẽ ra đã hồn phi phách tán mãi mãi không luân hồi, làm sao có thể đầu thai chuyển kiếp? Không được chuyện này cần phải điều tra rõ.

- Vương thượng, tình trạng của nha đầu này bốn tiên có cách để phong ấn nhưng cần đến máu chí dương làm vật dẫn.

- Được.

- Vậy để bốn tiên chuẩn bị trận pháp, bên ngoài đã giăng sẵn kết giới rồi sẽ không có người đến đây.

Lúc Tương Dương xoay ra ngoài, Tịch Ung Kỷ nhìn ta rồi khẽ thở dài.

- Mễ Bối, nàng ngốc hết thuốc chữa rồi, Kỷ Ung và ta ngay từ đầu chính là một.

Hừ? Chuyện gì đây, đại biến thái lại nói những chuyện thâm sâu khiến ta không thể nào hiểu được nữa rồi.

- Vương thượng, bày trận pháp xong rồi, giúp bốn tiên đem nha đầu đó đặt ra đây.

- Được.

Trong vũ trụ trong thời kỳ hỗn nguyên khi hình thành nên trời đất vạn vật cũng là lúc hình thành nên bát quái gồm 08 yếu tố chính là ly –坎– đoài – chấn – tốn – khôn – khảm – cấn và từ đó sản sinh ra ngũ hành gồm kim – mộc – thủy – hỏa – thổ tượng trưng cho sinh khí đất trời trong vạn vật, chủ quản phương vị, và lấy trung tâm là chủ thể con người mà suy luận đó là – mộc, hỏa, thổ đại diện phần trung ương, phần trên cơ thể, thủy, kim đại diện phần dưới phần chủ về huyết, khí, trong âm dương hài hòa vận hành tương sinh tương khắc mà cân bằng cơ thể, trong dương có âm và trong âm có dương. Nhưng cơ chế cơ thể luôn vận hành và do tác động tự nhiên, do yếu tố sống mà luôn mất cân bằng, hiện tượng tự nhiên từ đó mà sinh ra, và với cơ chế tự cân bằng con người luôn phải trao đổi, hấp thu hai nguồn năng lượng âm dương từ đó khi một cơ thể nào đó phù hợp với năng lượng của âm khí và có hiện tượng vong theo, vong nhập, duyên âm tự sinh ra, và duyên tiền kiếp giữa âm và dương cũng do sự tương tác này mà có. Hiện trạng của ta bây giờ theo như Tương Dương nói là thiếu mất một lượng dương khí cực lớn. Nhìn mình bị đặt giữa cái vòng bát quái, cơ thể bên ngoài thì vùng vẫy hết sức mất hình tượng. Số ta quả nhiên là khổ mệnh, nhìn tiểu la lệ bên ngoài đọc niệm chú, bên trong có đại biến thái cắt tiết phục chú, muốn bấy nhiêu quái dị thì có bấy nhiêu.

Sau hai khắc nhìn hai người kia bất động ta quả nhiên khôi phục được quyền kiểm soát cơ thể. Mở mắt ra nhìn thấy đại biến thái máu vẫn chảy không ngừng ta quả thật không có tâm trạng đùa bốn nữa. Ngồi dậy đi đến gần đại biến thái, ta lại càng thấy mình không chút tự chủ tim đập rất nhanh, nhìn bờ môi kia quả thật muốn hôn. Nàng cầm đại biến thái lên sau đó hôn một cái rồi cọ sát thân thể vào người hắn.

- A~ cảm giác ấm áp như vậy thật khiến người ta muốn ăn sạch nha!

Tịch Ung Kỷ đen mặt, xách ngay cổ áo của ta lên cao sau đó dùng tư thế ném bóng chày quăng chuẩn xác ta vào cái hồ bên cạnh. Tương Dương mí mắt này giờ cũng giật liên hồi liên quay sang nói với Tịch Ung Kỷ.

- Xin lỗi, bốn tiên không biết tác dụng phụ của trận pháp này lại biến thái như vậy.

Tịch Ung Kỷ cầm máu xong liền xoa tay quay đi.

- Bệnh sẵn có không có gì ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-2: Kể lễ than khóc

Chào các nàng thân yêu. Hiện tại ta quả thật muốn chửi đồng. Ta có thể tóm tắt một chuyện khiến ta bức xúc và tủi thân như sau.

[Chó Miếu]: Mễ Mễ hôm nay trời đẹp. Đi uống trà sữa không?

[Mễ biến thái]: Oke. Cho t địa điểm, t thay đồ xong ra ngay.

[Chó Miếu]: Ở quán xxx nhá. T ra rồi, đang đợi m đây. Bàn xx nha!

[Mễ biến thái]: Okee.

Sau khi nhận được tin nhắn " mời gọi " ta liền thay đồ trong 15ph và bay ra quán xxx trong vòng tổng cộng 10ph. Chuẩn bị lỏng lộn, đầm xinh các thứ. Hỏi bạn phục vụ.

- Chị ơi! Cho em hỏi bàn số xx ở đâu vậy ạ?

Chị phục vụ xinh đẹp nở nụ cười chuyên nghiệp dẫn ta đến một căn phòng được cho là có chứa bàn xx. Được rồi! Con bạn ta trước giờ bị cuồng những nơi " mập mờ " bất chính, ta có thể hiểu. Nhưng mà căn phòng mở ra, nụ cười thân thiện mang đậm chất giả dối của ta lại một lần nữa được kích thích turn on. Móa nó, cứ tưởng chị em tốt có lòng mời trà sữa ai ngờ vừa bước vào đã thấy crush của nó. Phỉ nhổ!

- Mề Mề! M tới nhanh ghê, vô đây ngồi, uống gì kêu đi.

Oke hôm nay ta bị chọc cho điên tiết thật, đối với một người không thích giao tiếp như ta chỗ đông người tuyệt đối là cấm kị, huống hồ Chó Miêu là bạn thân của ta. Tạm thời có thể đối phó giữ vững hình tượng thực nữ mới là nhiệm vụ hàng đầu.

- Chào em. Em uống gì thì kêu đi đừng ngại, hôm nay anh trả.

- Chào anh.

Ta nhìn vào cái menu đọc từ trên xuống dưới, sau đó nhìn chị phục vụ.

- Chị ơi nhiều quá em không biết chọn cái nào. Hay chị cứ làm cho em món mắc nhất có nồng độ cồn trong đó đi ạ.

Crush của con Chó Miêu cũng không bận tâm gì đến ta cho lắm chỉ nhìn một cái rồi thôi, bởi vì đơn giản ta không tài không sắc không tiền như nó. Chỉ có điều điện thoại của ta đột nhiên có tin nhắn đến.

Người gửi: Chó Miêu 09xxxxxxx

Bạn tốt à, t khó khăn lắm mới mời được anh XXX ra đây, m có cách tán trai nào không? Chỉ cho t biết đi. M giỏi viết truyện ngôn tình mà.

(-_-) Các nàng biết tâm trạng của ta như thế nào không? CMN muốn bùng nổ, được hay cho câu tán trai. Chị đây còn chưa có mảnh tình vắt vai, tán tán em gái người.

Nhập tin nhắn : " M tự mà lo liệu đi, bà đây chỉ đến uống trà sữa, méo phải làm quân sư tình yêu " - Đã send

- Em tên Mề hả? Anh nghe Miêu gọi em vậy.

Mề em gái anh, biệt danh có thể gọi lung tung như vậy thì còn gì là tên thân mật nữa. Suy nghĩ là vậy nhưng hình tượng thực nữ không thể phá vỡ.

- Dạ, em tên Mỹ anh ơi. Mề chỉ để dành cho mấy người thân của em gọi thôi. Không phải ai cũng gọi đâu ạ.

Oke đến khúc này Chó Miêu cũng biết là ta đang bức mình nên chuyển chỗ ngồi từ kế bên crush sang kế bên ta để tiện kéo ta không nổi điên.

- Haha anh XXX đừng hiểu lầm Mề nó ghét mưa nên hôm nay tính nó kì lắm, bình thường nó dễ thương lắm anh.

Sau đó với sự không thiện cảm của ta đôi tình nhân cứ thế nói chuyện vui vẻ bỏ mặc ta ngồi thù lù với cái điện thoại. Cái đáng nói hơn là cái đôi trời đánh ấy thân nhiên đứng dậy ra về để cho thanh toán còn đề ta đi bộ về nữa. Ậu mề Từ Diệp Phi Hồ ta thế không bị trà sữa làm mù con mắt, không vì con bạn cầu xin mà mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sóng gió

- A, tiểu la lị người kéo tóc ta đau quá.

- Kêu kêu cái gì, không phải bốn tiên nể mặt thẳng nhóc vương thượng đó thì cũng không tự tay giúp nha đầu người mặc y phục cùng chải tóc đâu. Lại nói sao mà tóc người dài thế hả, chải một bờ hơi tai.

Nhìn tiểu la lị lải nhải nhải, ta chỉ có thể uất ức mà ngồi im mặc nàng ta làm gì thì làm. Đây là tóc của La Ninh Mộng chứ có phải tóc của ta đâu, tiểu la lị này lại mắng nhảm người, đúng là thần tiên cũng không phân biệt phải trái. Nghĩ đến sáng nay nào thành một trận như vậy mà cũng không ai biết mới thấy tiên pháp có lợi như thế nào.

- Tiểu la li, ta bây giờ có thể luyện tiên pháp không?

Tiểu la li đang vật lộn với mớ tóc dài đũng sau ta, nghe nói vậy thì vút luôn cả cây lược nhoáng cái đã ngồi lên đùi ta mà chóng cảm suy nghĩ.

- Thần tộc vốn có cách tu luyện riêng nhưng mà dù sao cũng phải tu luyện từ căn bản trước. Tiên pháp nói khó không khó, dễ cũng không dễ. Có điều cơ thể này của ngươi rất yếu ớt, căn cốt vốn không đủ, miễn cưỡng tu đến Trúc cơ kỳ tầng thứ nhất đã là kì tích rồi.

Ta triệt để tuyệt vọng. Không phải chứ, xui xẻo như vậy. Nữ chính trong truyện ai xuyên qua cũng đều tốt số, sao chỉ duy nhất mình ta là bất hạnh nhất. Nghệ thuật phim ảnh đúng là ánh trăng lừa dối, mà nó các khán giả nghe đây sau này nhất định không để phim ảnh lừa người, sẽ có chuyện ngôn tình xảy ra sao? Không! Tỷ lệ 0,00000000000000001% may ra sẽ có. Các bạn trẻ, hãy mau thức tỉnh đi.

- Nếu vậy tu luyện đến Trúc cơ kỳ đủ để ngự kiếm chưa?

- Theo lí là có thể rồi nhưng mạch tượng người vốn kì lạ, không những bị giới hạn thời gian thi pháp mà linh lực còn ít đến đáng thương. Theo ta thấy người ngoài việc có thể sức khỏe tốt hơn người thường một chút thì chả có cái gì giống người tu tiên cả. Thăng nhóc La Nghi Cửu kia sớm đã luyện đến Kết Đan kỳ tăng thứ năm, hazz nhưng mà bây giờ nó là ai chứ Uông Kỳ vương thượng nếu muốn thì trong hai tuần có thể thắng đến Nguyên Anh kỳ cũng không chừng. So ra nha đầu người cũng không bằng một cộng lông trên người hần.

Mí mắt ta bị lời nói tiêu la li làm giật liên hồi. Đừng có đem kẻ từ trước đến nay sống một cuộc sống phạm nhân mà so sánh với tiên nhân được hay không. Ta biết bản thân rất vô dụng nên bây giờ mới cố gắng tìm cách tu luyện, dù không đánh chết được đại biến thái thì ít ra cũng đánh hấn bầm mắt là được.

- A, người là ai, dám cùng ta tranh mẫu thân.

Tiểu chân chó không biết làm sao mà trốn ở dưới giường ta chui lên, hét lớn một cái khiến ta cùng tiểu la lệ đồng thời ngã xuống, hơn nữa... Ậu mò chúng ta môi chạm môi.

- Hai người các người hôn nhau thỏa mãn rồi thì đứng lên đi, sứ thần Nạp A thành đã đến cổng thành rồi.

- Á Á Á Á Á Á CỨU MẠNG. PHI LỄ CHỖ NHÌN!

- Phi! Bỏ tiên mấy vạn năm qua giữ thân như ngọc, không ngờ bị nha đầu đáng ghét như ngươi hủy hoại.

Ta thật muốn khóc ròng. Đại biến thái đúng là thần xui xẻo mà, vừa xuất hiện đã khiến cho ta mất mặt. Hơn nữa tiểu chân chó từ khi nào học theo chó mà chui từ gầm giường lên vậy.

- Tiểu la li, đây chính là vô tình thôi, ai bảo người ngồi lên đùi ta làm gì.

- Ta ngồi ở đâu quan trọng hay sao. Con người nha đầu nguoi nhất định trong lòng có quỷ nên mới giết mình như vậy.

- Nguo...

- La Tĩnh Thiên, con coi lời nói của ta là gió thoảng mây bay?

Ta cùng tiểu la li còn chưa cãi nhau xong thì đã nghe tiếng đại biến thái quát tiểu chân chó, làm thằng bé sợ đến mức không dám động đậy. Bản năng làm mẹ lại lần nữa khiến cho ta không thể nào không quan tâm. Ta biết bản thân mình cũng không thể cãi lại lí lẽ của tên này nên chọn cách lạc mềm buộc chặt thương lượng vậy. Ta đi đến chặn trước mặt tiểu chân chó rồi nở nụ cười hòa ái hết sức có thể.

- Đại... à không Ưông Kỷ đại nhân, dù sao thằng bé này cũng chỉ do nhớ mẫu thân mà trốn đến đây thôi, hài tử còn nhỏ đừng nên quát mắng như vậy. Nhìn xem Thiên Thiên cũng biết lỗi rồi, có phải nên bỏ qua hay không?

Đại biến thái nhìn ta một lúc rồi thở dài. Mẹ nào con nấy, bộ dạng chân chó cũng có thể giống nhau đến như vậy.

Tiểu chân chó cũng bị chọc đến phát khóc, đôi mắt ầng nước ẩm ức nói.

- Cha, hai nhi không muốn ở phủ nữa. Nữ nhân Triều Ca vốn không phải là mẫu thân ruột của hai nhi thì hà cớ gì cha lại giữ nàng ta ở lại. Hôm qua... hôm qua hai người còn nói chuyện đến nửa đêm

..

- Wow bốn tiền ở nhân gian nghe qua, bàn chuyện đến nửa đêm hầu hết là bàn chuyện trên giường.

Lời của tiểu la li khiến ta liên tưởng đến hình ảnh hôm qua, nhưng có điều là một nữ nhân giấu mặt cùng hấn lẩn lộn trên giường. Nghĩ đến đây tâm trạng ta xấu đến cùng cực. Mẹ nó đúng là ngựa đực mà, hôm qua hấn cùng với ta xảy ra quan hệ còn chưa thỏa mãn, còn tìm đến nữ nhân khác, người không sạch như vậy còn dám đứng đến lão nương.

- Ô! Thiên Thiên ngày mai con dọn đồ đến đây, mẫu thân cùng con sống. Tiểu la li, không phải chúng ta còn có sứ thần sao, mau đi thôi, để khách chờ là không đúng lễ nghĩa đâu.

Trên mặt ta bây giờ không thể nào toát ra cái biểu cảm vui vẻ được. Không biết vì sao ta thấy mình cực kì khó chịu như vừa mất đi một món đồ trân quý vậy. Dắt tiểu chân chó đi ra ngoài với tâm trạng hết sức buồn bực nên bước chân ta cũng trở nên nhanh hơn, tiểu la li chạy theo cũng tức muốn chết.

- Nha đầu nguoi, đi chậm lại chút. Sứ thần người ta là đến đòi nợ, cũng không phải là con nợ, sẽ không chạy mất đâu.

Nghe đến đây khí thế của ta cứ như bị đè bẹp không còn manh giáp. Ôm về mặt đây tuyệt vọng quay sang nhìn tiểu la li.

- Nếu bây giờ ta quay lại ôm chân Tịch Ưông Kỷ có còn kịp không?

Tương Dương nhìn ta một hồi lại thốt ra lời lẽ hết sức cay độc.

- Bốn tiên nghĩ đối với loại người nào không phát triển như người thì nên quay về nhờ thằng nhóc ấy giúp đi, nếu không ta thật nghĩ không ra cái thành này sẽ bị nha đầu nguoi biến thành cái dạng gì nữa.

Tức đến học máu. Nữ hán tử tung hoành một thời vậy mà xuyên đến thế giới chó với gà cũng có thể bay này lại trở nên mất khí thế đến vậy, bản mặt cũng thiếu chút nữa vút đi luôn. Nhìn đứa con bất đắc dĩ kể bên mà ta càng bắt lực thợ dài. Khi này diễn cũng quá có tâm rồi, lỗ miệng bảo sẽ nuôi Thiên Thiên nhưng mà đến bản thân mình còn ngày nhịn ngày ăn thì đào đâu ra ngân lượng để nuôi thằng nhóc này đây chứ.

- Mẫu thân! Thiên nhi có mang ngân lượng, mẫu thân cầm lấy trả nợ có được không? Nếu, nếu không đủ con về đập hết heo đất đưa cho người.

Tiểu chân chó thấy ta nhìn chằm chằm lại thêm vẻ mặt đau buồn quá độ liền lục lọi trong người, móc ra một cái hầu bao đỏ đưa cho ta. Số ngân lượng trong đó ít đến đáng thương nhưng mà hành động đáng yêu này lại khiến cho ta cảm động đến rơi nước mắt.

- Oà oà Thiên Thiên tiểu tâm can của ta đúng là hiểu chuyện chết đi được. Mẫu thân quyết định rồi, dù ta có bị đói chết cũng nhất quyết không để con bị đói đâu.

Tương Dương nhìn cảnh hai mẹ con nhà này ôm nhau mà khuôn mặt giật giật không biết bao nhiêu lần. Nếu là cô cô, lúc trước vẫn sẽ là phong thái không giận mà uy nhưng cứ nghĩ đến nếu như nha đầu này thật sự là cô cô đầu thai thì bốn tiên 10000% là không muốn nhận họ hàng với nha đầu vô dụng này.

Tuyệt Nguyệt điện bao trùm một không khí căng thẳng. Vài vị sứ thần vì chờ lâu mà không khỏi tức giận.

- La thành chủ này thật không biết nể mặt ai cả, ngồi ở đây hai canh giờ vẫn chưa thấy người đâu. Hồ đại nhân, chúng ta cứ thế này ngồi đợi sao?

- Rất nhanh sẽ đến thôi, một tiểu tiên nhai nhép cùng với linh hồn thuần khiết mang dòng máu Thần tộc kia.

Hồ đại nhân kia là ai? Có lai lịch như thế nào? Đón xem chương tiếp theo sẽ rõ.

Ừay, sao ta thấy Tịch Ưông Kỷ chai lì cảm xúc thế nhỉ, bình thường cũng không để lộ chút thân mật nào với Mễ Bối nhà ta. Bộ dạng mặt than này không biết duy trì đến chương thứ bao nhiêu mới bị đập đổ a~

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hồ Tinh trầm

- La thành chủ này tiếng xấu đồn xa. Chẳng những bản thân không tu nổi đến Luyện khí kì tầng thứ nhất mà sức khỏe hư nhược quanh năm không ra khỏi thành phủ. Aizz căn bản là một phế vật. Tận mắt đến đây xem ra người ngoài còn chưa biết nàng ta thiếu lễ nghi đến mức này. Không hiểu vì sao thành chủ của chúng ta lại có thể cho loại người như vậy mượn một khoảng nợ lớn như vậy.

- Việc bốn thành chủ đến trễ quả thật là thất lễ nhưng đối với việc vị đại nhân này đăng sau chủ nhân mình bàn tán cách chủ nhân làm việc thì quả thật thành chủ ta vẫn là người hiểu lễ nghi chán.

- Nguoi...

Vị sứ giả lớn tuổi kia quả thật bị chọc cho tới ghen lời. Ta cũng không thêm để ý một bước lướt lên trên ghế chủ tọa ngồi xuống, nhìn từ bề ngoài khí thế của ta cũng đủ để người khác phải kính nể nhưng có trời mới biết trong lòng ta đang run sợ như thế nào. Đứng trước nhiều người thế này, mỗi người lại có bề dày tu tiên, chắc cũng hơn chứ không có kém. Nếu nói sai hay hành động không đúng lộ ra sơ hở liền không thể sống nổi.

- La thành chủ bỏ qua, là thuộc hạ của ta lỗi mắng.

Lúc này từ trong đám lão già bước ra một nam nhân huyền y, ánh mắt tựa như sương khói nhìn ta. Tuy nói chuyện có vẻ cung kính nhưng thật ra điệu bộ hoàn toàn bất tương đồng.

- Vị này là?

Một trái một phải suy nghĩ ta cuối cùng cũng không thể nhớ nổi kí ức La Ninh Mộng có tồn tại nhân vật này, bèn mang một bụng nghi hoặc đè nén từ từ dò xét.

- Tại hạ Hồ Tinh Trầm bái kiến La thành chủ.

Lúc này tiểu la lệ mới đứng một bên tốt bụng nhắc nhở ta một tiếng.

- Tiểu tử này mới nổi danh ở Nạp A thành nửa tháng trước đây thôi. Bây giờ hắn đảm nhận chức vị quân sư ở Nạp A thành, dưới một người nhưng trên cả khối người, có quyền có thế, vì chuyện này Nạp A thành quả thật trải qua trận mưa gió máu tanh. Từ một người không rõ lai lịch mà được lão già Quyền Mục trọng dụng chắc chắn có vấn đề, nha đầu nguoi tốt nhất đề phòng hắn cho ta.

- Hồ sứ giả khách khí. Vừa hay ta quả thật cũng có chuyện cần thương lượng.

- Mời nói.

Hồ Tinh Trầm nhìn ta không chút kiêng kị, thậm chí trên người còn nổi lên vài tầng hắc quang, khiến cho cả người ta như bị nhìn thấu, không được tự nhiên.

- Khụ... cô nhân có câu oan có đầu nợ có chủ, số nợ này cũng không phải đích thân ta mượn nên muốn cùng sứ giả đây thỏa hiệp, người nào mượn người đó trả.

Một vị lão nhân có tuổi phần nộ chỉ thẳng vào mặt ta mà quát.

- Nha đầu miệng còn hôi sữa như nguoi quả nhiên vô sỉ, mượn mà không trả còn đổ trách nhiệm lên đầu người khác, nguoi tưởng rằng chuyện này có thể thuận theo ý nguoi sao.

* Roẹt *

Vừa dứt câu cổ của vị nhân gia kia cũng bị chém bay. Cảnh này khiến cho ta hoảng sợ không thôi. Mẹ kiếp không phải chỉ nói một chút thôi sao liền ra tay tàn nhẫn thị uy.

- Hồ Tinh Trầm nguoi lại dám giết trưởng lão?

- Đã tìm thấy nguoi cần tìm giữ các nguoi lại cũng vô dụng.

Hồ Tinh Trầm nhếch môi, cười đến đầy ý vị. Mấy vị nhân gia kia thấy huynh đệ bị giết trong lòng liền sôi sục lửa giận, ai cũng thi triển linh pháp hóa ra pháp khí. Nói một câu liền trực tiếp tấn công nhưng đáng tiếc Hồ Trầm bên ngoài có hắc quang hộ thể, dù kiếm có chém mạnh đến đâu cũng không vỡ mà ngược lại còn bị dội ngược. Hồ Trầm dưới sự công kích kia cũng không mấy may để ý chỉ có điều hắn chỉ chú tâm nhìn ta. Tương Dương bây giờ mới nhìn rõ gương mặt kia liền biến sắc, trực tiếp kéo tay ta chạy ra ngoài. Nhưng đột nhiên ta nhớ đến tiểu chân chó ở đằng sau còn chưa biết chuyện thì nói với tiểu la lệ.

- Nay còn Thiên Thiên ở sau ta không thể để nó lại được.

- Mục tiêu là nguoi chứ không phải nó, chưa thể chết được.

Tương Dương nhất quyết không để cho ta quay lại cứu tiểu chân chó, nhưng trong lòng ta lại càng muốn cứu. Đùa, dù ta không phải La Ninh Mộng nhưng dù sao đó cũng là con của nàng ấy, mượn xác hoàn hồn ta cũng không thể chối bỏ trách nhiệm này được. Nghĩ rồi ta vùng khỏi tay nàng ấy, thi triển chút bùa chú, quay đầu chạy ngược trở về chính điện.

- Tương Dương xin lỗi nhưng ta không đành lòng bỏ rơi tiểu chân chó được.

Tương Dương đang tính hóa phép đạp mây chạy đi nhưng nhìn thấy ta vùng khỏi chạy đi thì tức đến nổi chửi đồng.

- Mẹ nó thôi nha đầu nguoi quay lại đây cho ta. Nguoi muốn tự sát thì cũng không cần kéo ta theo.

Bên trong chính điện bây giờ là một mớ hỗn độn. Các vị trưởng lão kia đều đã chết, đều chết rất khó coi, mất mũi miệng chảy máu, toàn thân bị đâm đến nát. Máu tươi ngập tràn khiến cho dạ dày ta cuộn trào. Lúc ta chạy đến nơi thì thấy tiểu chân chó trước mặt mình nhưng có điều nó lại bị thanh huyền băng xuyên ngang trước ngực. Ta ngây ngốc nhìn nó mấp máy môi gọi một tiếng "mẫu thân" rồi gục xuống. Chẳng phải Tương Dương nói hài tử này sẽ ổn sao. Lừa nguoi, tất cả đều là lừa gạt.

Cơ thể ta dường như không còn chút sức lực, ngồi sụp xuống đất, nước mắt không tự chủ chảy xuống. Ta run rẩy đưa tay kiểm tra hơi thở nhưng nhận lại chỉ khiến lòng ta lạnh lẽo. Đứa bé này... chết rồi. Hồ Trầm quả thật còn chưa đi, hắn thu hết mọi hành động của ta vào mắt rồi cười, nụ cười này khiến

trong lòng ta nổi lên sát khí.

- Người muốn sống thì giao Hỏa linh hoa kiếm ra đây.

Hồ Tinh Trầm cũng không lòng vòng mà trực tiếp đi vào vấn đề, trên tay hắn còn cầm sẵn thanh huyền băng, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm xuyên cổ ta. Lúc này ta quả thật không biết tâm tình mình xoay chuyển thế nào nhưng giọng điệu lại bình tĩnh đến lạ.

- Người làm sao biết?

Cả chính điện chỉ còn lại ta và hắn. Một người giết và một người bị giết, Hồ Tinh Trầm cũng không tiếc rẻ giải thích. Hắn lấy trong ngực ra một viên đá màu đen phát sáng, tựa hồ bên trong chứa đầy từ linh hồ hết đồ oán ngút trời.

- Đá Cửu Huyền cảm ứng được sức mạnh Hỏa linh trong người người. Tốt nhất đem Hỏa linh hoa kiếm cùng tinh hải thần châu đưa ra, ta sẽ để người chết một cách thoải mái.

Trong lòng ta lúc này lại nảy sinh ý nghĩ chạy trốn. Đại biến thái nói sức mạnh này giao cho người khác chả khác gì tận diệt tam giới, nghĩ đến lão cha cùng lão mẹ đang còn ở đây ta cuối cùng cũng không nỡ nhìn họ chết được. Cánh tay đằng sau của ta xuất hiện một đạo phù chú, dùng tâm pháp khổng lồ chế một chút biến ra vài mũi tên công kích Hồ Tinh Trầm, sau đó lại lòi thêm phù chú khác tạo thành huyền cảnh sương khói. Nhân lúc hắn không để ý ta liền hướng phía ngoài chạy đi. Quả không uổng công một tháng nay ta đọc sách, mấy đạo bùa chú này là ta học từ đó mà về ra. Không ngờ lại có lúc hữu dụng. Một tháng này thật sự ta tìm ra rất nhiều thứ, giả dụ như giới tu chân bao gồm bao nhiêu cấp bậc, bao nhiêu giáo phái tu chân, toàn bộ đều được viết ra sách.

- Muốn chạy.

Hồ Tinh Trầm cũng không phải hạng tôm tép dễ đối phó hắn ngưng tụ linh khí hóa huyền băng đâm tới nhưng đến khi gần trúng thì lại bị đánh bật ra. Đúng lúc ngân căn treo sợi tóc thì đại biến thái xuất hiện, hắn cũng chặt vật không kém gì ta. Nhưng khí chất vẫn như cũ, tĩnh chứ không loạn. Nhìn thấy đại biến thái tâm trạng ta cũng an tâm chút ít, ít nhất hắn không ở nơi nào đó bị bọn tà ma này đâm thủng trên người.

- Thối nha đầu, mau cùng ta chạy. Chuyện ở đây cứ để thằng nhóc ấy lo đi.

Đột nhiên Trương Dương từ trên trời kéo ta lên, tốc độ bay này quả thật khiến cho ta hoảng sợ. Ta quay đầu nhìn đại biến thái giao đấu với Hồ Tinh Trầm trong lòng ngũ vị tạp trần.

- Trương Dương, ta có cách mà mọi người cùng thoát thân.

Trương Dương trong lòng còn buồn bực chuyện ta tự ý bỏ đi nên có chút bướng bỉnh.

- Hừ bốn tiên ta không rảnh.

- Ngài đại nhân đại lượng cứu giúp đi. Không lẽ thần tiên mà keo kiệt, tính toán chi li như vậy nhất định sau này lưu tên trong sổ sách là tam giới đệ nhất keo kiệt bây giờ.

Trương Dương bị nói tức đến nghẹn họng, đành phải cùng ta thỏa hiệp. Kế hoạch là tiểu la lị dùng huyền thuật hóa thành ta, dụ Hồ Tinh Trầm đến cấm chủ đằng sau núi. Sau đó ta cùng đại biến thái chạy lên núi Huyền Cơ nhờ trưởng môn Huyền Linh giáo xuống giúp. Tiểu la lị vừa thỏa hiệp lại bị ta chọc phải cái vẩy ngược, đứng trên mây không khách khí mà gào thét.

- Người cho ta là bao cát thế nhân đó hả. Vì cái gì ta phải hi sinh để hai người các người chạy trốn?

- Vì ta chết cả tam giới này cũng không yên ổn.

Trương Dương nhìn ta đầy khinh thường.

- Tam giới thì liên quan gì đến ta.

Ta cuối cùng không chịu nổi nữa liền giơ giọng đe dọa.

- Ta nói nếu như tam giới loạn lạc, Ma giới lại có thù sâu sắc với Tiên giới, đám ma giới đó không giết đám người các người mới là lạ. Nếu không giết thì đối với loại tiểu la lị có nhan sắc như người không chừng còn bị một tên Ma giới đem đặt dưới thân, ta đã xem qua các loại hành hạ biến thái rồi, có loại dùng thanh sắc nung ả vào ngực người. Không thì dùng dây trói gô người lại một lần hầu hạ hai tên, còn có...

- CẬM MIỆNG, TA LÀM LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ.

Chưa dùng hết lời lẽ Trương Dương đã bị ta đánh bại, nằng nghe sợ tới mức mặt trắng bệch. Oan ức đến cực điểm.

[Ding] Ai là người xui xẻo chết trước đây?

- A. Hạ Mễ Bối
- B. Tịch Ưông Kỳ
- C. Hồ Tinh Trầm
- D. Trương Dương

[Ding] Ai ủng hộ tình yêu nghịch thiên giờ tay nào!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Huyền linh giáo

Trương Dương chính là loại người ngoài lạnh trong nóng, suốt quãng đường quay trở lại chỗ đại biến thái nàng cứ luôn miệng mắng người nhưng tốc độ cười lại không chậm tí nào.

- Nha đầu, ta sẽ thả ngươi ở đám cây kia, liệu mà đem thăng nhóc ấy trốn cho tốt, để cho lão nương uống phí công phu lần này cẩn thận ta đem băm ngươi cho cá ăn.

Nói rồi Trương Dương cũng không khách khí ném thăng ta xuống bụi cây phía dưới sau đó thi triển huyền thuật hóa thành một Hạ Mễ Bối thứ hai đứng trên đám mây mà hú hét.

- Đây cái tên tiểu tử họ Hồ kia, không phải muốn bắt lão nương sao. Nào! Đến đây, lão nương chơi với ngươi.

Ta ở dưới chỉ có thể tận lực ôm mặt. Tiểu la lị này cũng quá phá hỏng hình tượng của ta đi. Nhưng mà quay qua chỗ Hồ Tinh Trầm hẳn quả thật bị Trương Dương lừa đi. Mí mắt ta cũng cực lực giật liên hồi, tên này chắc cũng là tam giới đệ nhất đàn nên mới trúng kế. Bỏ đi, chuyện quan trọng là chạy trốn. Đại biến thái thấy ta từ trong bụi rậm chui ra cứu hẳn không những không cảm kích mà còn thốt ra lời lẽ khiến cho ta cảm giác muốn đem hắn đập dưới chân.

- Kê sợ chết như ngươi mà cũng dám quay lại đây à?

- Tịch Ưông Kỳ, ngươi nhìn ta giống kê sợ chết chỗ nào hả.

- Trên người ngươi chỗ nào cũng giống..

Ta bị chọc cho tức đến nghẹn họng. Cái tên biến thái này, bị thương nặng như vậy mà còn tâm trạng nói móc ta, quả nhiên trong người có bệnh, BỆNH - BIẾN - THÁI.

- Ngươi còn dùng được linh lực không, núi Huyền Cơ cách đây tám trăm dặm, chúng ta không thể cứ thế này mà đi bộ đến đó được.

Đại biến thái moi trong người ta một con hạch giấy, sau đó vung lên trời hạch giấy tức thì biến thành con hạt lớn phủ phục dưới đất chờ lệnh. Ta nhìn thấy mà cười đến sáng lạn, đồ đại biến thái ngồi vững, tiên hạch vung cánh bay đi. Ngồi bên trên nhìn xuống cảm giác mình đang bay thật khiến tâm hồn người ta sáng khoái.

- Oa đại biến thái ngươi còn tàng trữ bảo vật này nữa sao, thật lợi hại. Nếu ngươi không ngại cho ta một con được không?

- Không có.

Nụ cười trên môi ta nhanh chóng bị câu nói kia dập tắt. Đồi lại ta trực tiếp ngồi vào lòng đại biến thái trực tiếp thò tay mò vào kiểm hạch giấy. Tên gia hỏa keo kiệt này, mặt thoắt thì thoắt còn lại tính toán chỉ li với ta, lão nương không tin ngươi chỉ có một con hạch duy nhất.

Tịch Ưông Kỳ bị mồ nữ sờ mó cả người trở nên cứng ngắc nhưng mà nhanh chóng hồi phục sắc mặt.

- Sờ đủ chưa? Ta ở cấp độ Kết Đan kỳ chỉ có thể luyện hóa được một con tiên hạch này thôi, sau này quay về chân thân sẽ tặng ngươi linh thú khác.

Nghe đại biến thái nói ra, biểu cảm đầu tiên của ta chính là nghi ngờ. Làm sao vậy, đột nhiên tốt tính như thế không phải bị Hồ Trầm tinh kia đâm đến hỏng não hay không.

- Hồ Tinh Trầm đó là đệ tử tông truyền Huyết Tông đường, thực lực chính là Hợp Thể tầng thứ năm sắp đột phá đến Đại Thừa, nếu có thể độ kiếp chính là gia nhập Ma giới. Chân thân của ta đối phó với tên tiểu tử này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng hiện giờ còn ở trong thân thể La Nghi Cửu chỉ có thể lấy trứng chọi đá. Ngươi tốt nhất đến Huyền Linh giáo bám rễ ở đó cho ta, chạy lung tung bị tên tiểu tử đó moi ruột thì đừng phiền ta đến dọn xác.

Đại biến thái vừa khoanh chân tụ khí chữa thương vừa mở miệng giải thích thân thể của Hồ Tinh Trầm cho ta nghe. Nhưng là câu trước còn nghe thuận tai, câu sau lại khiến cho ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Tịch Ưông Kỳ ta cũng không có ngu ngốc đến mức đứng im để người ta giết, người ít phun ra mấy lời độc địa đó đi.

- À vậy Đế cơ an tâm xuống dưới đội Hồ Tinh Trầm đến giết nhé.

Đại biến thái nói là làm thật, tiên hạc đột nhiên nghiêng người, khiến cho ta mất thăng bằng lao thẳng xuống dưới. Ta sợ đến mức tim rút ra ngoài, miệng cũng không quên mắng đại biến thái.

- Đại biến thái, người nhất định sinh ra tâm lý bất bình thường, cái đồ nào tàn nhà người!!!!!!!!!!

Ta nghĩ rằng mình sắp đập xuống đất làm một đồng thịt bầy nhầy thì tiên hạc lại xà xuống tiếp lấy ta, ta run rẩy nhìn đại biến thái chữa thương xong còn thân nhiên chống tay nằm xuống nhìn ta với ánh mắt vui vẻ.

- Hình như ta vừa nghe đế cơ nói cái gì ấy nhỉ?

Được rồi, kẻ địch quá mạnh ta tạm thời chỉ có thể đầu hàng thôi.

- Khụ... nghe lắm, nghe lắm rồi, ta chỉ nói Ưông Kỳ ngài sinh ra thông minh trời sinh, tính tình lương thiện, sẽ không cùng với ta so đo chuyện nhỏ nhặt đâu.

Tịch Ưông Kỳ cũng lười vạch trần vẻ mặt vô sỉ này của nàng. Nhìn phía trước thấy rõ một tòa núi bay lơ lửng, tiên hạc cũng không khách khí bay xuyên qua kết giới đảm thẳng vào tòa viện to nhất tạo thành một cái lỗ to trên trần nhà.

Ta bị vụ đảm thẳng làm cho choáng váng. Nhìn xung quanh có ba vị lão nhân đang ngồi phía trên, đáng giận hơn nữa là đại biến thái lại có thể đứng vững giữa mớ hỗn độn đó còn ta thì bị đè dưới đám đồ nát này.

- Các người là ai? Dám tự tiện xông vào Huyền Linh giáo?

Vị trưởng lão bạch y ngồi giữa hồi phục tinh thần nhanh nhất, mâu quang vừa lóe liền mở miệng khiến cho ta cảm thấy áp lực không thôi.

- Đới Linh tông chủ, đã lâu không gặp.

Tông chủ Huyền Linh giáo ánh mắt khó hiểu nhìn đại biến thái, vẫn chưa tháo bỏ sự đề phòng.

- Tiểu tử người sao lại biết ta?

- Sư huynh, đã quên Đới Thập Tam này rồi à?

- Là thập tam sư đệ?

Cả ba vị trưởng lão kia đều không tránh khỏi ngạc nhiên, thậm chí cả ta cũng kinh ngạc không kém. Đới Thập Tam? Cái tên này nghe cũng kì dị quá đi. Ủa đại biến thái này sao lại quen rộng rãi thế, ngay cả đầu thai chuyển kiếp còn có thể nhờ người quen chiếu cố. Cái số hần đúng là chó táp phải ruồi mà.

- Thập Tam sư huynh không phải đã độ kiếp phi thăng từ hai mươi năm trước rồi sao?

Đới Hàn thắc mắc nhìn đại biến thái, điều này Đới Linh tông chủ cũng nghi ngờ, phi thăng thành tiên không thể nào lại trở về đây được. Chuyện này là sao đây.

- Chuyện dài dòng, ta đến báo cho các người biết Huyết Tông đường đệ tử Hồ Tinh Trầm đang ở dưới chân núi tàn sát người, nếu quan tâm thì có thể cử người xuống giải quyết. Tiện thể cho ta mượn Nhiếp Hồn kính có chút chuyện, à còn nữa phiền các sư huynh sư đệ cho ta lấy lại Tuyết Phong uyển của mình nhé.

Đại biến thái cũng không để cho các trưởng lão kia phản ứng, trực tiếp mò vào cơ quan động lấy Nhiếp Hồn kính rồi cấp ta bay đến tòa viện cao nhất Huyền Linh giáo.

- Đây, người không nói không rằng lấy bảo vật của môn phái người ta sẽ không sao chứ?

- Chả phải bảo vật gì, chỉ là giúp hồn phách thuận lợi tiến đến một nơi nhất định thôi. Cái này năm xưa cũng là do ta kiếm ra, đừng nói mượn nếu ta muốn lấy. Ai dám can?

Mí mắt ta cơ hồ giật giật. Tận mắt chứng kiến mức độ mặt dày của đại biến thái, ta quả thật thấy mình kém xa, có khả năng còn phải gọi hần một tiếng sư phụ. Thảo nào ngàn lần cãi nhau vẫn là ta thua thảm hại.

Bên trong tòa điện cũng đơn giản, bố trí rất gọn gàng, thậm chí còn để rất nhiều sách, mùi trúc cũng thoang thoảng. Đại biến thái xem ra khi chưa độ kiếp

đã từng ở đây rồi.

- Mễ Bối, sau khi ta bế quan, ngươi cầm lấy lệnh bài này xuống Huyền Linh giáo nhận Đới Linh Phi làm sư phụ, tu luyện cho tốt, khi ta quay lại sẽ đem chân thân của ngươi đến đây hoán đổi, điều kiện phải đạt đến cảnh giới Hóa Thần kỳ.

Vừa nghe xong ta đã suýt bị nước miếng của mình sặc chết. Đùa à, tiểu la li đã từng nói tư chất của ta yếu ớt, đại đến Trúc cơ kỳ đã là kỳ tích, lại nói mỗi cảnh giới có năm tầng, đừng nói tu luyện, ta lết còn không lết không đến nổi.

- Tịch Uông Kỳ ngươi thừa biết ta không thể mà.

Đại biến thái cũng không để lời ta nói vào lỗ tai trực tiếp xếp bằng tụ linh Nhiếp Hồn kính. Bên ngoài một tầng rồi lại một tầng kim quang bao lấy hần cho đến khi mất dạng thì lúc này ta đột nhiên nhận ra một điều.

- TÊN KHỐN TỊCH UÔNG KỶ NGƯỜI LẠI DÁM BỎ RỜI TA!!!!!!!!!!!!!!

[Ding] Đột nhiên nhận ra nam chủ trở nên phúc hắc vô sỉ

[Ding] Kể từ đây tác giả bà bà ta đây sẽ cất Tịch Uông kỳ vào tủ, ngày nào tái xuất thì còn chưa biết.

[Ding] Tập thể lớp xe dự phòng sắp lên sân

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đệ tử nội môn

Lệnh bài đại biến thái đưa ta khắc chữ Tam, đằng sau còn là ấn ký của Huyền Linh giáo. Xem ra có cái này cũng như có giấy tiền cử, ta có thể đi cửa sau mà vào giáo phái người ta học tiên pháp rồi.

Trên đường đi kiểm Đới Linh Phi nhận sư phụ ta vô tình nhìn thấy một bàn đồ ăn được bày ra dưới tán cây liễu, vừa lúc bụng ta đang đói cồn cào. Nhìn qua nhìn lại cũng không thấy bóng người nào thế nên ta chỉ có thể tự mình chiêu đãi ngồi xuống. Hôm nay tính ra cũng không xui xẻo lắm, còn có món thịt gà quay thơm ngào ngạt.

Ta đang gặm đến cái đùi gà cuối cùng thì một tiếng hét thất thanh khiến cho mọi hành động của ta phải ngừng lại.

- AAAAAAAAA ĐỒ ĂN CỦA TA!

Trước mặt ta là một bạch y thiếu niên độ mười bảy tuổi. Khuôn mặt thư sinh của hắn đỏ lên vì tức giận, ta cũng không quan tâm lắm mà tiếp tục gặm nốt cái đùi gà kia trước mặt hắn.

Hành động này của ta chọc cho thiếu niên kia tức đến nghẹn họng, hắn chạy đến giựt phăng cái đùi gà trong tay ta rồi quăng xuống đất. Sau đó còn không khách khí mà chỉ tay thẳng vào mặt ta quát.

- Nữ nhân thối từ đâu xuất hiện lại còn dám ăn đồ ăn của ta.

Đối mặt với tình huống này nếu là một nữ tử bình thường thì sẽ xấu hổ vô cùng nhưng Hạ Mễ Bối ta nếu chỉ có nhiều đó mà để cho người ta bắt bẻ thì ta không còn là Hạ Mễ Bối nữa. Tiện tay vớ lấy tay áo của thiếu niên kia lau miệng ta dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn.

- Dựa vào đâu nói đây là đồ ăn của ngươi? Bên trên có ghi tên của ngươi à?

- Cái này...

- Ngươi vừa nhìn là biết là đệ tử Huyền Linh giáo, độc mồm độc miệng như vậy xứng đáng là người tu tiên hay sao.

Bạch y thiếu niên bị ta nói đến nghẹn. Nhìn vẻ mặt quần bách của hắn khiến cho lòng ta sáng khoái được chút ít.

- Thôi vậy, ta không phải người hẹp hòi, sẽ không tính toán so đo với ngươi. Ta còn có việc đi trước.

Nhân lúc bạch y thiếu niên còn đang mơ màng, ta tranh thủ chạy thật nhanh phòng ngừa hắn nhận ra mình bị lừa gạt rồi chạy đến bắt ta lại.

Đến lúc Đới Tiểu Bắc hồi thần thì đã thấy mỡ nữ chạy một đoạn xa, lòng của hắn tức đến cực điểm. Nữ nhân thối, lại dám lừa hắn.

- Nữ nhân kia, mau đứng lại đó cho ta.

- Người bị đàn à, ta nghe lời người thì cần gì phải chạy bỏ mạng thể này.

Xi câu nói vô dụng nhất trong ngày, người nói đứng lại thì ta phải đứng lại à. Đứng là thanh niên mới lớn. Đang chạy trốn ta đột nhiên bị cấp lại khiến cho trong lòng giật thót, quay đầu lại quả nhiên không phải thiếu niên dễ lừa kia mà là một nam nhân bạch y tóc vấn ngọc râu, nếu nói đại biến thái là đẹp một cách trầm tĩnh bá đạo thì nam nhân này lại đẹp theo kiểu ôn nhu dịu dàng.

- Từ Ngôn sư huynh thật may có huynh ở đây, đừng thả nữ nhân đó ra, nàng ta dám ăn hết thức ăn của đệ.

- Không lo tu luyện ở đây làm loạn, đệ muốn ở Tĩnh Tâm điện cảm túc mấy ngày?

Đời Từ Ngôn lúc này ở trên mái Bích Ly viện tu luyện thì nghe ở dưới một trận huyên náo, lúc nhảy xuống từ mái nhà thì vô tình gặp phải nữ nhân này chạy đến, hần cũng theo quán tính chụp lấy nàng. Nhìn quần áo từ trên xuống dưới nữ nhân này cũng không phải là người của nội môn.

- Nữ nhân này là ai?

Đời Tiểu Bắc bị hỏi cũng khó chịu không kém, sư huynh hôm nay lại làm cái mặt nghiêm khắc ấy.

- Đệ không biết, lúc đệ đến đã thấy nàng ta ngồi ăn ngấu nghiến con gà quay của đệ.

(Từ đây ta sẽ viết tắt mấy tên của đệ tử Huyền Linh giáo nhé. Đệ tử nội môn chính thức đều phải đổi thành họ Đới nhưng mỗi lần viết cái họ Đới ta lại thấy phiền phức nên sẽ lược bớt.)

Ta bị xách lên này giờ tâm tình đã sớm thấy khó chịu trong lòng, bây giờ lại nghe tiểu tử này nói như châm dầu vào lửa khiến ta không thể nào bình tĩnh được nữa.

- Người suốt ngày cứ nhắc lại chuyện này, bộ con gà của người quý lắm sao, tùy tiện kiếm một con quay lại cho người là được chứ gì. Tiểu tử hẹp hòi.

- Người...

- Tiểu Bắc, sư phụ đã nói người tu hành không thể ăn mặn, đệ lại dám lên lút ăn. Đến Tĩnh Tâm điện đóng cửa quét dọn tự suy ngẫm một tuần đi.

- Sư huynh!

- Đừng nhiều lời.

Tiểu Bắc triệt để sụp đổ. Sao lại quên mất sư huynh rất nghiêm khắc về chuyện này, đều tại nữ nhân này hại hần bị cảm túc.

Bị tiểu tử kia nhìn với ánh mắt căm thù ta cũng không khách khí mà trừng lại. Trùng cái gì mà trùng, lão nương còn chưa móc mắt người là may. Tiểu Bắc còn muốn đứng lại mắng vài câu nhưng nhìn thấy Từ Ngôn sư huynh nhủ mày liền ba chân bốn cẳng chạy đi.

- Cô đến đây có mục đích gì?

Căn bản cái tên này không có áp lực uy hiếp ta như đại biến thái nên ta cũng không cần phải khẹp nép trực tiếp vào vấn đề chính luôn, lấy lệnh bài từ trong ngực đưa cho nam nhân tên Từ Ngôn.

- Ta có lệnh bài Huyền Linh giáo, cần gấp người tên Đới Linh Phi.

Từ Ngôn xem qua lệnh bài liền hết hoảng, một chữ Tam này ngoài Thập Tam sư thúc đã phi thăng thì không một ai có.

- Cô đi theo ta.

Từ Ngôn dẫn ta đến nơi mà đại biến thái đã từng đâm thủng một lỗ trên mái và bây giờ nó vẫn chưa được sửa chữa. Nhìn khuôn mặt của Từ Ngôn, đoán rằng hần cũng bất ngờ không kém. Các người bất ngờ thì bất ngờ, đừng bắt ta đền tiền xây lại cái mái là được.

- Sư phụ! Đệ từ có việc cần bẩm báo.

- Vào đi.

Từ Ngôn hành đại lễ rồi hướng tới người nam nhân quần dài lụa trắng quanh mắt cung kính.

- Sư phụ, nữ nhân này trong tay có lệnh bài của Thập Tam sư thúc, còn nói muốn gặp người.

Ta cảm nhận được vừa rồi Từ Ngôn nhắc đến tên đại biến thái thì cả ba người ngồi trên kia đều đồng loạt không thoải mái.

- Tiểu nữ Hạ Mễ Bối nhận sự ủy thác của Tịch... à không Thập Tam sư thúc đến nhận Đới Linh tông chủ làm sư phụ.

Huyền Linh chương môn tiên nhiệm thu nhận tổng cộng năm vị đệ tử chân truyền. Bao gồm tân chương môn bây giờ Đới Linh Phi, nhị đệ tử Đới Sùng Quang, tam đệ tử Đới Kinh Hồng, tứ đệ tử Đới Thập Tam, ngũ đệ tử Đới Duệ Chính. Trong số năm người thì có hai người độ kiếp thành công, gia nhập hàng tiên giới. Đến đây ta cũng đoán được người phi thăng đầu tiên là ai, người thứ hai chính là Đới Kinh Hồng. Đới Thập Tam trước kia là một bộ dạng lười biếng, tư chất kém cỏi, tu luyện thì trì trệ, nhắc đến tên hắn toàn thể môn phái chỉ có thể lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng hắn đột nhiên chỉ trong vòng hai năm từ cảnh giới Kết Đan kỳ nhảy thẳng lên Đại Thừa sau đó tốn thêm nửa năm đã độ kiếp khiến cho nhị sư huynh của hắn Đới Sùng Quang luôn rêu rao rằng Đới Thập Tam là một phế vật phải ganh tỵ. Hiện giờ Đới Sùng Quang vẫn luôn ghen ăn tức ở như vậy, nên vừa mới nghe ta được đại biến thái giới thiệu thì cau có.

- Huyền Linh giáo không phải là nơi một kẻ tư chất kém cỏi có thể đến, tứ sư đệ sau khi phi thăng đúng là quá mức hồ đồ.

Vừa nghe lão già râu dài già bộ vằn đạm phong kinh nói đến, ta liền liệť lão vào danh sách cần phải tránh xa. Ăn nói khó nghe, ăn hiếp hậu bối, ta phi nhỏ. Bản thân tu luyện không bằng đại biến thái thì thôi lại còn ghen ăn tức ở. Ta thề không phải vì hắn nói xấu đại biến thái mà bị liệť vào danh sách đen của ta đâu. Chẳng qua chỉ thấy hắn không thuận mắt thôi.

- Vị trưởng lão này chưa từng kiểm tra năng lực của tiểu nữ thì làm sao biết tiểu nữ tư chất kém cỏi. Thập Tam sư thúc có hồ đồ hay không cũng không đến lượt ngài phải bình luận. Huyền Linh chương môn, thử hỏi với địa vị của ngài ở đây có thể cho tiểu nữ một cái công đạo?

- Người! Vô si!

- Cảm ơn trưởng lão đã khen.

Ta nhướn mắt nhìn lão già Đới Sùng Quang tức đến dựng râu. Đới Duệ Chính bị chọc cho cười ha hả, Từ Ngôn cũng cực lực nhịn cười nhưng cũng không thể làm cho miệng không nhướn lên không được. Chỉ có Đới Linh Phi coi như cơn giữ được hình tượng.

- Đù ròi. Đường đường là trưởng bối lại cùng hậu bối so đo còn ra thể thống gì nữa. Mẽ Bối, nếu con thật sự được Thập Tam sư đệ tiến cử thì tạm thời cứ làm đệ tử nội môn đi. Sau này có chuyện gì cứ đến tìm vị sư, người đằng kia chính là sư huynh của con Đới Từ Ngôn. Từ Ngôn, sắp xếp chỗ ở cho sư muội nhé.

- Vâng thưa sư phụ.

- Sư huynh, sao có thể tùy tiện nhận đệ tử nội môn, nha đầu này dù có vào Huyền Linh giáo của chúng ta làm quét dọn cũng còn quá tiện nghi cho nàng ta rồi.

Cái lão già khó ưa này muốn khi dễ ta đây mà. Đúng là lão nương không ra oai thì heo rừng không biết sợ.

- Vị trưởng lão này nói nhiều như vậy cũng chỉ vì muốn ngăn cản tiểu nữ bá sư. Xin hỏi tiểu nữ chỗ nào đắc tội ngài khiến cho ngài phải tốn nhiều nước bọt như vậy. Bá sư cũng là bá vị chương môn tôn kính ngay đây, cũng không phải là bá ngài, ngài cần gì phải gấp gáp như vậy. Hay là ngài đang ganh tỵ với chương môn vì không nhận được đệ tử thông minh lại khả ái như tiểu nữ?

- Người...

- Thật ngại quá Thập Tam sư thúc chỉ phân phó nhận chương môn làm sư phụ chứ không có nói nhận trưởng lão làm sư phụ, đành phải để ngài chịu ủy khuất rồi.

Nói rồi ta xoay người bỏ đi luôn, không để cho lão già Đới Sùng Quang có cơ hội phản bác. Hừ! Muốn đấu với chị, chờ đầu thai kiếp sau đi.

Xin chào! Từ Diệp Phi Hồ lại tái xuất.

Uầy sao cảm giác truyện ngày càng thiếu sức hút, đến cả vài cái comment đánh giá của độc giả đều không có. Thật quá đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Nương Từ! Nàng Thật Lắm Chiêu Trò* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.